Варто лише почати

Роман

Джеймс Хедлі Чейз

Глава 1.

За п'ять одинадцята, коли я вже зібрався піти — терміновий виклик. Він застав мене в самому кінці зміни — ще п'ять хвилин, і я міг би зі спокійним сумлінням його проігнорувати. Одначе, офіційно установлений робочий час не вийшов, мусив підняти слухавку.

Справа в тому, що телефон нічних викликів був під'єднаний до магнітофона, і записуючий прилад автоматично включався разом з телефонним дзвінком. Частина спеціальної системи "Великий Брат Бачить Все", призначеної для спостереження за співробітниками саме для цієї мети, була прилаштована в нашій конторі.

Я зняв слухавку:

– "Лоуренс сейф корпорейшн," вечірня зміна.

– Говорить Генрі Купер. – Один, з тих ситих, зверхніх голосів, володарі яких, як правило, є власниками величезних річних прибутків і розкішних пентхаузів.– У мене неприємності з сейфом. Як скоро можете послати до мене майстра?

Перша думка – пропав мій вечір, який я збирався провести з Джені. Знову я її підведу, і це буде вже третій раз за місяць.

– Де ви знаходитеся, сер? – Я постарався говорити чемно, адже розмова записувалася. Мені вже влітало від боса за те, що я "гиркаю" на клієнтів.

– "Ешлі Армс". Я хочу, щоб ваша людина виїхала негайно.

Я поглянув на годинника, що був на столі. За дві хвилини одинадцята. Якщо сказати йому зараз, що вечірня зміна вже скінчила роботу, мене завтра ж вижбурнуть за двері. В моєму і без того жалюгідному фінансовому становищі я не міг дозволити собі таку розкіш.

– Не скажете, що у вас сталося з сейфом, сер?

– Я загубив ключі. Пришліть людину, і поскоріше!

Він жбурнув слухавку. Я теж.

Я обіцяв Джені, що заїду за нею об одинадцятій з чвертю. Ми хотіли потанцювати в нещодавно відкритому дансінгу. До призначеного часу вона причепуриться і буде мене чекати. "Ешлі Армс" знаходився на другому кінці міста. Доки я доберуся туди, відкрию проклятий сейф, повернуся на роботу, щоб поставити в гараж авто, доїду на тролейбусі до дому Джені, буде вже половина першої. Важко навіть уявити, що Джені буде так довго чекати. Минулого разу вона попередила, що коли ще раз запізнюся, це буде наша остання зустріч.

Я не міг зателефонувати їй з контори. Особисті дзвінки були заборонені. Доведеться подзвонити по дорозі з телефонної будки.

Я схопив свою валізку з інструментом, замкнув офіс і пішов до офісного міні-вену.

Стало накрапати, а я, як останній дурень, не взяв плаща. Через дику кількість автомашин знайти вільну місцину біля телефонної будки було неможливо. Хвилин десять я їздив кругами поки, врешті, якийсь тип не від'їхав, і я просунув до тротуара свій фургончик.

Було вже двадцять хвилин на дванадцяту, коли я набрав номер Джені. Вона миттю відповіла, після першого ж дзвінка, напевне сиділа поруч з телефоном і чекала коли я подзвоню і скажу, що побачення відміняється.

Як тільки я почав їй пояснювати, вона перебила мене:

– Якщо ти не можеш прийти, у мене є дехто інший, хто зможе. Я тебе попереджала , Чет. Все скінчено. Мені остобісіло, що в тебе завжди щось трапляється, як тільки ти призначаєш мені побачення. Я тебе попереджала, якщо ще раз таке повториться, між нами все скінчено!

– Послухай, Джені, я не винний... – Та я вже говорив у порожнечу – вона повісила слухавку.

Я знову набрав номер, вона не відповідала. Почекавши хвилини дві, я повісив слухавку і побрів до фургончика.

Як навмисно, дощ все посилювався, і тепер лило, як з відра. В пригніченому стані я поїхав до "Ешлі Армс", проклинаючи "Лоуренс сейф корпорейшн", Генрі Купера і навіть себе – за те, що не взяв плаща. Авто доведеться залишити в офісному гаражі, а злива знищить мій кращий костюм, хоч треба визнати, він був не бозна-що.

Горду назву "Ешлі Армс" носив величезний багатоквартирний будинок в кращому житловому районі міста.

Увійшовши до холлу, я підійшов до віконця придверника і довідався, що апартаменти містера Купера знаходяться на третьому поверсі.

Генрі Купер сам відчинив мені двері. Високий, товстий і дуже пихатий. Багряний колір обличчя говорив про пристрасть до спиртного, а необ'ємна талія про обжерливість. Не встиг я ступити на поріг, як він почав гучно лаятися, виявляючи свою незадоволеність тим, що я змусив себе так довго чекати.

Я почав вибачатися, пояснюючи, що на дорогах пробки і він, зрештою, відступився, пропускаючи мене в холл. Все ще невдоволено буркочучи, провів до обставленої з шиком вітальні.

Підійшовши до картини з зображеною на ній голою гладкою жінкою, котра була доволі хороша для Рубенса, хоч навряд чи, все-таки, то був Рубенс, він відсунув її вбік. За нею в стіні я побачив один з наших найкращих стінних сейфів, – суперлюкс.

Поставивши свою валізку з інструментом на підлогу, я раптом помітив дівулю, що розляглася на дивані в білій вечірній сукні з таким глибоким декольте, що зору відкривалися груди до самих сосків. Вона гортала журнал, затиснувши сигарету в повних, яскраво нафарбованих губах. Підвівши очі, вона поглянула на мене з цікавістю.

Дівуля трохи нагадала мені Джені. Такого ж кольору волосся, такі ж довгі стрункі ноги, але на цьому схожість закінчувалася. В дівчині відчувалася порода, високий клас, в той час як у Джені не було взагалі ніякого класу. У моєї Джені, звісно, спокуслива фігурка, індивідуальність і хода "качечкою", що змушувала чоловіків проводжати її поглядом, але все це

виглядало досить дешево у порівнянні з такою красунею. В цій дівчині не було нічого дешевого.

– Скільки часу знадобиться, щоб відкрити його? – запитав Купер. – Я поспішаю.

Я з чималим зусиллям відірвав погляд від дивана і повернувся до сейфу.

– Небагато, сер, якщо ви дасте мені код.

Він нашкрябав на листі паперу комбінацію цифр і протягнув мені.

Потім відійшов до бару і почав змішувати собі віскі з содовою і льодом.

Щойно я приступив до сейфу, як у глибині апартаментів задзеленчав телефон.

– Мабуть, це Джек, – сказав Купер дівчині і вийшов з кімнати, лишивши двері широко відкритими.

Дівчина раптом тихо сказала:

– Поквапся, умілець. Старий покидьок обіцяв мені кольє з перлів. Я вся спітніла від страху, що він передумає.

Мене ніби влучило. Вона дивилася пильно, і очі її мали той же холодний блиск, котрий завжди з'являвся в очах Джені, коли вона намагалася домогтися від мене чогось дуже бажаного.

Займе не більше трьох хвилин, – сказав я, – можете поки що відпочивати.

Сейф відкрився раніше, ніж я обіцяв.

– Оце так сейф! – презирливо гмукнула дівуля, – будь-яка дитина відкриє!

Я заглянув досередини сейфа. Три полиці були щільно уставлені пачками стодоларових банкнот. Я в житті не бачив стільки грошей. На око прикинув, скільки може там бути, – виходило ніяк не менше півмільйона.

Дівчина зіслизнула з дивана і стала так близько, що я почув запах парфумів. Її рука торкалася моєї.

– Печера Аладдіна! – видихнула вона. – О боже! Добре б поживитися тут!

Я почув, як дзенькнув телефон – Купер завершив розмову. Дівчина поспіхом повернулася на своє місце.

Ледве я встиг закрити дверцю сейфа, як він з'явився у дверях.

– Все ще не відкрили?! – гаркнув він на мене.

– Одну секунду, сер. – Я ще раз , вже для нього, клацнув замком. – Відкрито.

Він прочинив дверцю на кілька дюймів, заглянув досередини і задоволено гмукнув:

– Краще буде, якщо ви підвезете мені дублікат ключа.

Я сказав, що ми так і зробимо, зібрав свій інструмент у валізку і пішов до дверей.

По дорозі побажав "на добраніч" дівчині, вона злегка кивнула мені у відповідь. Купер неохоче дав мені пару доларів на чай, зауваживши, щоб наступного разу, якщо знадобляться мої послуги, я добирався швидше, і нагадав про дублікат.

По дорозі в гараж думки про гроші у сейфі Купера не покидали мене.

Я вже кілька років не мав пристойного заробітку – грошей завше бракувало. І якщо залишусь на своїй роботі, так ніколи і не виберуся з цієї ями.

Я почав було мріяти, що би я зробив з такими грошима. І раптом мене пронизала думка, що взагалі-то не стане великих зусиль проникнути в апартаменти, відкрити цю консервну банку і взяти гроші.

Я відганяв від себе спокусу, говорив собі, що ніколи цього не зроблю, але непрестанно думав про гроші Купера до наступного вечора, доки не з'явився мій змінник Рой Трейсі. Зовнішньо Рой був схожий на мене: дуже високий, темноволосий, міцної статури. У нього були тоненькі, мов намальовані вусики, що придавали йому схожість з італійцем.

Та на відміну від мене, жінки не грали великої ролі в його житті. Він оженився в дев'ятнадцять, але через рік дружина покинула його, і жінки після цього перестали існувати для Роя. Він мав єдину пристрасть – кінські перегони і завжди

потребував грошей, постійно шукав, у кого б позичити. І, як правило, зупиняв свій вибір на мені.

Я розповів йому про гроші Купера.

Ми сиділи самі в конторі. На вулиці періщив сильний дощ, струмки води хлескали по шибках вікон. Додому я не поспішав. Розповів йому і про дівицю, що була в апартаментах Купера.

– Там не менше півмільйона доларів у стодоларових купюрах. – Від хвилювання я почав крокувати по кімнаті. Рой сидів за столом і палив. – Можеш уявити, що у тебе стільки грошей?

– Авжеж, декому щастить у житті.

– Точно, – я підійшов до вікна, дивлячись у сиру темінь, – що ж, треба йти додому. Ну й нічка!

– Зачекай, – зупинив він мене, – говориш, півмільйона? Дійсно така купа грошей?

– Ніяк не менше. Три полиці заставлені.

– Присядь-но. Давай ще поговоримо про це. – В його очах я помітив схвильовану напругу. – Мені б дуже придалися ці гроші, Чет.

Я сів. У мене сильно забилося серце.

– І мені теж.

– У мене борг п'ять сотень. Я мушу дістати грошей у будь-якому разі. Слухай, може, візьмемо цей сейф, га? – Він відкинувся на спинку стільця, пильно дивлячись на мене. – Адже нам це неважко?

– Справді.

Ми помовчали, кожен думав про своє, і дивилися на темні шибки, по яких струмували потоки води.

Нарешті, він заговорив:

– Знаєш, я вже давно чекаю такого шанса. Я ситий по горло своїм життям. Адже ти про це ж думаєш, вірно?

– Ясна річ.

– Ну то як? Хочеш цим зайнятися?

– Не хочу, та видно, доведеться. Занадто спокусливо, гроші самі пливуть до рук.

Він осміхнувся:

– Щось вигляд у тебе наляканий. Якщо все добре обміркувати, ми вийдемо сухими з води.

Я присів на край столу.

– Можливо, ти маєш рацію.

– Давай розкинемо мізками, як можна все провернути.

Ми будували плани цілу годину. І чим більше говорили, тим легшим здавалося здійснення задуманого.

– Головне – довідатися, коли цього типа не буває вдома, – говорив схвильовано Рой, – залишається тільки проникнути в квартиру, відкрити сейф і взяти гроші. Ти візьмеш дублікат ключа, відвезеш і поговориш з придверником. Якщо знайдеш до нього правильний підхід – він тобі сам розповість, коли Купера не буває вдома. – Рой випустив мені в обличчя струмок диму. – Як тільки все з'ясуєш, ми візьмемо сейф.

В ту мить нам здавалося, що це найлегша і проста робота на світі.

Наступного вечора я направився в "Ешлі Армс".

На мені була уніформа "Лоуренс сейф корпорейшн": форменна сорочка, зеленого кольору широкі штани і картуз з гербом компанії.

З Роєм ми домовилися, що відразу після чергування він заїде за мною на нашому міні-вені. До місця я добрався приблизно в половині одинадцятої.

Придверник виявився за своєю конторкою. З нудьгуючим видом він гортав книжку в паперовій обкладинці і зразу упізнав мене:

– Знову ви? Якщо прийшли до містера Купера, вам не пощастило. Його немає вдома.

– Коли він повернеться? – Я сперся ліктем на стойку і витяг пачку цигарок.

Придверник поглянув на настінний годинник:

– Через півгодини.

– Я почекаю. У мене для нього спеціальна доставка.

– Залиште мені. Я передам.

Я похитав головою:

– Не можу. Це ключ від його сейфа. Мушу вручити йому особисто і отримати розписку.

Він знизав плечами і взяв запропоновану мною сигарету:

– Як хочете.

– Ви певні, що він повернеться через півгодини?

– Він ніколи не запізнюється. Завжди йде рівно о восьмій і приходить рівно об одинадцятій.

– Є такі, – згодився я, – по них можна годинника звіряти.

– Він один з них. Володіє трьома нічними клубами. Контролює їх щовечора, включно з неділею. Повертається додому об одинадцятій, вечеряє і знову виходить о першій – приглянути, як закриють клуб, і порахувати виручку. Ніколи не пропускає.

– Ви чергуєте всю ніч? – обережно поцікавився я.

– Я закінчую о першій. Потім двері зачиняються. У всіх мешканців є свої ключі, – придверник невдоволено насупився, – ви собі не уявляєте, скільки разів мене серед глупої ночі витягали з постелі через те, що якийсь телепень забув свої ключі.

Здається з придверником мені пощастило.

– На днях Купер загубив свої ключі від сейфа, – сказав я недбало, – своїм викликом він зірвав мені побачення.

– Великий любитель губити ключі, – з гіркотою підтвердив придверник, – на минулому тижні він загубив ключ від вхідних дверей. Витяг мене з постелі о п'ятій ранку.

– Він повертається під ранок?

– Ну, так... Потім спить цілий день... ось таке життя у декотрих...

Я одержав всю потрібну мені інформацію, тому поступово перевів розмову на іншу тему. Ми розмовляли про те, про се, допоки не прибув Купер.

Він прийшов за одну хвилину до одинадцятої.

Я рушив через вестибюль йому назустріч:

– Приніс ключ до вашого сейфа, сер.

Він не одразу мене упізнав, а згадавши, насупився:

– А, це ви. Давайте сюди.

– Треба б поглянути, як він підійде, сер. Може, я піднімуся з вами…

– Гаразд, ходімо.

Він рушив до ліфта, я слідом за ним. Піднявшись на третій поверх, він відкрив ключем двері апартаментів, і ми пройшли до вітальні.

Поки я випробував новий ключ, він стояв поруч. Дика думка прийшла раптом мені в голову – вдарити його, збити з ніг, схопити гроші і втекти. Звісно, я цього не зробив. Тільки знову зачинив сейф і протягнув йому ключ:

– Все гаразд, сер.

– Добре. – Він поклав ключ до кишені. – Дякую.

Його рука полізла було до кишені за чайовими, але зупинилася на півдорозі. Я читав його думки. Адже він вже дав мені два долари, а, на його думку, я і цього не заслуговував.

Цей невеличкий штрих усе вирішив. Останні двадцять чотири години я ще вагався, все чекав імпульсу, поштовху, котрий став би останнім аргументом на користь пограбування. І отримав необхідне.

Я спустився на ліфті у вестибюль, помахав придвернику і вийшов під дощ.

Рой чекав на мене в авто.

– Це був Купер? Товста скотина з червоною пикою?

– Так, це він. – Я вліз до кабіни і сів поруч з ним. – Все гаразд, ми обчистимо його в неділю.

Ми вирішили провернути пограбування в неділю, тому що обоє були вільні від чергування в цей день. Рой взяв напрокат машину, все було готово.

Ніч була волога й темна – це було нам на руку. В такий дощ люди воліють сидіти вдома, хоча в цьому глухому містечку і в хорошу погоду небагато бажаючих бродити по вулицях о першій годині ночі.

Рой заїхав за мною, і ми прибули до "Ешлі Армс", як і розраховували, за п'ять хвилин до першої ночі.

Рой поставив машину на приватній стоянці, втиснувшись між "кадиллаком" і "паккардом". Там під дощем мокло вже машин сорок, не менше.

Ми сиділи в кабіні, спостерігаючи за входом. Слухаючи, як дихання голосно виривається через короткий товстий ніс Роя, я подумав, що йому, мабуть, теж чутно гучний стукіт мого серця.

Коли стрілки годинника на приборній дошці показали першу годину ночі, ми побачили, як з дому вийшов Купер і направився до білого "ягуара," припаркованого ярдах в десяти від нас. Пригнувши голову, Купер пробіг під дощем до машини, не оглядаючись по боках. Ми дивилися, як він засунув свою тушу в "ягуар" і від'їхав у темінь.

– Один вже відчалив, черга за другим, – хрипко сказав Рой.

Через кілька хвилин ми побачили через скло, як придверник зачиняє вхідні двері. Ось він пройшов через вестибюль і спустився по сходах до підвального приміщення.

– Ходімо. – Рой відкрив дверцю.

Серце моє калатало як шалене, поки я брав валізу з інструментом і вилізав з машини. Холодні струмочки дощу трохи охолодили палаюче лице, коли ми бігли до входу.

Ми розподілили обов'язки – я відкриваю двері, а Рой у цей час слідкує, щоб ніхто нас не заскочив.

З вулиці нас помітити було важко – до під'їзду вела довга асфальтована доріжка. Тож ми були в порівняній безпеці. Головне, щоб ніхто не з'явився зсередини, у вестибюлі.

Як на лихо, мені не піддавався замок засклених дверей. У звичних умовах відкрити їх зайняло би три-чотири секунди, не більше, але зараз тремтіли руки. Рой, що стояв неподалік, почав було лаятися, та я вже справився з дверима.

Ми увійшли і нечутно проскочили до сходів. Ліфтом було вирішено не користуватися, раптом придверник ще не ліг і захоче поглянути, хто їздить у такий час.

Піднялися на третій поверх, нікого не зустрівши. Задихаючись від хвилювання, підійшли до дверей Купера.

На цей раз я відкрив замок відразу, першим же ключем. Потім легенько штовхнув двері, вони відчинилися, і ми зайшли до передпокою. Завмерши на місці, довго прислухалися, стоячи в темноті. Десь у глибині апартаментів цокав годинник, і час од часу на кухні включався холодильник.

– Ходімо, ходімо, – поквапив мене Рой, – чого ми чекаємо?

Я попрямував до вітальні і запалив там світло. Рой увійшов слідом, зачинив за собою двері.

– Авжеж, він уміє жити, нічого не скажеш, – бурмотів мій приятель, захоплено роззираючись навколо, – а де сейф?

Підійшовши до картини на стіні, я відсунув її вбік. Потім, повертаючи ручку, набрав цифровий код, вставив ключ. Я зробив і собі запасний, коли виготовляв дублікат для Купера. Відкрив сейф і розчахнув дверцю:

– Поглянь!

Стоячи поруч, ми мовчки приголомшено споглядали на щільні ряди пачок зі стодоларовими купюрами.

– Овва ! – Пальці Роя вчепилися в мою руку. – Та з такими грошима ми до кінця життя не будемо знати ніяких турбот.

І раптом ми обоє почули звук, що змусив нас похолонути. У замку вхідних дверей повертався ключ.

Я так і завмер від страху, застигши як соляний стовп. Все, що мені вдалося, – повернути голову вбік закритих дверей, але решта тіла була паралізована страхом.

Втім, Рой повівся інакше.

Він залишався нерухомим лише долю секунди, та враз схаменувся і почав діяти. Кинувся до вимикача, і вчасно. Ледве він встиг згасити світло, двері розчахнулися.

Стовп світла упав у темряву, висвітивши яскравий білий прямокутник, саме на тому місці, де я стояв.

У дверях з'явилася довгонога блондинка. З секунду ми мовчки дивилися один на одного. Потім вона позадкувала, і від її крику у мене заклало вуха.

– Там хтось є! – верещала вона. – Там грабіжник!

Негайно за її спиною виникла темна громада Купера. Відкинувши дівчину вбік, він увірвався в темну вітальню.

Все сталося так швидко, що я, навіть, не встиг зрушити з місця, застигши перед відкритим сейфом, паралізований раптовим страхом.

Чутно було, як дівиця вискочила з квартири і понеслася до сходів, продовжуючи видавати крики, пронизливі, як паровозний сюрчок.

Я бачив невиразно темну фігуру Роя, який притулився до стіни за відкритими дверима. Купер його не помітив. Він дивився і йшов прямо, витягши вперед руки, мовби збираючись вхопити мене за горло. В цей час Рой нечутно вислизнув з-поза дверей і підняв над головою Купера ломик, який ми прихопили з собою на той випадок, якщо не зможемо підібрати ключі і доведеться ламати двері. Ломик рухнув на голову Купера в ту мить, коли він схопив мене за груди. Велетень гепнувся, ніби смертельно поранений бик, шкребучи пальцями по моєму плащі, допоки падав.

– Швидше! – видихнув Рой. – Тікаємо!

Ми чули, як внизу волає дівчина, стукочучи підборами по сходах.

Я кинувся прожогом до дверей

– Чет, – прошипів Рой, – тільки не вниз. Нагору!

Але паніка, яка охопила мене, була така велика, що нічого не тямлячи і не слухаючи, я вже мчав униз по сходах. Мені хотілося одного – вибратися звідси якомога скоріше, вибратися геть з цього дому!

– Чет!

Я чув застережний оклик Роя, але зупинитися вже не міг і продовжував стрімко спускатися. На сходинковому майданчику другого поверху, в ту мить, коли я пробігав повз, зненацька відчинилися двері квартири, звідти визирнув зляканий худий чоловік з сивим волоссям, але, побачивши мене, швидко зачинив двері.

Я в три стрибки подолав наступний проліт, але спіткнувся і, втративши рівновагу, впав.

Схопився мов божевільний, промчався, плигаючи через кілька сходинок останній проліт і вискочив до вестибюля.

Довгонога блондинка притулилася до дверей придверника, нажахано дивлячись на мене. З перекошеного, в яскравій помаді, червоного рота рвався пронизливий крик.

Придверник, який вискочив з підвального приміщення в сорочці і штанях, зі скуйовдженим волоссям, мужньо кинувся

на мене, намагаючись затримати. Ми повалилися на підлогу, сплітаючись у відчайдушній боротьбі клубком із рук та ніг.

Я бив його по голові, тулубу, наніс кілька ударів по обличчю, перш ніж мені вдалося вирватися. Піднявшись з підлоги, я метнувся до дверей. Відкриваючи їх, я почув, як придверник засвистів у поліцейський сюрчок. Пекельна суміш оглушливих сюрчків і пронизливих вересків блондинки неслася мені вслід коли я вискочив, нарешті, за двері.

Я понісся по доріжці від під'їзду до вулиці, все ще чуючи жіночий крик, хоча звук поліцейського сюрчка перекривав його.

Серце калатало, піт заливав очі. Вибігши на вулицю, я почув позаду оклик. Набігу озирнувся і побачив темну фігуру у високому картузі чоловіка, який гнався за мною.

Я не зупинився, продовжував бігти, як зненацька гучно вдарив постріл. Зле, як шершень, продзижчала куля поряд з моєю щокою.

Треба було пересікти вулицю, на тому боці було темніше.

Знову постріл. І враз чиясь велетенська рука з величезною силою штовхнула мене в спину, і я впав обличчям вниз на дорогу. Обпік сліпучий спалах болю. Я хотів перевернутися на спину, але біль паралізував мене.

Останнє, що я запам'ятав, перш ніж втратити свідомість, – тупіт людей, що бігли до мене.

Глава 2

Спочатку я почув приглушені, невиразні голоси, вони долинали відкілясь здалеку.

Голоси щось шепотіли мені з глибини довгого, з милю, коридора.

Потім мене пронизав гострий біль всередині грудей, він ріс і ріс, по мірі того, як я виходив з глибокої чорної несвідомості.

Я приплющив очі. Мене оточували білі стіни. Я розрізнив розпливчасті контури чоловічої фігури, що схилилася наді мною. Біль став нестерпним, і я знову заплющив очі.

Але розум вже включився в роботу. Я все згадав: як нісся по трьох прольотах сходів до вестибюля, бійку з придверником, дикий крик довгоногої блондинки і моя сліпа дурна втеча по вулиці. І знову почув два постріли з поліцейського пістолета.

Отож, мене спіймали. Спроба вкрасти, вхопити, розжитися легкими грошима закінчилася госпітальною койкою і схилившимся наді мною фараоном.

– Схоже, він не так вже й серйозно поранений, – сказав раптом чітко чийся брутальний голос, – чому б не потрясти цього мерзотника прямо зараз і не витрясти з нього його міленьку душу.

Жорсткий, лихий голос копа, такий часто слухаєш у кіно, затишно влаштувавшись в глядацькому залі, і, навіть, не можеш собі уявити, що він буде коли-небудь мати стосунок до тебе.

– Він встигне ще розповісти, – відізвався другий голос, набагато м'якший, – немає причин так квапити події, сержант. А йому пощастило. Ще дюйм вправо – і він був би зараз мертвий.

– Хіба? Б'юся об заклад – скоро він буде шкодувати, що не помер. Тоді я з ним розберуся.

Я вже остаточно прийшов до тями і крізь вії поглянув на людей, що стояли біля моєї постелі. Один був у білому халаті, невисокий, повнотілий, з добрим лицем, другий – велетенського зросту, з грубими рисами обличчя, маленькими пронизливими очицями і ротом, ніби прорізаним бритвою. По його неохайному темному костюму, манері носити капелюха я зрозумів, що цей власник брутального голосу – поліцейський слідчий.

Я лежав тихо, прислухаючись до болю в грудях. І раптом згадав про Роя. Цікаво, як він.

На відміну від мене, Рой не впав у паніку. В той час, коли я, наче сліпий наляканий баран, мчався донизу, прямо в руки закону, він піднявся нагору. Чи вдалося йому втекти?

Якщо його ніхто не бачив, як він покидав будівлю, він чистий. Впіймали тільки мене, мене ж бачили біля сейфа з грошима Купера, я розвідував у придверника, коли приходить і виходить Купер. Я біг з квартири, бився з придверником. Рой був ні при чому.

Несподівано я згадав той жахливий тріск, який почувся, коли Рой опустив ломик на голову Купера. Це був страшний удар, нанесений з жорстокістю, якої я раніше і не підозрював у Роя.

Зненацька мене охопив моторошний липкий жах. Що з Купером? Невже Рой його вбив?

Близько і густо повіяло тютюном і застарілим потом. Розплющивши очі, я побачив прямо перед собою червону пику лютого фараона.

Ми були самі. Лікар, вочевидь, вийшов.

Поліцейський по-вовчому вишкірив в усмішці прокурені, з плямами никотину зуби.

– Гаразд, покидьок, – сказав він, – ну ж бо, викладай. Я чекав дві доби, щоб переговорити з тобою. Нумо!

І почалось.

Схоже, вони мали непевну підозру, що я був у Купера не сам. Вони намагалися з мене витиснути зізнання про наявність співучасника, та я заперечував вперто і продовжував стояти на своєму.

Мені повідомили, що Купер присмерті, і на мене повісять справу про вбивство. Тобто, якщо зі мною хтось був, час про це сказати. Проте, я вперто торочив, що роботу виконував сам.

Нарешті, вони втомилися зі мною возитися, і облишили спроби витиснути з мене зізнання. Поліцейські змушені були сказати, що Купер вижив і йде на поправку.

Здавалося, їх, навіть, засмутила ця обставина.

– Але ти міг цілком його вбити, сказав сержант з прокуреними зубами, – а це неодмінно справить враження на суддю. Ти одержиш десять років, тварина, і щорік ти будеш жити, як у пеклі.

З шпиталю мене відправили в тюрму штата. Я пробув там три місяці, поки вони приводили Купера в належний стан, щоб він був здатний давати проти мене показання.

Я не забуду цей суд до кінця своїх днів.

Коли мене ввели до зали суду, я розглянувся. Першою серед публіки мені кинулась у вічі Джені, що мене здивувало. Вона, навіть, помахала мені рукою, у відповідь я вичавив якусь подобу усмішки. Її я аж ніяк не очікував тут побачити.

Затим я побачив Франкліна, мого боса із "Лоуренс сейф корпорейшн." Поруч з ним сидів Рой.

Ми зустрілися поглядом. Він схуд і був блідий. Я розумів, що він божеволів від страху всі ці три місяці, не знаючи, викажу я його чи ні.

Суддею був маленький чоловічок з дрібними рисами обличчя і твердокам'яним поглядом.

Я не мав жодних шансів.

Купер, дуже схудлий, з пов'язкою на голові, розповів, як я прийшов відкрити сейф, і як приніс дублікат ключа.

Потім на місце показань для свідків піднялася довгонога блондинка. Вона була в блакитній сукні в обтяжку, і за її

порухами стежили, не відриваючи очей, всі чоловіки в залі суду, включно з суддею.

Вона пояснила, що співає в одному з клубів Купера і час від часу приходить до нього додому, щоб узгодити репертуар. Ніхто з чоловіків у залі суду не сумнівався, за чим вона приходить до Купера о першій ночі, і можна було помітити, з якою заздрістю всі вони дивилися на Купера. Вона розповіла, як я в її присутності відкрив сейф, коли Купера в кімнаті не було, заглянув досередини, потім зачинив сейф і зробив вигляд перед Купером, що ще не відкривав.

Потім прийшла черга Купера. Він розповів судді, як застав мене перед відкритим сейфом і що, коли він наблизився, я вдарив його по голові залізним ломом.

Мій бос Франклін невимовно здивував мене, виступивши на мій захист. За його словами, я був їх кращим майстром і він завжди цілком мені довіряв. Втім, він даремно старався.

Його виступ справив на суддю не більше враження, ніж жменя камінців, кинута в броньовану машину.

Мій захисник, відгодований середнього віку шахрай взагалі, здавалося, через силу долав сон. Після виступу обвинувача він неохоче підвівся і оголосив, що його клієнт, тобто я, визнає себе винним і віддається в руки правосуддя, сподіваючись на його милосердя.

Можливо і надаремне було мене вигороджувати в такій ситуації, але цей пройдоха міг хоча б зобразити співчуття. У мене, та, напевне, і у всіх присутніх склалося враження, що він давно поставив на мені хрест і вже поглинутий наступною справою.

Суддя з садистським задоволенням кілька хвилин мовчки дивився на мене і, нарешті, виголосив, що я зловжив довірою компанії і свого шефа , працюючи за фахом, де без цієї довіри не обійтися, де вона є обов'язкова. Я піддав сумніву репутацію відомої фірми, де мої дідусь і батько служили вірно і віддано багато років. Проте, оскільки це мій перший злочин, він відчуває спокусу поставитися до мене лагідніше.

Судді не вдалося ні на мить обдурити мене. Я бачив по його твердокам'яному погляду, що він говорить промову не для мене, йому просто подобається слухати самого себе, а моя доля давно вирішена.

Жорстокість дикого нападу на Купера, говорив суддя, котрий міг скінчитися вбивством, не може пом'якшити покарання. І відтак, засудив мене до десяти років каторжних робіт. Мене відправлять у Фарнворт, тюремний табір, де знають, як поводитися з такими жорстокими злочинцями.

В ту мить я відчув сильну спокусу виказати Роя, і він зрозумів це. Я обернувся в його бік, і наші очі знову зустрілися. Він сидів напружено випрямившись, очевидно відчуваючи, що діється нині в моїй голові. Що варто мені зараз тицьнути в нього пальцем і сказати, що це він мало не вбив Купера, я зіскочу з крючка. Принаймні місяців два піде на дослідування, буде новий суд, і в результаті, можливо Рой, а не я, відправиться в Фарнворт.

Фарнворт мав сумну і скандальну славу. В цьому таборі, розташованому вглибині штата, в'язнів тримали в кайданах, приковуючи до загального ланцюга. Протягом останніх трьох років табір був темою обговорення в усіх газетах. Сумлінні журналісти звертали увагу громадськості і зверталися до влади, доводячи, що треба закрити табір, який за їх описами був схожий на фашистський концтабір.

Я читав ці статті і, як багато інших, був шокований прочитаним. Якщо журналісти писали правду, умови у Фарнворті були настільки ж жахливими, наскільки й ганебними для цивілізованої країни.

У мене заледеніла кров у жилах, коли я почув, що мені доведеться провести десять років у цьому пеклі.

Ми з Роєм дивилися один на одного, і я згадував численні дрібниці, нашу дружбу, все, що він робив для мене поки ми вчилися в школі, а потім працювали разом. Згадував його дружню підтримку, гумор і розради, коли мене лишала дівчина, наші довгі дружні розмови, як ми мріяли, що станемо робити коли розбагатіємо. І зрадити все це було неможливо. Я посміхнувся, вірніше, постарався вичавити усмішку, і він зрозумів, що врятований.

Рука одного з поліцейських, що стояли за мною, важко лягла на моє плече.

– Ходімо, – промовив він стиха.

Я поглянув на Джені, що ридала в хустку. Потім ще раз на Роя… і став спускатися донизу, звідки мене вже не було видно тим, що сиділи в залі. Геть із зали, геть із свободи в майбутнє, де не світило найменшої надії. Єдине, що мене втішало і підтримувало, поки я чекав відправки до Фарнворту, – так це гордість, що я не зрадив Роя.

Вона підтримувала в мені самоповагу, і там, куди я направлявся, це було єдине, за що можна було чіплятися щоб вижити.

Фарнворт не був простою тюрмою з високими стінами і карцерами. Це був справжній концтабір з кайданами, снайперами і кровожерливими, натренованими на людей псами. Якщо дні там були жахливі, то ночі були ще гірші. В кінці кожного дня сімдесят сім немитих, смердючих людей, як стадо, заганяли в барак п'ятдесят футів довжиною і десять футів шириною з одним загратованим вікном, і оббитими залізом дверима. По периметру барака був натягнутий ланцюг, і кожний в'язень приковувався до нього таким способом, що коли один вночі повертався або робив рухи, ланцюг натягувався, змушуючи просипатися сусідів.

Після дня, проведеного під палючим сонцем, після виснажливої роботи, від якої ломило все тіло, люди шаленіли і ставали нестерпними. Часто дикі бійки порушували тишу ночі.

Нас зачиняли в бараці і лишали самих до ранку. Їм було наплювати, що там б'ються, і якщо когось убивали, це лиш означало, що одним клопотом для охоронників стало менше.

Всього було дванадцять охоронників. Вночі вони йшли спати, за винятком одного. Цей, на ймення Байфліт, був приставлений до собак. В ньому клекотіла така дика первинна злоба, що його боялися навіть люті пси.

Собак тримали вдень у великому загоні, відгородженому сталевою сіткою, і не годували. Вони були небезпечніші за тигрів.

О сьомій вечора кожного в'язня приковували сталевим браслетом за щіколотку до загального ланцюга, і охоронники йшли з чергування. Тоді з'являвся Байфліт, великий, здоровенний, з пикою, схожою на свине рило, і влада

переходила повністю до нього. Тримаючи в руках бейсбольну клюшку, він ішов до загону і випускав собак.

Ніхто, окрім цього шматка м'яса з пикою свині, не осмілювався перетнути відкритий простір до половини п'ятої ранку. Потім собак заганяли назад в загін, і охоронники поверталися на роботу.

Щоночі я лежав без сну, слухаючи, як гарчать собаки, бігаючи навколо табірних бараків.

Перш ніж втікати, треба було придумати спосіб, як відволікти увагу собак.

А втекти я вирішив з перших хвилин, як тільки моя нога ступила на територію табору Фарнворт. Минуло всього десять днів мого перебування в цьому пеклі, але і цей термін здавався занадто великим. Якби не собаки, я спробував би втікати в перший же вечір, ризикуючи бути підстреленим. Ланцюг мені не перешкода – з замком сталевого браслета на нозі я впорався б легко, як і з замком на дверях барака. Труднощів для мене вони не являли.

В ту жахливу першу ніч у таборі я зміг відділити з того рапшера, який служив тут матрацом, кусок товстого дроту і після тривалих зусиль, до крові поранивши пальці, відідрав близько трьох дюймів. З цим дротом і моїми професійними навичками я міг відкрити будь-який замок у Фарнворті. Доводила до відчаю думка, що перешкодою моїй втечі з цієї смердючої діри є лише ці чудовиська, що гасають у пітьмі навколо барака. Поступово, після тривалих міркувань, я все ж придумав, як їх нейтралізувати.

У першу ж добу стало ясно, що вдень втеча звідси неможлива.

Щоранку ми відправлялися на поля в супроводі шести охоронників, котрі їхали верхом на конях і були озброєні автоматичними рушницями.

Дорога йшла пустельним рівнинним місцем, жодного природного укриття – ні пагорба, ні куща. Навколо простягався голий рівний простір. Поки я доберуся до шосе або до річки, мене сто разів встигнуть наздогнати і пристрелити верхові охоронники.

Єдина можливість втечі існувала вночі, якщо я зможу обдурити сторожових псів.

Всі дні, коли я тяжко працював на полях, всі безсонні ночі, лежачи без сну в смердючому бараці, я напружено шукав вихід, але поки що нічого вартісного не приходило до голови.

Щоранку, направляючись на вранішню перекличку, я проходив повз загін, де за сталевою решіткою утримувалося десять псів, величезних звірюг – східноєвропейських вівчарок і вовкодавів. Того сміливця, що відважиться на втечу, вони розірвуть за одну мить, не встигне він відбігти й двадцяти ярдів від барака.

Проблема ставила мене в тупик.

Лише через місяць я знайшов рішення.

Одного разу мене послали на кухню. В'язні не любили там працювати – їжа для в'язнів була практично негожа до вживання. Незмінний картопляний суп, в якому плавали

шматочки напівзігнилого м'яса. Робота на кухні в дикій спеці і одуряючому смороді гнилого м'яса викликала навіть у міцного шлунка блювотні пориви.

Аби трохи відбити смак тухлятини, повар рясно перчив м'ясо. Перець і подав мені ідею. Тепер я знав, як збити псів зі сліду.

Наступні три дні, повертаючись з роботи на кухні, я приносив у кишені порошок украденого перця і ховав у мішку матраца.

Тепер я на два кроки наблизився до досягнення своєї мети. По-перше, міг відкрити замок дверей, у мене був перець, ним можна збити зі сліду собак поки буду бігти до річки.

Але як зробити, щоб собаки не накинулися на мене відразу, як тільки я вийду з бараку? Тут ніяка кількість перцю не врятує. Він допоможе лише в тому випадку, якщо я зможу вислизнути непоміченим від собак, і тільки потім їх направлять по моєму сліду.

Лишалося вирішити цю проблему, і втеча стане реальністю.

Чотири доби я безупинно думав, прислухаючись ночами до звуків, що доносилися ззовні. Врешті-решт, по них я склав розклад дій Байфліта, що мені допомогло вирішити проблему з собаками.

О сьомій годині, поки ще не стемніло, Байфліт виходив з дому охорони. Після вечірньої перевірки в'язнів заганяли в бараки, де один з вірних охороні в'язнів під наглядом Байфліта пристібав до загального ланцюга всіх решта. Відтак барак замикався, Байфліт йшов до собак і відпускав їх із загону.

Потім йшов до будки вартового, де стояла койка, і вкладався. Можливо, навіть, спав. Чому б йому й не поспати, коли десять голодних звірюг гасають навколо.

За чверть четвертої ранку він йшов на кухню і набирав там обрізків тухлого м'яса і об'їдків. Ніс баняки до загону, собаки бігли за ним. По збудженому гавкотінню і зрідка прориваючому скавулінню болю я розумів, що Байфліт керує годівлею. Двадцять хвилин на п'яту він зачиняв загін і йшов до парового сюрчка. Два пронизливих свистки сповіщали в'язнів і охоронців, що пора вставати, а собаки зачинені в загоні. Цей розпорядок жодного разу не був порушений. Я вирішив, що єдиний для втечі шанс – скористатися моментом, коли пси починають жерти. Часу в мене буде небагато.

За цей час треба неодмінно добратися до річки, тобто подолати відстань майже з милю по цілковито рівній, без найменшого укриття місцевості.

Я в хорошій фізичній формі і швидко бігаю. Я зможу добігти до ріки за шість хвилин, хоча це будуть ще ті хвилини. Тільки там, біля річки, я почну сипати перець, щоб відбити нюх у собак. Треба бігти, доки не почнеться погоня. Потім я притаюся, сховаюсь, відсиджуся в потайному місці, поки вони не втомляться і їм не набридне мене шукати. Пересуватися я буду тільки ночами. Піду в сторону залізної дороги, вона знаходиться в милях двадцяти від Фарнворта. Заскочу на потяг до Окленда, найбільшого міста в цьому районі, там можна загубитися серед людей.

Щоправда, відкрити двері барака не так просто, знадобиться деякий час. Поки я возитимуся з замком, один із співнаглядачів може підняти тривогу. Якщо хтось із них закричить і його почує Байфліт, мені прийде кінець

Необхідно було продумати план до дрібниць і постаратися убезпечити себе від непрємностей , наскільки це можливо.

В тюремному таборі завжди є людина, котру всі бояться. У Фарнворті таким чоловіком був Джой Бойд.

Його зріст не перевищував п'яти футів з четвертю, зате в ширину він був разів у три ширше нормальної людини. Розплющений ніс, маленькі очиці, люто поблискуючі з-під кущистих брів, пика помічена рубцями минулих боїв не на життя, а на смерть. Він був подібний до орангутанга і поводив себе так само. Цей тип спав на койці прямо піді мною.

Якщо я зможу його вмовити втікати разом, певен, ніхто не відважиться підняти тривогу в той час, коли я буду відмикати замок дверей барака.

Та чи можна на нього покластися? Раптом він мене викаже?

Я нічого про нього не знав. Він ніколи ні з ким не розмовляв, був замкнутий і понурий, але якщо хто-небудь осмілювався наблизитися до нього, одержував страшний удар велетенським кулаком.

Я міг переговорити з ним так, щоб ніхто нас не чув. Все, що було потрібно, – відсунути брудну ганчірку, що покривала жорстке сплетіння дротяного матраца, і тоді я зможу бачити його внизу, прямо перед собою.

Я провів у роздумах половину ночі, слухаючи його богатирське хропіння. Його ненавиділи і боялися навіть охоронники, не кажучи вже про в'язнів. Важко було уявити, що він мене викаже, і близько другої ночі я наважився ризикнути і посвятити його у свій план.

Легко розстебнувши ножний браслет, я відсунув мішок матраца і поглянув униз на Бойда.

У темряві я не міг його розгледіти, але відчував його запах і чув голосне дихання, що переривалося хропінням.

– Бойд!

Від хвилювання мій голос пролунав напружено і глухо.

Однак хропіння враз припинилося. Як тварина, Бойд проснувся миттєво, і я уявив, як він дивиться догори в темноту, його мавп'ячі очиська повні підозрілості.

– Бойд! Ти мене чуєш?

– Гм...

Тихе насторожене звіряче ричання.

– Я линяю звідси через пару годин, – я старався говорити пошепки, – ти зі мною?

– Линяєш?

– Коли Байфліт почне годувати собак, я звідси вийду. Ти йдеш зі мною?

– Ти ненормальний! Як ти звідси зможеш вийти?

– Я вже зняв з себе ланцюг, зніму й з тебе. Я зможу відкрити і двері. Йдеш зі мною?

– А собаки?

– Я ж сказав, як тільки Байфліт почне годувати своїх псів, ми біжимо.

– Біжимо куди?

– До річки. Пощастить – доберемося до залізної дороги. Варто ризикнути. Якщо не хочеш – скажи прямо.

– Ти зможеш зняти цей проклятий ланцюг?

– Так.

– Тоді знімай!

Я зіслизнув на підлогу і намацав його масивну ногу, провів по ній вниз до браслета. У темряві діяти було важче, та через кілька хвилин я повернув замок , браслет відкрився і звалився з його щіколотки.

Не встиг я випрямитися, як дві пітні гарячі руки з темноти схопили мене за горло. Хватка у нього була залізна. Мені нічим стало дихати, але я не робив спроби звільнитися. Стоячи на колінах перед ним, я молився про себе, слабо сподіваючись, що він мене не придушить. Раптом утиск припинився, він схопив мене за сорочку на грудях і підтягнув до себе:

– Послухай, ти, покидьок, якщо ти замислив заманити мене в пастку...

Деякий час я з зусиллям намагався вдихнути повітря в легені. Нарешті, зміг прошипіти:

– Пішов ти до диявола, горила! Не хочеш втікати – так і говори!

Поруч хтось застогнав уві сні. Хтось вилаявся. Ми шепотілися обличчям до обличчя, і я відчував його гниле дихання. Схоже, я знайшов з ним вірний тон. Він відпустив мою сорочку.

– Я йду з тобою.

– Як тільки вийдемо – побіжимо до річки, – шепотів я, – біля річки розійдемося і побіжимо в різні боки. За нами пустять собак. Та, якщо доберемося до річки, вони не страшні. Ти вмієш плавати?

– Що я можу, тебе не стосується, – проричав він, – відкрий двері, а я сам про себе подбаю.

Я піднявся знову на свою койку, поторкав горло. Незабаром за вікном трохи посвітлішало. Через годину ми почнемо.

Витягши з матраца мішочок з перцем, я переклав його в кишеню сорочки. Я не збирався ділитися перцем з Бойдом. Мені пригодиться кожний грам, поки я позбавлюся собак.

Я лежав, спостерігаючи, як займається сіренький світанок, і чуючи важке дихання Бойда.

Раптом він прошепотів:

– Ти певен, що зможеш відчинити двері?

Я перевернувся на живіт.

– Певен.

– Чому ти вважаєш, що нам вдасться втекти?

– Все, що завгодно, тільки б не залишатися тут.

– Твоя правда.

Тривале мовчання. Стало чутно, як гризуться два пси. Від цих звуків леденіла кров.

– Послухай, ці собаки... – пробурмотів Бойд.

– Як тільки вони почнуть жерти, їм буде не до нас.

– Надійся, надійся ... – В його голосі я вловив страх.

Навіть така жорстока горила, як Бойд, боявся цих псів.

Потяглися нескінченні сорок хвилин. Тонкий світлий промінь пробився з вікна на підлогу барака. До початку нашої операції лишалося зовсім небагато.

Моє серце калатало, руки спітніли. За дверима чулося злісне ричання. В'язні почали ворушитися, тривожити спокій один одного, смикаючи загальний ланцюг. В повітрі повисли прокльони.

Дивлячись донизу, я тепер добре бачив обличчя Бойда.

– Ти дійсно думаєш вибратися? Ти не пожартував?

– Я не жартую.

Раптом гарчання перейшло в повискування, збуджений гавкіт. Отож Байфліт з'явився з будки і пішов до кухні.

– Тепер приглянь, щоб ніхто не підняв тривоги, поки я вожуся з дверима.

Я сплигнув на підлогу і направився до дверей.

Один із співнаглядачів, лисий чоловічок з щурячою мордочкою, сів на своїй койці.

– Гей, ти! Що це ти робиш, га? – крикнув він.

Бойд встав, підійшов до співнаглядача і вдарив його кулаком по обличчю. Той упав на койку, з переламаного носа заюшилася кров.

Бойд став посеред барака, вперши в необ'ємні боки ручища, оглядаючи всіх.

– Ще хто-небудь хоче? – проричав він.

Ніхто не ворухнувся. Проте ніхто вже не лежав – усі сиділи на своїх місцях, дивлячись на мене великими очима.

Замок виявився простішим, ніж я думав. Відкриваючи двері, я чув, як Байфліт обкладає лайкою псів.

– Біжимо! – хрипко вичавив я, відчуваючи, як по спині стікають струмочки поту.

Я обережно виліз на вранішнє прохолодне повітря. Справа, не більше ніж в п'ятдесяти ярдах, містився загін для собак.

Байфліт, стоячи до мене спиною, вивалював з баняка корм у корито. Собаки, тремтячи від нетерпіння, гарчали і лізли до годівниці.

Бойд приєднався до мене і теж поглянув на собачий загін.

– Гайда! – Я кинувся бігти.

Відчуваючи себе голим і безпорадним, я кинувся через відкритий простір, спрямовуючись убік такої далекої звідси річки.

За спиною лунав важкий тупіт і голосне дихання – Бойд біг за мною. Бігун з нього був поганий, і я зразу вирвався вперед.

Ніколи в житті я не бігав так швидко. Я летів, дивлячись вперед. Далека смужка очерету , що обрамляла берег, ставала все ближчою.

Пролунав постріл.

Трохи сповільнивши біг, я озирнувся.

Байфліт вибіг із загону, тримаючи в руці пістолет. Він вистрілив знову. Зметнувся фонтанчик пилу зліва, футах в п'яти від Бойда, котрий біг щосили, та недосить швидко.

Стрілком Байфліт був нікчемним.

По гарчанню і виску можна було зрозуміти, що собакам поки що не до нас, і це мені додало сил. Я прискорив біг і ярдах в ста від очерету знову озирнувся.

Бойд відстав на двісті ярдів, але продовжував бігти. Заливався пронизливо свисток побудки – буквально через лічені хвилини за нами почнеться погоня. Я ломився крізь зарості очерету понад берегом, втопаючи в воді по пояс. Просунувшись таким чином на сотню ярдів, шугонув на землю, заповз і сховався в гущині очерету.

Через кілька секунд я почув, як Бойд вломився в очерет . Він був на відстані не більше двадцяти ярдів, але бачити мене не міг.

– Гей! Біс би тебе взяв! Ти де? – Він задихався від бігу, озираючись навсібіч.

Я принишк. Його компанія була мені зараз ні до чого. Погоню треба розбити, пустити по різних слідах.

Він увійшов у річку, обернувся ще раз і, сильно загрібаючи, швидко поплив до протилежного берега.

Я дістав пакет з перцем і наповнив ним відвороти штанів. Відтак, швидко і безшумно побіг по стежці між очеретом і високим берегом. Відбігши настільки, щоб Бойд не міг мене почути, я знову став пробиратися через очерет.

Скоро почувся тріск, коні пробивалися крізь прибережні зарості. Настав час укритися. Я оглядівся навкруги в пошуках придатного місця. Залізши поглибше в зарості, я ліг у воду і завмер. Серце калатало як божевільне, піт заливав очі.

Коні наближалися. Я почув голоси і сплеск води. Напевно, один з охоронників поплив за Бойдом.

Пролунав крик:

– Я бачу його!

Прогримів постріл. Ще сплеск – другий кінь увійшов у воду. Виникла безладна стрілянина.

Я виліз з гущавини і розсунув очерет. Один охоронник плив на коні на другий берег, тримаючи наготові рушницю. Кінь видерся на берег. Знову стрільба, вже ближче. Я побачив, як Бойд, вискочивши зі свого укриття, кинувся у воду, і з божевільною швидкістю поплив до того місця, де я сховався.

Охоронник на тому березі зліз з коня, став на коліно і прицілився.

Бойд відчув небезпеку і в мить пострілу пірнув. Куля вибила фонтанчик води там, де щойно була голова Бойда.

З очеретяних заростів з тріском виїхав другий охоронник.

– Він поплив назад! – крикнув перший з того берега. – Хапай його! Я його звідси спробую дістати!

Другий охоронник знову заїхав у воду. В цей час на мить над поверхнею води з'явилася голова Бойда. Він був вже на середині, знову занурився, та охоронник побачив його і повернув коня в тому напрямку. Сили були нерівні.

Бойд не встигав доплисти. Скоро охоронник його перехопить. Бойд, мабуть, також це зрозумів. Він був чудовим пірнальником, прямо екстра-класу. Він змінив під водою напрям, і невдовзі його голова з'явилася з води позаду охоронника на пливучому коні. Охоронник його не помітив, зате побачив другий – з протилежного берега – і гучно крикнув, попереджаючи напарника про небезпеку.

Він не міг стріляти без ризику зачепити товариша, тому що в цей час Бойд був надто близько від охоронника на коні

Попереджений криком охоронник повернувся в сідлі вбік Бойда, обличчя його виражало тривогу. Він розмахнувся, щоб вдарити прикладом по голові Бойда, що підкрався, але промахнувся.

У стрімкому кидку Бойд перехопив руку охоронника і стягнув його в воду. Охоронник був безпорадним в потужних утисках ручищ Бойда. Обоє зникли під водою. Вода несамовито забурлила, і трохи згодом показався Бойд – охоронник так і не виплив.

Бойд, ховаючись за коня, щоб з берега охоронник не зміг в нього влучити смикав його за повід, направляючи вниз за течією.

Охоронник, розуміючи, що Бойд може втекти, знову заліз на коня, примусив його зайти в воду і пливти за Бойдом, у котрого виникли труднощі. Його пронесло за течією зовсім близько від того місця, де я ховався.

Мавп'яча мармиза Бойда була блідою і напруженою, він обклав лайкою коня, намагаючись змусити його пливти швидше до берега.

Охоронник наближався, але все ще не міг дістати Бойда пострілом.

Несподівано Бойд відпустив коня і занурився в воду. Напевно, хотів перехитрити і другого переслідувача раптовим нападом, та тут він схибив.

Бойд трохи не розрахував відстань і виринув прямо перед охоронником. Той був насторожі, і коли Бойд, струшуючи з очей воду, спробував зтягти охоронника з коня, то отримав сильний удар прикладом по голові.

Бойд каменем пішов на дно, і в тому місці вода забарвилася в червоний колір.

Охоронник не ризикував. Він розвернув коня і поплив до берега. Виліз недалеко від того місця, де я ховався.

Я зразу впізнав його. Його звали Джері. Цей садист і звір зробив моє перебування в Фарнворті сущим пеклом. Якби я мав пістолет, то, не зволікаючи, всадив би в нього кулю. Однак лишалося тільки спостерігати зі своєї схованки, як він заліз на коня і чекав, коли з'явиться на воді тіло Бойда.

Невдовзі воно спливло і вниз обличчям повільно задрейфувало до заростей, де ховався я. Другий кінь, без вершника вибрався на берег. Джері підійшов до нього і взяв за повід.

Після цього уважно оглянув річку в пошуках тіла свого напарника. Його прибило до сусіднього берега, і я встиг помітити це секундою раніше за нього.

Зітхнувши, Джері направився зворотно у Фарнворт, тримаючи за повід другого коня.

Діждавшись, поки затихне тріск водоростей, я обережно виліз зі свого укриття.

Скоро з'являться охоронники, щоб забрати тіла убитих, а відтак, Байфліт з собаками і кілька охоронників направляться

по моєму сліду. За цей час про мене буде знати не тільки кожний патрульний – вся поліція штата буде поставлена на ноги. По радіо сповістять про мою втечу всім громадянам і дадуть мій опис.

Мене чекав довгий шлях до спасіння, якщо воно взагалі прийде.

Я побіг. Сонце стояло вже високо і починало припікати.

Перець сипався з відворотів штанів, посипаючи мій слід.

Пробігши з дві милі, я зупинився перевести подих. Тепер необхідно перепливти ріку.

Залізна дорога була на тому боці, на відстані приблизно шістнадцяти миль від того місця, де я нині знаходився.

Я зняв штани, згорнув їх у щільний згорток, вклав у нього свій мішочок з перцем, прив'язав згорток ременем до голови, увійшов у річку і поплив на другий берег.

Глава 3

Був початок четвертого дня. Я лежав у затінку дерева на схилі пагорба, що спускався до шосе.

Ховаючись серед дерев і рухаючись за течією ріки, я досить швидко подолав велику відстань. Погоні я так і не почув. Таким чином, моя ідея з перцем вдалася і собаки не змогли взяти мій слід.

Та я все ще був приблизно в п'яти милях від залізниці. Треба було подолати великий відкритий простір. Виходити зараз було небезпечно, треба дочекатися темряви.

Внизу, по той бік шосе, виднілася невелика ферма. На огородженій території стояв дім, три великих сараї, амбар. Всюди розкиданий різний залізний металобрухт. Ферма явно була не з багатих. Я особливо не розглядав її, доки з фермерського дому не з'явилася дівчина. Вона направилася до одного з сараїв, тримаючи в руках дві великих корзини з мускусними динями – кандалупами.

Звідси я не міг розглянути дівчину як слід , та мені було не до неї. Мої очі прилипли до динь, а рот наповнився липкою слиною.

Коли стемніє, я спущуся до сараю і візьму кілька штук.

Рух на шосе був доволі інтенсивним, в основному рухались вантажівки, що везли кандалупи в Окленд. Іноді їх нетерпляче обганяв виблискуючий "кадиллак" або "олдсмобіл". Зрідка проносився патрульний на мотоциклі, одного разу проїхав поліцейський радіофікований автомобіль.

Повільно текли години.

О шостій годині на польовій дорозі, що вела до ферми, прокурявіла вантажівка, повна динь. Вона зупинилася біля одного з сараїв.

З дому вийшла дівчина.

З вантажівки зійшли двоє чоловіків. Один молодий, другий літній.

Всі троє, перемовляючись, пішли до дому. Я уявляв, як вони сідають вечеряти, і мучився з голоду. Я був такий голодний, що навіть їжа у Фарнворті зараз здавалася цілком придатною.

Проминуло ще дві години. Сонце сіло, на небі з'явилися зірки. Рух на шосе стих. Патрульний на мотоциклі вже давно не з'являвся. Здається, можна покинути схованку і рушити.

Я зійшов до шосе. Воно зараз було порожнє – жодної автомашини. У вікні фермерського дому запалилося світло. Я пошукав очима собаку, але не знайшов. Перебіг шосе і по польовій дорозі підійшов до зачинених воріт ферми. Я переліз через них і направився до сараю.

Зупинився біля відкритих дверей. Всередині було темно, відчувався сильний динний аромат.

Я намацав диню і розломив її руками – ножа я не мав. Тепла солодка м'якоть і ніжний сок блаженно розлилися по пересохлому горлі, тамуючи спрагу і голод.

Я страшенно втомився, очі просто злипалися, і мусив силкуватися, щоб тримати їх відкритими. Доведеться перепочити трохи тут, перш ніж пускатися в подальшу дорогу, долаючи п'ять миль до залізної дороги.

Я забрався за купу динь і розтягся на підлозі. З дому доносилися звуки танцювальної музики. Я заплющив очі. Тут було незрівнянно краще, ніж у смердючому бараці Фарнворта. Цікаво, чи вдасться мені сісти на поїзд... поки що удача мені усміхалася... поки що...

Проснувся я зненацька, відчуваючи, як сполохано калатає серце.

Крізь відчинені двері сарая виднілася на горизонті далека смуга пагорбів. Займалася кровава зоря, і перші бліді промені сонця проникали до сараю.

Я схопився у паніці. Стало ясно, що я проспав як мертвий більше восьми годин.

З шосе доносився рівний гул, рух давно почався. Тепер мені не можна виходити, мою тюремну чорно-сіру полосату робу зразу помітить з шосе перший же водій.

З дому долинали голоси. Потім поплив запах смаженого бекону.

Приблизно за півгодини з дому вийшли двоє чоловіків, їх проводжала дівчина. Її не можна було назвати красивою, але вона мала стрункy фігурку, а усмішка дуже скрашувала личко і робила її привабливою.

Вони поговорили зо три хвилини, потім чоловіки сіли у вантажівку та поїхали.

Дівчина повернулася в дім.

З'ївши ще диню, я влаштувався зручніше за горою корзин.

Я був тут у пастці до темряви, але бачив, що це не так вже й погано. Поки я тут перебуваю в порівняній безпеці, погоня трохи затихне.

Поклавши голову на згорнуті мішки, я заплющив очі. Сарай став прогріватися, мене розморило, і я заснув.

За годину я раптом проснувся. У сараї хтось був.

Я потихеньку переповз на друге місце і обережно визирнув з-за корзин.

Дівчина сортувала дині по розміру, відкладаючи їх у три купи. Вона працювала швидко і вправно, стоячи спиною до мене, її довге волосся хльоскало по плечах, коли вона нахилялася за черговою динею.

Я спостерігав за нею, гадаючи, як набратися сміливості, щоб з нею заговорити, але раптом помітив, що вона відчула мою присутність... На мить застигла, далі продовжила працювати, та вже без попереднього налагодженого ритму. Ясно, що злякалася, це було помітно по скованості рухів і напруженій фігурі .

Треба щось робити, ще секунда, і вона вискочить кулею з сарая і підніме крик. Напруження росло. І тоді я зважився.

– Не бійся, – тихо і дуже спокійно промовив я, піднімаючись, щоб вона мене побачила.

Дівчина обернулася. Вона різко сполотніла під засмагою, намагалася щось сказати, відкрила рот, та не змогла вимовити ні звука. Мабуть, я мав жахливий вигляд. Неголений, зарісший брудом громила, звісно, я вселяв їй жах. Мені стало ніяково.

– Я не завдам тобі шкоди, – знову заговорив я, як можна лагідніше, дивлячись, як вона задкує до стіни. На ній були джинси і кратчаста червоно-біла ковбойська сорочка. Коли вона притиснулася до стіни, стало помітно. як маленькі груди опускаються і піднімаються під кратчастою тканиною.

Тоненьким, переривчастим голоском вона вигукнула:

– Не підходь до мене!

– Пробач, що налякав тебе. Ти теж мене налякала. Я той чоловік із Фарнворта, за котрим гоняться. Ти мені допоможеш? – Я старався говорити не зупиняючись, боявся, що вона втече і почне кликати на допомогу. – Я голодний і мені потрібен одяг. Ти мені допоможеш?

Я бачив, що вона вже оговталася від шоку і поступово заспокоюється.

– Що ти тут робиш?

– Я був голодний, вчора ввечері зайшов сюди за динями. Вночі хотів дійти до залізниці , але так втомився, що заснув і, як дурень, проспав до ранку.

– Але вони встановили стеження за залізною дорогою. – Хоч її голос ще зривався від пережитого страху, я зрозумів, що вона на моєму боці. – Про це сповістили по радіо вчора ввечері. Вони чекають тебе там.

– Тоді, мабуть, я подумаю про другий спосіб. Послухай, я не хочу накликати на тебе неприємності. Але ти маєш мені допомогти. Якщо відмовишся – я пропав.

Вона довго мовчки дивилася на мене, потім сказала:

– Я читала про Фарнворт. – Вона відсунулася від стіни. – Так, я допоможу тобі. Сумління не дозволить загнати людину назад у таке пекло. Ти голодний?

– Бекон так смачно пахне.

Вона видавила кволу усмішку:

– Чекай тут, – і пішла до дверей. Я дивився їй услід. Цілком я не був у ній певен. Та що лишалося робити? Якщо вона викличе лягавих, виходить, така моя доля.

Поки вона ходила, я обстежив весь сарай. Дівчина все не поверталася, і я вже зважився було йти за нею, як раптом вона з'явилася з відром гарячої води, рушником, милом, бритвою і згортком одягу.

– Зараз принесу тобі попоїсти.

Через десять хвилин вона повернулася з тацею, на котрій красувались яєшня з шести яєць з чотирма кусками шинки і кавник, повний кави.

Я поголився, вимився і перевдівся в костюм, який, як я зрозумів, належав її брату. Костюм був трохи затісний і сильно поношений, та це не мало значення. Було на диво як добре, просто чудово змити з себе липкий бруд і скинути заскорузлу полосату робу.

Вона з цікавістю стежила, як я жадібно поглинав яєшню з шинкою. Потім сіла на ящик поруч.

– Як тобі вдалося втекти? Я думала, ніхто не зможе втекти з Фарнворта.

Я розповів їй свою історію. Розповів з самого початку. Зізнався, як сильно хотів розбагатіти, як ми з Роєм задумали

пограбування, як я взяв на себе всю вину. Про Фарнворт, про собак і про те, як мені вдалося втекти.

Вона слухала з широко відкритими очима. Мені подобалося їй розповідати. В перший раз за довгий час я міг поговорити з кимось про все.

– Якщо спіймають, вони заб'ють мене до напівсмерті. У них є спеціальний підвал для завинивших. Троє охоронників б'ють ременями до тих пір, поки не втомляться. Щоденно вони будуть повторювати биття. Я бачив тих, хто потім виходив з підвалу. У одного вибили око, другому зламали руку.

Вона скрикнула від жаху.

– Але я не дам себе спіймати. Я краще помру, ніж знову повернуся у Фарнворт.

Я вже поїв і тепер палив сигарету з пачки, яку вона поклала на тацю. Я був наверху блаженства.

– Тобі не можна йти до залізниці, – сказала вона, – я допоможу тобі добратися до Окленда, якщо ти хочеш туди потрапити.

– Туди я і направлявся. У біса в закутку і те, що треба. Як ти гадаєш мені допомогти?

– Через годину сюди приїде вантажівка забрати дині. Шофера звуть Уільям, цей хлопець приїздить щодня. Тут обідає. Поки він їсть, ти сховаєшся в кузові. Він поїде на ринок в Окленд, залише вантажівку на майдані біля ринку і піде за грошима. Ти непомітно зможеш піти.

Так я прибився до Окленду. Все виявилося дуже просто.

Перед тим, як приїхати вантажівці, дівчина дала мені п'ять доларів – все, що у неї було, і дві пачки цигарок. Попередила, що у мене є всього кілька годин. Повернувшись, брат відразу помітить пропажу костюма, і вона буде змушена розповісти все. Я мушу якнайшвидше покинути Окленд, але принаймні, можна не турбуватися до сьомої–восьмої вечора – раніше брат і батько не повернуться.

Я намагався виразити їй свою вдячність, та вона лишень відмахнулася, повторивши, що нікого не могла б послати знову у Фарнворт, тим паче що, на її думку, я і не злочинець – мені просто не пощастило в житті, ось і все.

Коли вантажівка затряслася по польовій дорозі, віддаляючись від ферми, я визирнув з-за динь. Вона стояла, дивлячись мені вслід, в джинсах і ковбойській сорочці. Коли вантажівка стала виїжджати на шосе, дівчина підняла руку і помахала.

У моїй пам'яті назавжди закарбувалася ця картина, вона залишилася зі мною на все життя.

На п'ятий день моєї втечі з Фарнворта я добрався до містечка Літл-Крік, що знаходилося приблизно в тисячі миль від Окленда.

Ця тисяча миль, що розділяла тепер мене з Оклендом, далася нелегко. Мені вдалося вскочити в товарний потяг зразу на виїзді з Окленда. Після двадцяти годин шляху через пустелю без води і їжі я вже почав думати, що мені навряд чи вдасться зійти з цього потяга живим.

Нарешті, потяг зробив зупинку в Літл-Крік, і я непоміченим покинув товарний вагон.

Хоча день хилився до вечора, стояла нестерпна спека. Головна вулиця ніби вимерла.

У мене все ще лишалося півтора долари від тих грошей, що мені дала дівчина з ферми. Я зайшов до закусочної з баром і замовив гамбургер, каву і кварту лідяної води.

Виглядав я, мабуть, моторошно після тривалої подорожі в товарняку. Неголений, брудний, в поношеному костюмі, котрий прибрав жахливого вигляду після того, як мене кілька годин тіпало об брудну підлогу товарного вагона. Втім, це не надто важило, бо саме містечко виглядало брудним і занехаяним – одне з безперспективних, закуткових міст, всіма забуте і занедбане.

Я їв і прикидав, що робити далі. Якщо мені вдасться перебратися через гори в Тропіка-Спрінгс, я буду далеко від Фарнворта і в порівняній безпеці.

До Тропіка-Спрінгс від цього містечка було дві сотні миль по пустелі. Єдиний шанс туди добратися – попроситися на попутну вантажівку, чи будь-яку іншу автомашину. Скоріше за все, це буде вантажівка – жоден власник автомобіля не наважиться підсадити такого попутника, як я.

За стойкою бара стояв чоловік з веселим привітним обличчям. Я ризикнув попросити поради, як мені домовитися з водієм вантажівки, щоб перебратися через гори.

Він з сумнівом похитав головою:

– Мимо проїжджає багато вантажних машин, та жодна з них тут не зупиняється. Може, вам пощастить, та доведеться довго чекати. – Він плеснув кави собі в чашку і перегнувся до мене через стойку. – Моя порада – спочатку доберіться до заправочної станції "Остання зупинка". Там зупиняються всі машини – заправляються перед перевалом. Можливо, ви умовите кого-небудь з водіїв вас підкинути.

– "Остання зупинка"? Де це, і що це таке?

– Заправочна станція і закусочна. Господар – Карл Дженсон. Він живе там з дитинства, все своє життя, як і його батько. Далі на шляху в Тропіка-Спрінгс не буде жодної заправки на сто шістдесят миль, – тільки після перевалу, вже на тій стороні гір.

– Далеко звідси це місце?

– П'ятдесят миль.

– Як я доберуся туди? Тільки пішки?

Він усміхнувся:

– Вам не доведеться так страждати. На ваше щастя, сам господар скоро має сюди під'їхати. Він приїздить у місто що три місяці купити металевий брухт. Цього добра повно в нашому захламленому місті. Поговоріть з ним. Він хороший чоловік. Скажіть, що хочете перебратися через перевал на попутці. Я завжди радий помогти людям вибратися з цієї діри.

– Коли він тут буде?

Він поглянув через плече на засиджений мухами годинник:

– Хвилин через двадцять. Відпочиньте поки що. Я вам скажу, коли він з'явиться. Випийте ще кави.

Я був би радий послідувати його пораді, та гроші кінчалися.

– Ні, дякую. Якщо не заперечуєте, я у вас просто посиджу.

Він налив кави в чашку і посунув мені:

– За рахунок закладу. По вашому вигляду помітно, що ви проробили довгий і нелегкий шлях.

– Атож, – я потер зарослу щетиною щоку, – мене чекає приятель у Тропіка-Спрінгс. Довелося голосувати, щоб зекономити гроші. Ми з ним збираємося відкрити спільний бізнес.

– Гроші... – чоловік біля стойки спохмурнів і похитав головою, – їх мені вічно бракує. Я б не стирчав у цьому вошивому місті, якби я мав достатньо грошей, щоб вивезти звідси дружину та дітей. Куди-небудь, де можна заробити нормальний кусок. Та без грошей ніяк не вибратися. – Він поглянув у вікно. Повз закусочну, розметаючи по боках пилюку, промчався кремово-жовтий "кадиллак." Пил влетів через відкрите вікно. – Такі ніколи тут не зупиняються. У таких повно грошей, але вони не збираються залишати їх тут. Добре, хоч містер Дженсон має непогану виручку. Їм доводиться зупинятися у нього, хочеться їм того, чи ні. Вважай, він тут попав на золоту жилу.

В цей час у закусочну зайшов високий, кремезної статури чоловік і направився прямо до стойки:

– Налий-но хутчій кави, Майк, хочу сьогодні поїхати раніше. – Він кинув на мене погляд і відвернувся. – Як дружина й діти? Я її не бачив сьогодні в місті.

– Вона після обіду поїхала в Уентворт, містер Дженсон. – Наливаючи каву Дженсону, Майк виразно поглянув на мене. – Вона засмутиться, що не побачилася з вами.

Я вже зрозумів, що це той самий чоловік, котрого я чекаю. Я уважно придивився до нього. Він був добрих шести футів зростом, широкий у плечах, огрядний, з засмаглим повним лицем. Хороше лице – відкрите, добре і веселе. На вигляд років п'ятдесяти. Незважаючи на великі габарити, на ньому не було анітрохи жиру. Він чудово виглядав для свого віку.

– Містер Дженсон, – звернувся до нього Майк, – цей хлопець шукає способу переправитися через перевал. Я йому сказав: щоб знайти попутну вантажівку, кращого місця, ніж " Остання зупинка" не знайти.

Дженсон повернувся і оглянув мене уважно з голови до ніг, затим усміхнувся:

– Вітаю. Авжеж, Майк правий. Жоден з водіїв не зупиниться для вас на дорозі, але всі вони зупиняються у мене. Радий помогти. Я вас підвезу, та з водіями вам доведеться домовлятися самому. Більшості з них не дозволяється перевозити пасажирів через гори.

Пов'язано якось зі страховкою.

– Дякую, – сказав я, – якщо вас не обтяжить.

Він розсміявся:

– Радий мати компанію на зворотному шляху. Дорога гірше нікуди. Мене звуть Карл Дженсон. – Він простягнув велику м'язисту руку.

Я потряс її.

– Джек Петмур, – назвав я перше ім'я, котре прийшло в голову.

– Отже, направляєтеся в Тропіка-Спрінгс?

– Вірно.

Він допив каву і поклав монету на прилавок. Потис руку Майку.

– Ну що ж, якщо ви готові...

Я подякував Майку і рушив за могутньою фігурою Дженсона на пекуче сонце.

Він пішов до десятитонки, що стояла в затінку. Кузов був завалений металобрухтом – старі залізні матраци, звалені вперемішку зі всяким залізним мотлохом і зламаним сільськогосподарським устаткуванням.

Дженсон пішов до кабіни, я за ним. Там було спекотно, як у духовці, і ми зразу зняли піджаки. Дістави пачку цигарок, він запросив мене запалити.

– Влаштовуйтесь позручніше. Їхати довго, і дорога лайно, – попередив він мене, завів машину, і ми затряслися по запорошеній вулиці.

Ми обоє мовчали, поки не виїхали з міста. Дженсон першим порушив мовчання, обережно запитав:

– Ви перший раз у цих місцях?

– Так.

– А я народився і виріс тут. Самотнє пустельне місце, спека стоїть жахлива, бісове пекло, але я звик і навіть полюбив його. Ви звідки?

– Із Окленда.

– Далеченько. Ніколи там не бував. Як там?

– Нормально.

Він кинув на мене погляд:

– Бачу, ви не з сільських жителів. Не хочу бути надокучливим, та чи можна узнати, чим ви займаєтеся?

– Я слюсар по замках. Мій дід і батько теж були слюсарями. Сімейна професія.

– Замки? Ви розумієтеся на металах?

– Я працював із сейфами, а в такій справі необхідно знати про метали.

– Певна річ.

Заклопотано нахмурившись, Дженсон почухав потилицю. Ми їхали по курній дорозі через пустелю. Вдалині виднілися гори. Хмари куряви проникали крізь відкриті вікна в кабіну, ми вже були вкриті її товстим шаром

– В машинах знаєтеся? – запитав він після довгого мовчання.

– Дещо знаю, як багато хто. – Я не розумів, куди він хилить. – Можу розібрати двигун, якщо ви питаєте про це. Одного разу я виточив нову головку циліндра для "форда" мого старика. Роботка була складна, але я впорався.

Він знову поглянув на мене уважно своїми привітними блакитними очима:

– Якщо ви зробили таку роботу, отже, ви розумієтеся на машинах. Маєте намір зупинитися в "Тропіка-Спрінгс"?

Мене стривожив потік запитань.

– Так. – Я відвернувся до вікна.

Зверху парив орел, і його чорний силует вимальовувався на вилинялому від спеки небі.

– Вас там чекає робота? Я до чого хилю – якщо ви шукаєте роботу, я можу вам запропонувати.

– Ви? А що робити?

– Мені потрібен помічник, який може ремонтувати устаткування і розуміється в машинах. Ці два роки важко

далися Лолі – моїй дружині – і мені теж. Я давно зважився найняти собі помічника. Мені здається, ви підходящий для мене чоловік. Ми з вами спрацюємося. Звісно, місце віддалене і треба по черзі чергувати ночами. Найближче місто – Уентворт. До нього двадцять миль по пустельній дорозі. Зате їжа у нас хороша. Лола чудово готує. Вона італійка. Подобається вам італійська кухня?

– Цілком.

– Заждіть, ось спробуєте її спагетті... Нічого кращого в житті не їв. У вас буде свій літній будиночок. Там є радіо, а у нас знайдеться другий телевізор – можете поставити собі. – Він з надією дивився на мене. – Я буду платити сорок доларів, на всьому готовому. Тут тратити гроші нікуди. Можете швидко зібрати невеликий капітал.

Я роздумував секунду, не більше. Ось мій шанс загубитися тимчасово. Можу попрацювати на Дженсона кілька місяців, зібрати грошей і потім поїхати.

– Непогано звучить, – сказав я, – о'кей. Мабуть, варто спробувати.

Він посміхнувся мені по-дружньому:

– Тоді ти знайшов собі роботу, сину, – і своєю велетенською рукою ляснув мене по коліну.

Глава 4

Вантажівка тяжко здерлася на останній пагорб і почала спуск. Перед нами відкрилася долина – пласка, як дошка,

місцевість з хвилями мілкого піску і плямами випаленого чагарника. Такою я вперше побачив "Останню зупинку".

– Ось і приїхали, – сказав Дженсон, – мої володіння.

Володіння складалися з невеликого бунгало, пари низьких будівель типу сарая, ще одного, повище і побільше, трьох бензонасосів. Напроти, по другий бік шосе, – невеликий літній будиночок.

Всі будівлі були пофарбовані небесно-блакитною фарбою, і неочікувано яскраво вирізнялися посеред білого піщаного хвилястого моря.

– Бачиш той літній будиночок на другому боці? Це твоя хижа, – сказав Дженсон, – в ній я народився. Мій старий поставив цю хижу власними руками. Коли він помер, я поставив нове бунгало. Не кожен зможе жити в такому місці. Нелегко витримати багаторічну самотність і труднощі. Та мені пощастило – я знайшов жінку, ладну розділити зі мною таке життя. Без неї я б пропав. Жодна ніч не проходить спокійно. Побачиш, скільки разів доводиться вставати. Водії воліють перевалювати через гори вночі, коли прохолодніше, і їм просто необхідно заправитися перед довгою дорогою. Ти мені поможеш. Адже, якщо ми утрьох по черзі будемо вставати вночі, це можна пережити.

Тим часом ми спустилися в долину. Внизу жар вдарив з такою силою, що я миттєво весь покрився липким потом.

– Відчуваєш? – Видавалося, він пишався цим пеклом. – Зате вночі – порядок. Ночі бувають навіть холодними.

Він поклав свою ручищу на баранку і два рази посигналив. Відтак поглянув на мене, усміхаючись:

– Це щоб Лола знала, що я приїхав. От здивується, коли тебе побачить. Вона завжди повторює, що нам не потрібні помічники. Тільки через неї я досі обходився без робітників. Ці прокляті італійці до біса економні. Так вже вони створені. Що стосується мене, хоч я теж не схильний розкидатися грішми, але до дружини мені далеко. "Нам ніхто не потрібен, – говорить вона, – і якщо я не маю нічого проти, щоб вставати посеред ночі, чому ж тебе це так хвилює?" Ось як вона говорить. – Він похитав головою. – Та в моєму віці так не годиться. Всі літа, скільки себе пам'ятаю, я гарував по сімнадцять годин на добу. Гаразд, я заробляв добре, та яка користь, якщо від грошей не було ніякої радості? Для чого потрібні гроші, Джек?

– Ну, спочатку, щоб забезпечити свою старість, а потім можна і порозважатися, – в тон йому весело відізвався я.

– Вірно! – Він знову ляснув мене по коліні. – Спершу забезпечити свою старість. Але ж я про це давно потурбувався. Зараз мені п'ятдесят три, і я хочу взяти від життя трохи задоволення. Тепер, коли ти будеш із нами, ми з Лолою зможемо час од часу їздити в Уентворт. Життя піде легше і веселіше.

Уловивши в його голосі легкий сумнів, я поглянув на нього з подивом. Незважаючи на бадьорий тон, його вираз не відповідав тій радості, яку він виявляв.

Вантажівка тепер котилася по рівній розпеченій дорозі і скоро проминула великий щит, на якому було написано:

"ОСТАННЯ ЗУПИНКА

ВАС ПОПЕРЕДИЛИ

ОСТАННІЙ ШАНС ЗАПРАВИТИСЯ

НАСТУПНА ЗАПРАВКА

ТІЛЬКИ ЧЕРЕЗ 165 МИЛЬ

ЗАКУСОЧНА БАР РЕМОНТ МАСЛО

ОБСЛУГОВУВАННЯ"

Одразу за щитом розташувалися три бензоколонки і гараж.

Вся станція обслуговування виглядала нарядно і весело. До бунгало і літнього будиночка вели стежки, викладені по боках каменями, помальованими в білий колір. Навколо будівель розбиті клумби, квіти радували око сплеском яскравих кольорів серед пустелі. Відразу за заправкою стояла довга низька будівля – бар-закусочна. За ним блакитне бунгало з веселими блакитними фіранками на вікнах і з дверима, помальованими кремовою фарбою.

– Гарно живете, – сказав я.

Він повернувся, так і променіючи від щастя.

– Радий чути це від тебе. Так, тут немало прикладено зусиль. Але з тобою разом ми ще не так розвернемося. Я маю повно всіляких ідей. Досі доводилося втілювати їх самотужки.

Він зістрибнув на білий обпікаючий пісок. Я подався слідом за ним.

Якби я володів таким місцем і мав дружину, яка розділяла зі мною труднощі і радощі життя, я би мав усі підстави очікувати, що вона вибіжить на гудок негайно, кинувши всі справи, щоб привітатися зі мною.

Але ніхто не з'явився привітати Карла Дженсона при його поверненні додому.

Все вимерло, немов у морзі. Ніякого враження його приїзд не справив, і це я про себе відзначив. Втім, самого хазяїна така байдужість, схоже, не здивувала.

Він махнув убік літнього будиночка:

– Нумо, дій. Тобі необхідно помитися і поголитися. – Він тицьнув мені під ребра, легко, по-дружньому, та я ледь не зігнувся, таку він мав силу. – Голодний, мабуть? Я зараз приготую попоїсти. Закінчиш туалет, приходь.

– Куди мені прийти?

Він вказав на закусочну:

– Прямо сюди, – і, кивнувши на прощання, почав підніматися по стежці до бунгало.

Я пішов до літнього будиночка, відкрив двері і опинився у світлій вітальні. Вона була затишно обставлена, в кутку стояв телевізор. За вітальнею йшла маленька спальня. Скинувши з себе пропітнілий брудний одяг, я пішов у ванну. Швидко вимився і поголився. У мене відросли чималі вуса, і я вирішив їх

залишити. Повернувшись у спальню, одягнув свої сорочку й штани і поглянув на себе в дзеркало, що висіло на стіні.

Вуса значно змінили мою зовнішність. Якщо з'являться світлини в газеті, упізнати мене з вусами буде важче. Все ж я не почувався в безпеці, розуміючи, яка охота йде тепер за мною.

Я постояв на порозі своєї хижі, дивлячись на будівлі напроти. Відтак озирнувся і побачив дорогу, що звивалася догори і зникала в пагорбах. По обидва боки від мене розлягалася пустеля – безбарвна, розпечена і вимерла. І це придавало почуття певності. Поліція стане шукати мене в Окленді або другому великоиу місті штату. Ніхто не здогадається шукати мене тут.

Під палючим сонцем я перетнув дорогу і зайшов до закусочної. Перед стойкою-прилавком було з десяток пригвинчених до підлоги стільців, а вздовж стіни стояло п'ять столів для тих, хто побажає їсти зі зручностями. З того боку прилавка я угледів крани для пива і содової. Скляна шафа була повна напівфабрикатів пирогів, запечених з одного боку, на кожному свій ярличок – "Вишня", "Яблука", "Слива", "Клюква". Ще одна шафа з паперовими серветками, приправами, кетчупом, склянками, ножами і виделками. Все було в бездоганному стані і блищало чистотою. На стіні висіло меню, написане акуратним чітким почерком:

"Сьогодні спеціальні страви:

Смажені курчата

Біфштекси з телятини

Яловиче рагу з овочами

Пироги солодкі з начинкою"

З прочинених дверей за прилавком доносилися привабливі запахи смаженої цибулі і м'яса, і мій рот наповнився голодною слиною. Я зібрався вже постукати по стойці, щоб привернути до себе увагу, як раптом голос Дженсона сказав:

– Послухай, Лола, ти не маєш так до цього ставитися. Я знаю, що роблю. Молодий здоровий хлопець цілком впорається тут один, і ми з тобою зможемо разів два на тиждень з'їздити разом до Уентворта. Мені не подобається, що ти їздиш туди сама. Недобре, коли одинока жінка ходить у кіно в такому місті, як Уентворт.

– Чому це недобре?

В її верескливому голосі чувся сильний італійський акцент.

– Недобре. Ти порядна заміжня жінка. А в Уентворті є такі спритні хлопці...

– Ти хочеш сказати, що я плутаюся з чоловіками в Уентворті? Так?

– Звісно ні! Я просто сказав, що це неправильно. Але якщо тут буде цей хлопець, ми зможемо їздити в кіно з тобою удвох. Адже ми обоє цього хочемо, чи не так?

– Я знаю одне і напевне – мені не треба тут ніяких чужаків! Я говорила тобі про це тисячу разів!

– Я пам'ятаю. Але ти не маєш рації. Нам необхідна допомога. Скільки разів тобі довелося вставати минулої ночі? Шість чи сім? Тобі необхідно виспатися. З помічником ми зможемо і поспати нормально, і виїздити час од часу. Наприклад, ввечері в кіно, коли йому чергувати. Одержимо свободу, невже ти цього не хочеш?

– Скільки разів тобі повторювати? – Голос був повний нетерпіння і злостивого збудження. – Мені не треба тут сторонніх, невже незрозуміло? І крім того, він же не безплатно буде працювати? З яких це пір ти почав розкидатися грошима?

Мене стривожили злостиві верескливі нотки в її пронизливому голосі. Мстивому і лютому.

– Припини на мене кричати! Дамо йому випробувальний термін. Якщо він тобі не сподобається, що ж, згоден, я його звільню. А тепер припини цей базар. Збери перекусити нам що-небудь.

– Звідки ти знаєш, що йому можна довіряти? Ти що, не тямиш, що, поки ми будемо розважатися в Уентворті, він пограбує нас і змиється? Ти просто божевільний!

Я відчув, що настав час дати знати про мою присутність. Навпочипки повернувся до дверей, відкрив і грюкнув ними. Потім, гучно тупаючи, підійшов до стойки.

– Чи є хто-небудь тут?

Сердита перепалка миттєво стихла. Після невеликої паузи Дженсон показався з кухні. Його добродушна повна фізіономія була червоною, а очі збентежено уникали мого погляду.

– Ось і ти, – пробурмотів він. Потім оглянув мене уважно і трохи повеселів. Видно було, що йому сподобався мій вигляд, отже, я виглядав цілком пристойно. – Як тобі твоя хижа? Все знайшов, що треба?

– Вона в повному порядку (запах смаженої цибулі зводив мене з розуму), і тут теж непогано. У вас прекрасний заклад, містер Дженсон.

Він задоволено кивнув, але сяюча радість зникла. Було помітно, що він все ще не може заспокоїтися після перепалки з дружиною.

– Так, у нас непогано. – Він потер щоку, уникаючи мого погляду. – Та ти, мабуть, до біса зголоднів. Піду погляну, що можна по-швидкому для тебе приготувати.

– Та ви не турбуйтеся про мене, містер Дженсон. Скажіть тільки, де що лежить, і я приготую все сам.

– Зажди трохи. Я зараз поговорю з дружиною.

Він був такий збентежений, що мені стало його шкода. Дженсон рушив було на кухню, та в цей час запилений "паккард" під'їхав до бензонасосу і нетерпляче засигналив.

– Хочете я його обслужу? – спитав я.

– Не варто. Я зроблю сам. У тебе ще буде час напрацюватися, спочатку тобі треба перекусити.

Він вийшов. З відкритого вікна було чутно, як він обслуговує клієнта.

Я почув за спиною звук і обернувся. В дверях кухні стояла жінка. Вона з цікавістю мене розглядала.

Вона мала тиціанівське руде волосся. Маса золотисто-рудого блискучого волосся, недбало заколотого на маківці. Жінка була дуже красива, її не псував великий рот з занадто повними губами. Від неї йшла невидима сила – та сексуальна принадність, що миттєво діє на всіх чоловіків без винятку. На мене подіяла також.

Вона рушила, і зразу стало ясно, що під білосніжним накрохмаленим халатиком нічого не вдягнуто. Років тридцяти, з зеленими очима і шкірою кольору слонової кістки.

Ми обоє мовчали, просто стояли мовчки, дивлячись один на одного. Увійшов Дженсон і познайомив нас з нервовою усмішкою.

– Мені здається, хлопець дуже зголоднів, йому не завадить попоїсти. І мені також. Як щодо їжі, Лола?

Її обличчя не змінило застиглого виразу повної байдужості, коли вона розкрила, нарешті, рот.

– Я принесу вам що-небудь.

Повернулася і пішла на кухню.

Я бачив, як важкі стегна колихаються під халатиком, притягуючи погляд, як магнітом.

Взявши серветку, я промокнув мокре лице. Піт стікав по мені струмками.

– Припікає, так? – підморгнув мені Дженсон.

– Спека, – згодився я.

Я насилу видавив взаємну усмішку напружено затверділим обличчям.

Дженсон розповів про свою дружину, коли ми почали розвантажувати з вантажівки залізний хлам.

Я щойно їв найсмачнішу їжу в своєму житті. Лола з'явилася з кухні з двома великими тарілками, доверху наповненими спагетті і з величезними телячими біфштексами, стукнула об прилавок і без єдиного слова пішла на кухню.

Поки ми їли, щоб трохи зняти збентеження Дженсона і розрядити обстановку, я почав розпитувати про роботу, котру мушу виконувати.

Мені дадуть роботу в гаражі і на бензоколонці, пояснив Дженсон, тоді вони з Лолою зможуть разом поратися в закусочній. Три нічних чергування в один тиждень і два в наступний. Поточний ремонт будь-якого устаткування, що зламалося. Крім того, в мої обов'язки входить утримання в чистоті території.

– У тебе буде мало вільного часу, Джек, та на цій спеці і в пустелі краще бути весь час зайнятому.

Я запевнив, що мені підхожий цей графік. Чим більше навантаження, тим краще. Потайки я вже зрозумів, що коли бездіяльно сидітиму в своїй хижі, мої думки будуть спрямовані туди, де знаходиться Лола. Так вже вона діяла на чоловіків.

Пообідавши, ми вийшли на вулицю, і він показав мені , як працюють бензоколонки. і пояснив, що я маю робити, коли прибуває на заправку машина, показав прейскурант цін на бензин і мастило.

Відтак, попросив допомогти розвантажити брухт.

Сонце вже почало скочуватися за пагорби, стало трохи прохолодніше. Я радів фізичній праці – треба було розім'яти м'язи, що затекли після довгої подорожі в товарному вагоні.

Поки ми працювали, він говорив про дружину:

– Не хвилюйся щодо Лоли. Справді, вона не терпить ніяких заперечень. Я вже говорив тобі – вона не хоче помічників. Не знаю, чому. Просто одна з дивних ідей, котрі іноді приходять у жіночі голови. – Він з тривогою позирнув на мене. – Не приймай близько до серця. Пару днів похмуриться, потім звикне.

Я промовчав. Відповісти було нічого.

Ми стягли з вантажівки заіржавілий ротаційний культиватор, і я здивувався про себе силі Дженсона. Він управлявся з махиною, як з дитячою іграшкою.

Поки ми волокли культиватор до сараю, він несподівано запитав:

– Ти не вбачаєш, що вона до біса приваблива жінка?

– Атож, дуже красива.

У сараї він витяг пачку цигарок і запросив мене запалити. Він провадив далі:

– Послухай, як ми з нею зустрілися. Два роки тому вона зійшла з великого рейсового автобуса "Грейхаунд" і увійшла в закусочну. Я тоді переживав тяжкі часи. За пару тижнів до цього померла моя дружина, і я намагався самотужки управлятися з хазяйством. Навіть спробував сам готувати, і, зізнаюсь, мої страви були жахливі. Вона попросила гамбургер. Дивно, як такі речі іноді врізаються в пам'ять. Так? Пам'ятаю, що на ній була зелена сукня. Автобус зробив зупинку всього на двадцять хвилин, щоб забрати пошту і дати можливість пасажирам перекусити. Вони скупчилися біля стойки, навперебій вигукуючи, замовляючи гамбургери, бутерброди, пиріг... Я збився з ніг, метався, як божевільний. І раптом вона пройшла до мене за стойку і почала допомагати обслуговувати. Зразу стало ясно, що вона знає справу, і я поклався на неї, просто показав, де що лежить.

За двадцять хвилин всі були нагодовані. Тільки завдяки їй. Знаєш, я мав таке ж почуття при зустрічі з нею, як це було з тобою. І теж відразу запропонував у мене працювати, сказав, якщо вона шукає роботу, то ось вона. – Він присів перед культиватором, звільняючи привод. – Як і ти, вона не вагалася. Автобус відбув без неї. Я віддав їй той же будиночок, в якому зараз поселив тебе. Та коли вона пропрацювала у мене два тижні, я почав задумуватися. – Він підняв на мене простодушний блакитний взір. – Я розумів, що це неправильно, одинока жінка зі мною наодинці в такому місці... Природно, народ в Уентворті почав теревенити різне. Приїжджаючи заправитися чи перекусити, вони хіхікали за нашою спиною. Усі були певні, що між нами діється те, чого насправді не було. І ось одного вечора я вирішив з нею поговорити. Спитав, як їй тут подобається, чи не одиноко їй в такому місці. Вона сказала, що їй тут дуже подобається, і тоді я запропонував їй вийти за

мене. Таким чином ми відразу зупинимо всі ці усмішки і натяки, вона отримає захист, а якщо зі мною щось станеться, їй залишиться все моє господарство. І ми одружилися. – Він звільнив привід і почав знімати верх з коробки передач. Я стояв поруч, палив і слухав. – Ти розумієш, вона на двадцять три роки молодша за мене, і я сумнівався, чи правильно я чиню. Але вона сама тут захотіла лишитися, а я не міг її лишити без того, щоб не узаконити стосунки. Коли такий старий, як я, жениться на молодій, треба мати масу терпіння. Тепер вона буде дутися пару днів, але роботу не кине. І це її найсильніша риса – уміє працювати так, що я в житті не бачив нічого подібного. Розумієш, я не зустрічав ще людину з такою працездатністю, вона просто скарб для мене.

У цей час у хмарах куряви підкотила машина і загальмувала біля бензоколонки. Наша бесіда перервалася. Я вийшов з гаража і обслужив свого першого клієнта – залив бензин, мастило, перевірив шини, помив стекла. Працюючи, я краєчком ока бачив, що Дженсон стоїть на порозі гаража і спостерігає за мною.

В автомашині за кермом сидів немолодий огрядний чоловік, ліниво ковиряючи сірником у зубах. Я вирішив спробувати перевірити свої здібності в новій справі.

– Їдете до Тропіка Спрінгс, містер? – запитав я, поліруючи лобове скло.

– Ага.

– В кращому разі займе три години. Раніше десяти не доберетесь. Їсти не хочете? У нас кращий хаш з яловичини в усьому окрузі.

Він заморгав на мене:

– Яловичий хаш? – і поглянув на годинника. – Мабуть, ні. Я поспішаю.

– Їжа цілком готова. Все займе десять хвилин, не більше. І ще ми робимо фруктові пироги – пальчики оближеш. Я щойно з'їв кусок – кращого в житті не куштував.

– Справді? – Він виглядав зацікавленим. – Ну гаразд, якщо не треба чекати... – Він виліз з машини. – Куди йти?

Я вказав на закусочну.

– Ви чули, як стукотять клапани? – спитав я услід. – Вам треба їх перевірити. Поки ви їсте, я можу поглянути, якщо вас це влаштує.

– Певна річ. Треба було ще тиждень тому зробити. Дякую.

Він зайшов у закусочну, а до мене підійшов усміхнений від вуха до вуха Дженсон:

– Прекрасна робота, Джек. Ось що я називаю партнерством. Вміти подати товар лицем. Я тобі допоможу з клапанами.

Поки ми працювали, підкотив чорний "кадиллак". Я покинув Дженсона і пішов заправити "кадді". В ньому сиділи чоловік і жінка, вони виглядали запиленими і втомленими.

– Чи можна тут умитися? – спитав чоловік, вилізаючи з машини.

– Звісно, сер. Наліво навколо будинку. Якщо голодні, є телятина, спагетті, все з пилу з жару і чекає вас. Італійська кухня – нічого подібного не знайдете навіть в Тропіка-Спрінгс.

Мужчина припідняв брови:

– Мабуть, стара кобила з вірьовками?

– Я щойно сам їв. Не помітив вірьовок у спагетті, – бадьоро відповів я, – втім, я лиш запропонував. Ви доберетеся до Тропіка-Спрінгс вже після десяти, ось я і подумав, може ви голодні.

– Вмираю від голоду, – заявила жінка, – милий, чому б нам тут не перекусити? Не отруять же нас...

– Добре, якщо хочеш... Я і сам, признатися, не проти...

За десять хвилин підкотили два багатомістних "бьюіка" – всього в них сиділо з десяток людей. Обслуговуючи їх на бензоколонці, я запросив перекусити у нас і видав такий яскравий опис смажених курчат, що вони клюнули на приманку.

Дженсон до того часу покінчив возитися з клапанами і пішов у закусочну, щоб допомогти Лолі управлятися з несподіваним напливом відвідувачів.

Ще дві вантажівки. Водії зажадали яєшню з шинкою. Опісля "ягуар" з хлопцем і дівчиною. Я розписав їм спагетті і телячі відбивні, нагадав , як довго їм не вдасться тепер поїсти. Вони теж клюнули.

Вийшов Дженсон. Вигляд він мав заклопотаний.

– Джек, закінчилися відбивні, лишилося одне курча. Ти полегше тут, стримай свій рекламний запал.

Я вирячився на нього:

– Ви маєте на увазі, що скінчився запас продуктів?

– Так. Зазвичай ми обслуговуємо за вечір не більше трьох-чотирьох відвідувачів. Як правило, це гамбургери, бутерброди, що полегше. Але з твоїми здібностями рекламувати нашу їжу у нас вже продано п'ятнадцять повних обідів.

– Вам це не до душі?

Він постукав пальцем мені по грудях:

– Ще як до душі. Та я не був готовий. Не знав, що у мене з'явиться раптом хлопець з такими здібностями. Завтра буду готовий до твоїх клієнтів. Ми з Лолою поїдемо в Уентворт і все закупимо. – Він широко усміхнувся. – Лишилося ще достатньо яєць і шинки. Спробуй їх прилаштувати.

Він повернувся в закусочну.

Нарешті, до десятої години рух стих. Почекавши хвилин двадцять і впевнившись, що на дорозі не видно світла наближаючих фар, я пішов до закусочної.

За стойкою два водії вантажівок їли пиріг. Дженсон прибирав посуд. Хтось опустив монету в музикальний автомат, і тепер м'яко звучав свінг.

Лоли не було видно. Але з кухні доносився гуркіт баняків і сковорідок.

– Можу я допомогти?

Дженсон тільки похитав головою:

– Все гаразд. Ми впораємося без тебе. А ти лягай спати. Сьогодні вночі я чергую. Твоя черга завтра. – Він показав очима на двері кухні і підморгнув. – Все ще дметься, та вона змириться. Початок о восьмій ранку, згоден?

– Звісно.

– Прийдеш сюди снідати. І, Джек, сподіваюсь, ти теж задоволений роботою у мене, як я задоволений тобою.

– Мені все подобається, і я радий, що ви задоволені. Ну, якщо я вам більше не потрібен, піду на бокову.

Я прийшов у свою хижу, роздягнувся і ліг. Хоч я дуже втомився, мозок продовжував ще активну роботу. Я думав про дружину Дженсона, розуміючи, що це недобре, я не повинен. Та не в моїх силах було не думати про неї.

Ліжко стояло біля вікна, і звідси я міг бачити бунгало.

Годиною пізніше, коли я все ще намагався заснути, у вікнах бунгало запалилося світло.

Лола стояла посеред кімнати. В її роті була цигарка, було видно, як з губів струмує димок. Потім вона ліниво згасила недопалок, кинула його на підлогу. Піднявши руки, розколола

волосся, і воно впало густою масою нижче талії, огорнувши її золотистою пеленою.

Тепер я сидів, пильно і невідривно дивлячись на неї, відчуваючи, як сильно калатає серце. Вона знаходилася від мене в якихось тридцяти ярдах.

Лола сіла перед туалетним столиком біля дзеркала і почала розчісувати волосся. Хвилин п'ять водила щіткою по поблискуючій рудим золотом копиці, потім поклала щітку, підійшла до ліжка і відкинула покривало.

І раптом я побачив її біля вікна. Вона розстібала свій халатик, та коли він розчахнувся навстіж, опустилися жалюзі. Світло падало на неї ззаду, і я бачив чіткі контури фігури.

Ось вона скинула халатик, і він упав до її ніг. Чіткий силует оголеного тіла примусив мене зглитнути слину пересохлим горлом.

Проминуло багато часу з тих пір, як вона згасила світло, а я все сидів, утупившись в темне вікно бунгало.

І тільки почувши, як підкотила вантажівка, і до неї вийшов Дженсон, я, нарешті, влігся.

Я майже не спав тієї ночі.

Глава 5

Коли наступного ранку о шостій сорок п'ять я зайшов до закусочної, Лола в жовтій маєчці без рукавів, що не доходила до талії, і шортах малинового кольору мила стойку.

Вона виглядала просто приголомшливо. До поєднання зелених очей, рудого волосся, смаглявої шкіри надзвичайно пасували яскраві кольори, а привабливі обриси фігури ще більше підкреслювались шортами і майкою. Зворушений, я мовчки витріщав на неї очі.

Лола перервала на секунду заняття, підняла на мене очі і, обдарувавши похмурим поглядом, знову прийнялася за роботу.

– Добрий ранок, місіс Дженсон, – привітався я , – що я можу для вас зробити?

Вона знову зиркнула ворожими зеленими очима.

– Коли ти мені знадобишся, я тобі про це скажу, – відрізала вона.

– Та я так просто... Не хотів вас образити...

– Сніданок на кухні, якщо хочеш їсти. – Вона низько схилилася, працюючи щіткою, в вирізі майки стала видна глибока улоговинка. Лола підвела погляд. – Чого ти вирячився?

– Просто дивлюся, зовсім я не вирячився, – збрехав я і пішов на кухню.

Там за столом сидів Дженсон. Перед ним лежала товста пачка грошей і дріб'язок гіркою. Поруч чашка з кавою і тарілка з ножом і виделкою. Він поглянув на мене і кивнув:

– Заходь, Джек. Хочеш яєшню з шинкою?

– Тільки каву. – Я пішов до гарячої плити, де стояв кавник.

– Ми з Лолою після сніданку збираємося до Уентворта. Вчора ми мали найбільшу виручку за кілька років. П'ятнадцять обідів принесли непогані гроші. Продовжуй в тому ж дусі, Джек, і я можу відійти від справ. І щоб тебе надихнути, я вирішив, що ти будеш мати п'ять процентів з виручки в закусочній. Як тобі новина?

– Дякую, містер Дженсон, дуже дякую.

– В Уентворті я куплю тобі форменний комбінезон. Ще чого-небудь треба?

– Мені потрібен одяг, та напевне краще, якщо я куплю сам.

– Звісно. Можеш завтра взяти машину і їхати, там і приодягнешся. Я тобі видам аванс. Як щодо сотні доларів?

– Це просто чудово, дякую.

Дженсон посунув мені п'ять двадцяток:

– Вирішено, завтра можеш їхати до Уентворта. – Він відкинувся на спинку стільця. – Ти зможеш привести до ладу культиватор? Я купив його як металобрухт, але я маю ідею. Якщо його підремонтувати, він ще послужить.

– Я погляну на нього опісля.

– Ми за годину поїдемо, повернемося десь посеред дня. Ти справишся?

– Хіба це дуже складно?

Я вимив чашку, запалив сигарету і вийшов до обідньої зали.

Лола вкладала пироги в скляну шафу і приробляла до них ярлички. Вона стояла спиною до мене. Я дивився на прямі плечі, вузьку талію і важкі стегна, і кров пульсувала у мене в голові, серце стукотіло. Вона знала, що я її розглядаю, але не обернулася.

Я вийшов на бліде вранішнє сонце, взяв мітлу і почав мести територію.

Незабаром під'їхали заправитися дві вантажівки, я спробував умовити водіїв поснідати, та вони поспішали і відмовилися.

Покінчивши з прибиранням, я пішов до сараю і став досліджувати культиватор. На полиці знайшов розчинник для іржі і взявся до роботи.

За годину зайшов Дженсон:

– Ми виїжджаємо, Джек. Певен, що впораєшся сам?

– Не турбуйтеся, все буде гаразд, містер Дженсон.

– Що ти думаєш щодо агрегата?

– Над ним треба попотіти, але зробити можна.

Він поклав важку руку на моє плече, розглядаючи культиватор:

– Почисти його, а я відремонтую. Бувай, побачимося вдень.

Я вийшов його провести.

З бунгало з'явилася Лола. Вона виглядала дуже мило в зеленій сукні, трохи тіснуватій у грудях. Я не особливо ходив у кіно, і тому не підозрював, що розміри Лоли відповідали стандартам кінодів, але її груди ніби магніт притягували мій погляд.

Дженсон тицьнув мені під ребра:

– Виглядає, як справжня леді, вірно? Маса шика, га?

– Авжеж, містер Дженсон, нічого не скажеш, дуже шикарно.

– Маса шика, Джек.

Я дивився, як вони виїжджають у хмарі куряви.

Відтак, запалив сигарету і розглянувся довкола. Так, ось таке містечко я б хотів мати для себе, бути тут господарем. І зразу по-злодійському прослизнула думка, що Лола – саме така жінка, з якою я хотів би розділити життя в такому місці. Повернувшись до сараю, я зайнявся культиватором, та Лола так і стояла перед моїми очима в привабливих шортах і маєчці, я просто не міг думати ні про що інше.

Я працював близько години, коли під'їхала і загальмувала прямо біля дверей сарая машина – старий запилений "шевроле".

З нього виліз високий худий чоловік років сорока п'яти, якого супроводжував жовтий охлялий пес невизначеної

породи, що, як приклеєний, ходив по п'ятах за хазяїном, дивлячись на світ великими, налитими кров'ю сумними очима.

Незнайомець був одягнений в линялий блакитний комбінезон з латками на колінах. На щетинистій худій шиї – червона шийна хустка, вицвілий солом'яний капелюх з високою тульєю зсунутий на потилицю.

Обличчя кольору тікового дерева, невдоволено витягнуте, тонкий довгий ніс, тонкогубий рот, очі з-під сивіючих кущистих брів дивляться на світ з недовірою.

Мені він одразу не сподобався. Погляд чіпкий, пронизливий, як у копа.

Ми довго дивилися один на одного, потім я випрямився.

– Що я можу для вас зробити? – Я не міг спокійно дивитися в його пронизливі очиці.

Він притулився до дверей сараю, засунув пальці рук під лямки комбінезона. Пес усівся біля його ніг і теж не зводив з мене пильного погляду.

– Можливо, – заговорив незнайомець, – ти проясниш обстановку – хто ти є, і що тут робиш. Куди подівся Карл Дженсон? Чи пошлеш мене подалі і скажеш, щоб я не сунув носа не в свої справи?

– Містер Дженсон поїхав до Уентворта з міссіс Дженсон. Я – Джек Петмур, його новий помічник.

– Ось як? – Він перемінив позицію. – Хочеш сказати, що Карл тебе найняв?

– Вірно.

– Оце так справи. Я вже думав, він ніколи цього не зробить. – Його очі невідривно і пильно вивчали моє обличчя, зім'яті, в плямах штани, брудну сорочку і розбиті ботинки. – От не гадав, що він коли-небудь наважиться взяти помічника, адже його так звана дружина завжди категорично заперечувала. – Покачуючи головою, він поскріб щетину на щоці. – Я його шурин. Мене звати Рікс, Джордж Рікс.

Я відразу зрозумів, що він не брат Лоли. Отже, брат першої місіс Дженсон.

Щоб не зустрічатися поглядом з його маленькими підозрілими очицями, я присів навпочіпки перед культиватором спиною до несподіваного гостя.

– Кажеш, його дружина також поїхала до Уентворта разом з ним?

– Так.

– Так ти тут один?

– Виходить, що так.

Я чув, як він наблизився, і відчув його дихання на своїй потилиці.

– Головою ручаюся, Карл купив це, як металобрухт. Купив за копійки. Не здивуюся, якщо довідаюсь, що хтось згодом придбав у нього цей мотлох за хороші гроші.

Я промовчав. Ця людина починала діяти мені на нерви.

– У Карла є розум, – провадив Рікс, – він дивиться на кусок іржавого заліза і прикидає, яку користь з нього можна здобути, тоді як інший баче лише кусок іржавого заліза. Певен, він приведе до ладу цей культиватор і продасть, незле при цьому заробивши. Виручить хороші гроші. Він просто майстер, у нього золоті руки, знає толк в устаткуванні і ремонті, шкода тільки, що в людях він зовсім не розбирається.

Я на це зауваження невиразно хмикнув, виймаючи з приводу деталі і вкладаючи їх в банку з бензином.

– Як тобі його дружина?

Він застав мене зненацька, і я був радий, що він не бачить зараз мого обличчя.

– Вона жінка в повному порядку.

Я взяв викрутку і почав розбирати муфту зчеплення.

– В порядку? Ти так думаєш? Напевне, не хоче тебе тут тримати. Вона нікого і близько не підпускає. Мене також не любить, це мене, шурина її чоловіка. Ніколи не думав, що Карл буде таким ідіотом і одружиться з молодою пройдисвіткою. Знаєш, вона з'явилася невідомо звідки, як волоцюга, і щезне в невідомому напрямку. Вона собі на умі, це ж ясно. Побачила, що тут є чим поживитися. Покрутила перед ним задом, і старий ідіот, звісно, не встояв. Ти бережися її, не бери в голову, що зостанешся тут. Вона вмовить Карла позбавитися від тебе. І знаєш, чому?

Тепер я оговтався і повернувся до нього, зробивши байдужу непроникну міну:

– Не знаю, про що ви. Мене просто найняли працювати.

Осьміхаючись, він вишкірив великі жовті зуби.

– Це ти вже говорив. – Він притулився до косяку. – Вона боїться, що хтось впливатиме на Карла. Сама хоче прибрати його грошики. Я це знаю, тому що слідкував за нею. Не знадобилося багато часу, щоб помітити її хитрі трюки. Вона прагне добратися до його грошей, і це написано на ній. Він копичив роками. Завжди був бережливий, не дозволяв нічого зайвого, хоч не упускав шансу і знав, куди слід вкласти вчасно. Не скнара. Але з цією пройдисвіткою він змінився – боїться кроку ступити. Раніше мене тут приймали. Завжди пропонували їжу і інше. Та не тепер. Мій вид викликає у неї лють. Знаєш, вона тримає чоловіка в їжачих рукавицях: трохи щось не по ній – зачиняє двері до спальні. В його віці це жахливе покарання, і старий дурень дуже страждає, коли вона не пускає його в постіль. Вона знайшла до нього відмичку. Кажу тобі – бережися її. Вона однак тебе позбавиться. Боїться, що знайдуться інші мисливці за грошима Карла, окрім неї.

Я піднявся і витер руки ганчіркою, змоченою бензином.

Він уважно стежив за мною. Здається, моя байдужість його дратувала.

– Ти взагалі звідки, приятелю? Здалеку?

– Здалеку.

– Як ти познайомився з Карлом?

– Ми зустрілися в Літл-Крік.

– Ти шукав там роботу?

– Вірно.

– Ну що ж. – Він знехотя відклеївся від дверного косяка. Пес, який досі сидів нерухомо, зразу підхопився і очікуюче подивився на Рікса. – Не буду відбирати у тебе час. Заглянув попросити на якийся час інструмент. Хочу вдома дещо підремонтувати. Завжди беру у Карла тимчасово, якщо чогось треба. – Він почав походжати по сараю, роздивляючись стелажі з інструментом. – Ану, поглянемо, що тут є...

Він узяв пару викруток і молоток. Потягнувся було за дріллю, але я зупинив його:

– Даруйте, містере Рікс, та я не можу вам дозволити взяти інструмент.

Рука застигла в повітрі, він скоса поглянув на мене:

– Що таке, приятелю?

– У мене немає дозволу містера Дженсона давати вам інструменти. Допоки хазяїна немає, я відповідаю тут за все. Дочекайтеся його, якщо він дозволить, – тоді інша справа, але без хазяїна жоден цвях звідси не зникне.

Він дотягнувся до дрілі, взяв її, потягнувся за ножівкою:

– Не кип'ятися, приятелю. Я його шурин, ти забув? Та твоя правда. Нікому, крім мене, не треба нічого давати без Дженсона. Але я – то інша справа...

Здається, з мене вже досить.

Я підійшов до нього.

– Пробачте, містер Рікс, я ж сказав, нічого не можна тут чіпати без дозволу містера Дженсона.

В глибині його очей заплескалася лють. Пес, відчувши неприємності, позадкував до тилу.

– Але послухай, друже, ти ж не хочеш втратити роботу так скоро, чи не так? Якщо я розкажу Карлу...

– Дуже добре, розкажете, та цей інструмент залишиться тут. Якщо він вам знадобився так терміново, дочекайтеся містера Дженсона.

– Ось ти як. – На лиці у нього виступив піт, здається, він розізлився не на жарт. Пес вислизнув з сараю і потрусив до автомашини. – Отже, тепер вас тут вже двоє? Може і ти за його грошима сюди явився, як його шльондра? А може вона вже пустила тебе до себе в постіль, га?

У мене кров кинулася в голову. Схопивши його за грудки, я так трусонув, що ледь не відірвав з плечей його дурну кебету, потім віджбурнув від себе:

– Забирайся! Чув мене? Іди геть!

ВІн ледве втримався на ногах. Під засмагою лице його прибрало жовто-зеленого кольору, перекосилося від злості.

– Я тобі ще покажу! – Голос його тремтів. – Я все розкажу Карлу...

– Пішов геть!

Він вискочив на вулицю і швидко подався до своєї машини. Пес вже сидів усередині. Рікс сів у машину і, захлопнувши дверцю, покотив, піднявши хмару куряви.

Я був занепокоєний, не знаючи, як відреагує Дженсон, якщо Рікс поскаржиться йому. Принаймні, у мене є можливість першому викласти все, що сталося, і, якщо сказати Дженсону, що Рікс говорив про Лолу, певен, йому це не сподобається.

Приблизно в полудень підкотили Дженсони. Допомагаючи Дженсону розвантажити пікап, я розповів йому про візит Рікса.

– Довелося повестися з ним грубо, містер Дженсон. Він не розуміє слів. Я його виштурхав звідси. Якщо вчинив неправильно, пробачте.

Дженсон усміхнувся:

– Ти вчинив абсолютно вірно. Я забув тебе попередити щодо нього. Цей хлопець мене бісить, і я не дозволю йому нічого тут чіпати. Колись я давав йому інструмент, та він жодного разу не повернув жодної речі. Найбільший жебрак в нашій окрузі. Коли моя перша дружина була жива, він звідси не вилазив. Снідав, обідав і вечеряв, заправляв машину бензином, брав і не повертав мій інструмент, дружина без кінця давала йому гроші. Мене це просто зводило з розуму. Однак, після

того, як я одружився з Лолою, все змінилося – вона швидко поставила його на місце. Він вже два місяці не з'являвся. Нічого йому не давай, коли мене немає.

Я був радий, що Дженсон схвалив мої дії, але знав, що Рікс мені цього ніколи не пробачить.

Тепер треба його остерігатися. Схоже, він ще принесе мені масу неприємностей.

Минуло три довгих тижні мого перебування у Дженсона. Я лежав у ліжку, спостерігаючи у вікні, як встає з-за далекої гори сонце, заливаючи пустелю сяючим світлом.

Я вже звик почуватися у безпеці. Фарнворт з його смердючим бараком і лихими охоронниками здавався далеким і жахливим сном. Я вже не здригався від страху кожного разу, коли з гарячого марева пустелі підкочував і зупинявся біля заправки черговий автомобіль. Я сподівався, що поліція зупинила пошуки, і якщо лишатися в цьому пустельному місці подовше, то мені вже нічого не загрожує.

Щоправда, Лола, як перше, зі мною не розмовляла, крім випадків покликаних необхідністю, здавалося, вона змирилася з моєю присутністю. Вона збуджувала мою кров, мене притягувало до неї, але це не означало, що я збирався робити з цього приводу кроки – я, навіть, в думках не мав зблизитися з нею.

Надто сильно я поважав Дженсона. Цей чоловік сподобався мені з першого погляду, а коли ми з ним разом попрацювали, я взагалі захопився ним, вважав, що він просто незвичайна людина. Його неможливо було не полюбити. Відкритий, простий, з добрим чуйним серцем, з часом він подобався мені

все більше. Хіба можна було відплатити йому злом за все, що він для мене зробив. Неможливо, якщо ти, звісно, не такий сучий син, як Джордж Рікс.

Ми з Дженсоном прекрасно ладнали. Я скоро зрозумів, що, хоч він і божеволів за Лолою, йому бракувало чоловічої компанії. Він любив грати в джін-раммі по вечорах, очікуючи пізніх клієнтів. Любив поговорити про своє минуле життя, свої мрії. Та, наскільки я зрозумів, його розповіді про минуле і його мрії мало займали, а схоже, і зовсім не цікавили Лолу.

Я встиг оцінити його розум і майстерність, Дженсон справді мав золоті руки. Талант перетворювати іржавий металобрухт в дещо вартісне, що приносить непоганий прибуток. Він відремонтував культиватор так здорово, що зміг продати одному фермеру за сто п'ятдесят доларів.

Дженсон прийшов в радісне збудження, і після завершення вдалої оборудки радів, як дитина.

– Сто тридцять доларів чистого доходу, Джек, – сяяв він, усміхаючись від вуха до вуха, – ось що я називаю дійсною справою.

Одного разу ввечері, коли Лола пішла спати, ми закінчили партію в джін-раммі і сиділи обидвоє на веранді закусочної, поглядаючи на дорогу – чи не під'їде бува припізнілий клієнт, Дженсон знічев'я став дуже відвертим.

– Знаєш, що я хочу через пару років зробити, Джек? – витягуючи свої масивні ноги і розпалюючи трубку, заговорив він. – Я збираюся в кругосвітну подорож. Щоправда, треба ще років два-три добре попрацювати. Потім я продам усе, і ми з Лолою відправимося навколо світу, нічого не пропускаючи.

Всюди тільки перший клас, найкраще – готелі люкс, обслуговування, квитки по вищому розряду.

Я витріщився на нього.

– Але це має коштувати до біса грошей, багато грошей.

– Так, – згодився він і, пихкнувши трубкою, продовжив: – Я все вже обміркував і підрахував. Це стане в шістдесят тисяч доларів. І ще на наряди, обіди і розваги. Приблизно сто тисяч. Я їх маю, Джек. Я заощаджував цілих тридцять років і набрав цю суму. Лишилося заощадити на майбутнє, щоб по поверненню почати нову справу. Ще два-три рочки – і я наберу необхідне. І тоді ми можемо їхати.

– Ви маєте на увазі, що у вас є сто тисяч доларів, містер Дженсон?

– Авжеж. – Він весело підморгнув мені. – У мене своя система, Джек. Я нікому не говорив про неї, та ми з тобою друзі, тобі я скажу. Певен, що ти нікому не станеш

розповідати. Впродовж тридцяти років я робив непогані гроші зі старого залізного мотлоху, викинутого на звалище. Мабуть, у мене до цього талант. Я приводив до ладу, ремонтував і продавав, при цьому одержував готівкою, тому жоден податковий інспектор не міг накласти лапу. Я вів два обліки: один для податкового інспектора – туди входили прибутки від бензоколонок і закусочної. А другий для себе – від продажі відремонтованого металобрухту. Ось другий облік і говорить, що я заробив чистими сто тисяч.

– З металобрухту?

– Саме так. Я не набрав би стільки, якби платив з цього податок. Я працював по своїй системі, податковий інспектор нічого не унюхав, ніхто й не подумає, що можна мати великі прибутки з іржавого мотлоху. Це для нас з Лолою, для подорожі по світу.

– Вона про це знає?

– Вона знає, що я накопичив стільки грошей, але не знає моїх планів про те, що я збираюся зробити з цими грошима. Через рік, коли все буде майже готове, я скажу їй. Для неї буде повна несподіванка, справжній сюрприз. Уявляєш? Кругосвітна подорож!

Минуло два дні після нашої бесіди на веранді і три тижні мого перебування на "Останній зупинці". Я лежав, дивлячись у вікно, і думав про Лолу.

В цю ніч чергувала вона, і час від часу я чув, як під'їздили вантажівки. Виглядаючи у вікно, я бачив Лолу, вдягнену в джинси і кратчасту сорочку. Вона заливала бензин і розмовляла з водіями.

Дженсон хотів, щоб тепер, з моєю появою, вона припинила нічні чергування, але Лола не згодилася. Сказала, що їй подобається чергувати вночі. Лола знала майже всіх водіїв, і вони добре до неї ставилися. Дженсон неохоче дозволив їй чергувати один раз на тиждень. Сам він чергував дві ночі в тиждень, я чотири. Після першої години ночі рух стихав і можна було спокійно йти в дім. Для тих, хто приїздив серед ночі, був дзвінок.

Я дивився, як Лола, всівшись на веранді в плетене крісло, лущить боби для наступного ленчу. Був початок сьомої.

Незабаром під'їхав фургон з бакалійної лавки. Фургон приїздив щоранку, привозив замовлені продукти і інші особливі замовлення з Уентворта. В той час, коли він пригальмовував, зупиняючись при вході в закусочну, я відкинув простирадло і встав з ліжка.

Водій фургона вносив величезну коробку з замовленнями в закусочну, за ним ішла Лола.

Я потягся, позіхнув і пішов під душ. Я був у чудовому спокійному настрої і мене ніщо не тривожило. Стоячи під струмками холодної води, я знову згадав Фарнворт і відчув прилив самовдоволення. Звісно, був при втечі елемент удачі, та в основному я сам розробив і здійснив тонко задуманий план.

Те, що моя фортуна мені вже зрадила, в ту мить я ще не здогадувався. В коробці з провіантом, котру вніс парубок в закусочну, знаходилося дещо, ладне підірвати до біса моє благодушне самовдоволення своєю спритністю і везінням.

Іронія долі.

Очевидно, настав той день, коли треба було платити по рахунку.

Ще нічого не підозрюючи, відразу після сніданку, я попрямував у сарай, де заходився розбирати старий, вижбурнутий кимось на звалище двигун. Згодом до мене прийшов Дженсон, тримаючи у великій пітній долоні згорнуті трубочкою гроші.

– Ну як, Джек? Гадаєш, можна його привести до ладу?

Я посміхнувся йому:

– Обіцяю, що він запрацює, проте не обіцяю, чи надовго. Мотор зовсім слабий – ще трохи, і було б не врятувати. Та я впораюся.

– Хороший хлопчик. – Він хитро поглянув на мене. – А потім заробимо на ньому трохи, га? До речі, я тобі грошенят приніс. Сорок за ту роботу, вірно?

– Так, містере Дженсон.

– І від ресторанної виручки – сто десять.

– Так багато?

– Послухайте цього хлопця! Та ти продав більше ленчів і обідів, ніж ми коли-небудь в житті продавали! Ти просто разюче попрацював! І щоб ти знав, як я ціную тебе, ось тобі ще сотня зверху, за цей металобрухт, над яким ти трудишся.

Я втупився в нього:

– Це занадто багато, містере Дженсон. Врешті-решт, це моя робота.

– Послухай, Джек, дай мені судити про все. Ти прекрасно працюєш. У щасливий для мене день ти з'явився в наших краях. З того часу, як ти тут, я заробив купу грошей. Так що бери, раз дають, і мовчи.

– Якщо ви так вважаєте... ну що ж ... красно дякую. – Я взяв згорнуті в трубочку банкноти, котрі він сував мені в руку. –

Тепер ви мені завдали клопоту. Я ж не збираюся їх витрачати всі відразу. Гроші лежатимуть у мене в хижі. З цими, що ви зараз дали, набігає вже п'ятсот доларів. І що тепер з ними робити? Можливо, ви дасте мені рекомендації вашого банку?

– Мого банку? – Він розреготався, качаючи головою, – Та кому прибреде в голову тримати гроші в банку? Три роки тому лопнув банк Уентворта. Всі, хто зберігав там гроші, лишилися ні з чим. Я ніколи не довіряв банкам. Ні цента вони від мене ніколи не одержать. Мені подобається готівка. З нею є певність, що коли зі мною щось станеться, Лола зможе взяти ці гроші без зайвих клопотів, не вступаючи в тяганину з банком. Отже ти маєш п'ятсот. О'кей, я потурбуюсь і про тебе. У мене є сейф. Там я і тримаю усі свої гроші. Покладу і твої – туди ж. Коли знадобляться, я тобі видам, скільки захочеш. Знаєш, зберігання грошей куди важливіше банківських процентів. Все це суцільна рекламна дурниця, погонишся за процентами – можеш втратити все. Банк то піднімає, то знижує ставки, і якщо тобі знадобляться терміново гроші, то ти їх негайно у них не отримаєш. Так що ти напиши на папірці свою суму, і в будь-який час я тобі видам, скільки знадобиться.

Я випрямився, вражений:

– Ви ж не тримаєте всі сто тисяч доларів удома в сейфі?

– Саме так, тримаю. Чому би й ні? Невже ти гадаєш, я довірю одному з місцевих банків таку суму? У мене хороший сейф – один із кращих. Сейф Лоуренса, краще, що можна купити за гроші. Адже ти знаєш про сейфи? Правда, у Лоуренса вони кращі?

– У вас саме такий сейф?

– Авжеж. Років п'ять тому сюди приїжджав агент компанії і продав мені сейф. Він сказав: "Кладіть гроші в сейф Лоуренса, і ваші турботи зняті." Це девіз їх компанії. Він мав рацію, ти як вважаєш, Джек?

І це він говорив про кепську банку з-під сардин. Коробку з фальшивої сталі, котру я відкрию за три хвилини!

Я дивився на його благодушне сяюче обличчя, бачив, як він пишається своїм вибором, і не міг нанести йому удару.

– Так, звісно. Кращі сейфи, я їх знаю.

Він поплескав мене по плечу. Я вже звик до його своєрідних знаків прихильності, та щоразу, коли його ручища опускалася на моє плече, у мене підгиналися коліна. Він не знав, якою силою володіє.

– Отож, у будь-який час, Джек. Як тільки надумаєш, я покладу твої гроші у свій сейф.

– Дякую, містере Дженсон. Ви дуже добрі.

– Знаєш що? Тягни їх сюди прямо зараз. Я дам тобі розписку. І знаєш, береженого бог береже, мало що... Тримати їх у твоїй хижі небезпечно. Наприклад, може початися пожежа, і гроші згорять.

І я, як останній дурень, пішов у свою хижу, взяв гроші, що лежали під матрацом, і відніс Дженсону. Він дав мені розписку на п'ятсот десять доларів.

– Піду, негайно покладу їх до сейфу, – я бачив, що він дуже задоволений, – і в будь-який час...

– Еге ж, добре, містере Дженсон.

Він поглянув на свого годинника:

– Скоро дванадцята. Має під'їхати "Грейхаунд" в половині першої. Це тридцять пасажирів. Може допоможеш Лолі на кухні? Я віднесу твої гроші до сейфу і займуся бензоколонкою. За півгодини нам доведеться здорово потрудитися.

І я пішов у закусочну прямо назустріч своїм неприємностям.

Лола вкладала в скляну шафку свіжоспечені пироги і озирнулася, коли я увійшов.

Вираз її зелених очей мене відразу насторожив.

– Чим я можу вам помогти?

Вона усміхнулася. Перший раз за весь час вона мені усміхнулася. Проте усмішка була повна зневаги, і враз у мене всередині все обірвалося, ніби я відчув сигнал біди.

– Для тебе багато роботи, Петмур. – Вона підкреслила моє фальшиве прізвище, а червона лампочка вже миготіла мені щосили – небезпека, небезпека! – Я розпакувала привезені продукти, може ти їх розкладеш по своїх місцях?

Я пішов на кухню. Там на двох столах лежали привезені товари – банки консервів, дві дюжини курчат в пластикових упаковках і інше.

На банках лежала зім'ята газета, в котру явно щось загортали. Я взяв її. Моє серце боляче штовхнулося в грудях.

Не збагну, яким чином в бакалійну лавку містечка Літл-Крік потрапила оклендська міська газета. Життя раптом скорчило мені гримасу – на першій полосі красувалося моє фото і величезний заголовок оповіщав:

"ЗБІГЛИЙ ЗЛАМЩИК СЕЙФІВ

ВСЕ ЩЕ НЕ СПІЙМАНИЙ"

Я завмер, дивлячись на фото і відчуваючи, як льодяні мурахи біжать по спині. Фото було нечітке, проте достатньо пізнаване. Лола ще спеціально прималювала вуса, щоб я знав, що вона знає.

Фарнворт, смердючий барак і розлючені пси – все враз спливло в пам'яті. Вони тепер були не просто нічним кошмаром, а реальною загрозою.

В тиші і безпеці кухні я знову чув свист ременів і крики мордованого втікача. Бачив, як з підвалу ведуть чоловіка, він закриває лице руками, а з-під пальців тече кров.

Мої мрії про волю розвіялися, як дим.

Чи сказала вона Дженсону? Я був певен, що ні. Простодушний Дженсон не вмів удавати, я б відразу помітив негаразд. Тепер вона мала вагому підставу позбавитися від мене.

Все, що їй знадобиться, – зняти трубку, подзвонити в поліцію, і вже за годину я буду на шляху до Фарнворта.

Я добре уявляв, як мене там зустрінуть. Садистські злостиві усмішки в'язнів будуть супроводжувати мене на

шляху до підвалу. Ось вони прислухаються, зловтішно переглядаючись, підштовхуючи один другого, очікуючи мого першого крику від болю.

Я зіжмакав газету і, підійшовши до плити, кинув у вогонь.

Виходить, я знову маю пуститися навтіки. Треба мерщій забиратися звідси. Але яким чином? До Тропіка-Спрінгс сто шістдесят миль. Як тільки поліція взнає від Лоли, що я був тут, саме в Тропіка-Спрінгс будуть мене шукати в першу чергу. Проте і повертатися в Окленд небезпечно. Видається, все-таки доведеться добиратися до Тропіка-Спрінгс, а звідти негайно забиратися подалі. Головне, я маю гроші – цілих п'ятсот доларів. Маючи таку суму, я навіть можу взяти квиток на літак до Нью-Йорка... П'ятсот доларів... І тут льодяний обруч стиснув серце. Я своїми руками півгодини тому віддав своє спасіння Дженсону! Як я тепер попрошу повернути гроші? Що він подумає про мене? І яким способом я, раптом, серед білого дня, піду звідси? Він подумає, що я звихнувся.

Паніка, що охопила мене, була така сильна, що мені стало важко дихати.

В цю мить двері кухні розчинилися і увійшла Лола.

Погляд її зелених очей виражав зневагу і нахабну цікавість.

– Ти що, досі не прибрав продукти?

– Я займаюся цим.

Я мовчки почав збирати банки.

Ах ти, погань! Ти вже подзвонила в поліцію? Що ти зробила?

Вона почала забирати курчат в холодильник, щось наспівуючи собі під ніс.

Ми мовчки розклали все по місцях, і, коли вона поклала в холодильник останнє курча, а я поставив на полицю останню банку, вона промовила:

– Нам треба поговорити. Сьогодні вночі ти чергуєш?

Я поглянув на неї:

– Так.

– Коли він засне, я прийду, поговоримо.

Отже, вона ще не дзвонила в поліцію. Вона хоче поставити умови. Я перевів подих.

– Як скажеш.

– Можеш відчалювати звідси, містере Чет Карсон, – єхидно сказала вона, – я впораюся тепер сама.

Ось такі справи. Вона тримала мене на мушці, та я ще мав час, перш ніж гачок буде спущений.

Я очима окинув її фігуру, у звабливій маєчці і шортах, її тіло притягувало мене невідступно.

– Все, що накажеш .

– Саме так, Карсон. З цього часу буде все так, як я накажу .

Вийшовши до обідньої зали, я побачив, що рейсовий автобус вже підкотив, з нього градом висипалися тридцять голодних пасажирів.

Ми втрьох запрацювали, як раби, – Я і Дженсон у залі, Лола на кухні. Кожен пасажир замовив ленч. Я ще кілька разів збігав залити бензин.

Лола дійсно вміла працювати, я мусив це визнати. Замовлені ленчі з такою швидкістю поступали з кухні, що скоро кожен отримав усе, що хотів, і нікому не довелося довго чекати.

Нарешті, автобус від'їхав, покинувши нас у повному виснаженні.

Дженсон, усміхаючись, промокнув мокре обличчя.

– Ми поставили рекорд, Джек. Жодного разу ще такого не було. Без тебе, звісно, це подавання було б неможливе. Тридцять ленчів! Раніше вони задовольнялися бутербродами.

– Це все наша господиня.

– О так! Що у мене за дружина! Ну, ми всі троє попрацювали на славу. Тепер ми з Лолою займемося посудом. А ти відправляйся до бензоколонки, у тебе ще безсонна ніч попереду. Не варто надриватися.

Раніше я б все одно лишився їм допомогти, однак, тепер просто не мав сили бути поруч з нею. Мені треба було

подумати. Зараз, коли запарка скінчилася, я відчув, як страх знову стискає серце.

Вийшовши, я оглянувся.

Лола несподівано вибігла на веранду. Зелені очі її іскрилися шаленством.

У вікні виник стурбований Дженсон з тарілками в руках.

– І що цей босяк із себе корчить? – верескливо волала вона. – Він що, тут більше не працює? Чому я мушу за нього гарувати?

– Послухай, дорога, – м'яко спробував її урезонити Дженсон, – йому сьогодні ще вніч...

– Мені наплювати, що він вніч! – І знову злісно закричала на мене: – А ти, гайда сюди і допоможи прибрати посуд! Якщо хтось і буде прохолоджуватися в кріслі, то це буду я. Нумо, відпрацьовуй гроші, які ми тобі платимо!

– Гей, Лола! – в голосі Дженсона було попередження.

Я вже схопився і помчав до неї:

– Пробачте, місіс Дженсон, звісно, я зараз все зроблю...

– Лола, припини горланити на нього! Це я наказав йому йти до бензоколонки. – Дженсон наполовину висунувся з вікна.

– Ах, ось як тут до мене ставляться? Мені, виходить, ніякого співчуття не треба! Я придатна тільки на те, щоб

гарувати в смердючій спекотній кухні та ще лежати з тобою в ліжку!

Вона пронеслася як віхола повз мене в дім і гримнула дверима.

Дженсон поклав тарілки і вийшов на веранду.

Мені показалося, що він одразу постарів.

– Вона себе замордує такою роботою, – мовив я поспішно, – перевтомилася, нічого особливого. Жінки час від часу вибухають. Це нічого не важить. Завтра вона буде, як раніше.

Він потер підборіддя і понуро покачав головою:

– Ти так думаєш, Джек? Адже вона ніколи так себе раніше не поводила. Може, мені з нею поговорити, заспокоїти, і все таке?

Не міг же я йому розповісти, що сцена була просто нею розіграна. Ловко розіграна для того, щоб спати самій сьогодні вночі. Коли він засне, вона прийде до мене поговорити.

– Я б на вашому місці дав їй спокій, містер Дженсон. Певен, завтра все буде в нормі. Вона просто перевтомилася. Давайте я допоможу вам прибратися.

Він поклав мені руку на плече:

– Ти добрий хлопець, Джек. Будь-який на твоєму місці зараз теж розгнівався б, не стерпів такого поводження. Мені соромно перед тобою за Лолу. Та твоя правда, вона стомилася. Я

поговорю з нею завтра. Вона просто не розуміє, як ти нам здорово допомагаєш.

– Та забудьте ви про це. Ходімо працювати.

Ми з ним прибирали на кухні одночасно обслуговуючи клієнтів, які приїздили на бензоколонку, і клієнтів у закусочній, подаючи бутерброди і легку закуску, виконуючи по ходу ще мілкий ремонт. До четвертої години Лоли не було видно, потім я почув шум двигуна і виглянув з вікна. Лола сиділа в "меркурії", одягнута в зелену сукню. Потім покотила вбік Уентворта.

Я злякався. Може, вона поїхала в поліцію?

Дженсон скривився, коли я йому сказав, що вона поїхала.

– Вона і раніше так робила, коли ми сварилися. Поїде в кіно. Вона шаленіє за фільмами. Тепер повернеться не раніше одинадцятої. Та ми впораємося без неї, Джек. Ти вмієш готувати?

– Дещо. Наприклад, можу приготувати курчат.

Поки я смажив курчат, він тим часом роблячи бутерброди, раптом зізнався, що нещасливий з Лолою.

– Вона, певна річ, надто молода для мене, – заговорив він, нарізаючи хліб, – моя перша дружина була зовсім інша. Ми разом з нею вчилися в школі. Виросли разом. Вона була мені ровесниця. Ця дика. Вона, правда, вміє працювати як чорт, не відняти. Але Еммі, моя перша дружина, ніколи не розмовляла зі мною в подібному тоні. Вона б ніколи не поїхала ось так, не промовивши жодного слова. Іноді я думаю, може я занадто з

нею м'який? Часом хочеться вліпити їй по сідницях, коли вона біситься. Мабуть, треба б.

"Так само небезпечно, як вдарити грімучу змію", – подумав я . Але промовчав.

– Я часто думаю, звідки вона взялася, – провадив він, – вона ніколи не розповідала, звідки приїхала. У неї важкий характер, вперта, непоступлива. Очевидно, їй дісталося в житті. Мені ніяково, коли вона виїжджає сама до Уентворта. Я сподівався, що з твоєю появою ми будемо їздити в кіно разом з Лолою. Вона не захотіла. Коли я пропоную поїхати, у неї або голова болить, або вона втомилася. Іноді я сумніваюсь... – Він замовк, тільки покрутив головою і, важко ступаючи, підійшов до буфета взяти ще масла.

– В чому ви сумніваєтеся? – Мені було його шкода.

– Та так, забудь, – він почав мастити на хліб масло, – думаю, я зайвого наговорив.

Я не наполягав. Проте я мав з цього приводу свої думки. Він сумнівався, чи не завела вона собі молодшого дружка. Тривожився, що вона його зраджує.

До одинадцятої рух на дорозі стих. Мої курчата мали успіх. Ми продали десять обідів, непогано.

Об одинадцятій з чвертю підкотив "меркурій", з нього вийшла Лола. Вона пройшла прямо в дім і зникла, грюкнувши за собою дверима.

Дженсон тільки похитав головою:

– Мабуть, мені слід порозмовляти з нею.

– Я б не став. Вона завтра заспокоїться.

– Ну що ж, не буду. Може, ти маєш рацію. – Проте з його лиця не сходило занепокоєння. – Я, мабуть, піду. У нас же все прибрано.

– Все, як слід. На добраніч, містере Дженсон.

– На добраніч, Джек.

Я дивився, як він іде до бунгало. Коли Дженсон відкрив вхідні двері, світло, що горіло в її кімнаті, згасло. Відтак, запалилося світло в його кімнаті, їх вікна були поруч.

Вижатий як лимон, я вийшов на веранду і всівся у плетене крісло. Обруч тривоги стискав серце. Запалив, став чекати. Я знав, що вона вийде не відразу. Мені передувало довге чекання.

Я уявляв, як вона лежить у темряві, прислухаючись, коли засне Дженсон. Я намагався вгадати її думки і плани. Смикнула ж мене нелегка віддати гроші Дженсону. Мав би я зараз свої п'ятсот доларів, я міг би тихо і спокійно піти. За хорошу плату вмовив би першого ж водія відвезти мене до Тропіка-Спрінгс. Та без грошей я пропав.

Тепер мені не лишалося нічого, як сидіти в пітьмі, дивитися на бунгало і чекати її появи.

Глава 6

На моєму годиннику було за двадцять друга. За останні півгодини жодної вантажівки на дорозі. Я вже прождав три години у злому гуморі.

І раптом я побачив, як вона вийшла з бунгало. Я встиг роздивитися, поки вона наближалася неквапливою ходою, що на ній біла сорочка і довга квітчаста спідниця, вузька в талії і розклинена донизу, широкий пояс підкреслював тонку талію. Вона явно продумала наряд.

Я сидів у затінку, дивлячись на неї і чуючи стук свого серця. Затягнувся, щоб червоний вогник, яскраво спалахнувший у темноті, показав їй, де я сиджу.

Вона повільно піднялася по сходах на веранду і сіла поруч у таке ж плетене крісло.

– Дай сигарету.

Я протягнув їй пачку і запальничку, даючи зрозуміти, що не збираюся по-рабському їй прислужувати.

Вона запалила, повернула мені пачку і запальничку. ЇЇ пальці торкнулися моїх, вони були гарячими і сухими.

– Ти мене здивував. Я, звичайно, припускала, що ти не той, за кого себе видаєш, але не очікувала, що ти – втікач-зломщик сейфів. Виявляється, ти знаменитість.

– Чи тобі не все одно хто я такий, поки я допомагаю твоєму чоловікові заробляти гроші? Яке тобі діло?

– Мені треба подумати і про себе. – Вона простягла перед собою стрункі довгі ноги, зручніше вмощуючись у кріслі, – я не

хочу неприємностей з поліцією, які настануть, якщо я приховаю від них, що ти знаходишся тут.

– Збираєшся заявити?

– Я ще не вирішила. – Вона згасила сигарету, запалила другу і після довгої паузи продовжила: – все залежить від тебе. В газеті написали, що ти працював у компанії Лоуренса.

Обличчя її було в тіні.

– При чому тут це? Яке це має відношення до нашої розмови?

– Саме пряме. У Карла є сейф Лоуренса. Я хочу, щоб ти його відкрив.

Отже, Рікс був правий. Вона полювала за грошима Дженсона.

– А що там такого, в сейфі? Чому не попросиш його самого?

– Не сміши мене! – Вона нетерпляче ворухнулася в темряві. – Пам'ятай, що я сказала вдень, – з цього часу ти будеш робити, що я тобі накажу, інакше ...

– Хіба він мало тобі дає? Чому ти хочеш украсти всі його гроші?

– Не відкриєш сейф – відправишся назад до Фарнворту, – відрізала вона і, схрестивши ноги, оправила спідницю. – Я чула про цю тюрму. Говорять, що там не церемоняться з такими, як

ти. Очевидно, будуть раді запопасти тебе знову. Ти відкриєш сейф чи волієш Фарнворт?

– Рікс мав рацію. Ти просто шльондра і погань, вийшла через гроші за нього, щоб потім обікрасти.

– Наплювати на те, що говорить Рікс. Ти відкриєш сейф чи ні?

– Ну, припустимо, відкрию. Що далі?

– Я дам тобі тисячу доларів і годину часу – зможеш втекти.

Вона дійсно склала непоганий план. Я відкриваю сейф, вона забирає сотню тисяч доларів. Мені дає тисячу, і я втікаю. Дженсон вранці знайде сейф відкритим, мене немає, я зник. Його підозра, природно, падає на мене. Поліції стає відомо, що я розкрив сейф, і вже ні в кого не виникає сумнівів сприводу того, хто взяв гроші. Нікому в голову не прийде підозрювати її! Все, що їй буде треба, – сховати гроші і притаїтися тимчасово. Якщо мене спіймають і я заявлю, що вона примусила мене з допомогою шантажу відкрити сейф, і взяла гроші, мені ніхто не повірить. Що таке моє слово, слово біглого каторжника, проти її слова ... Повірять їй. Дженсона вона так зачарувала, що він теж повірить їй. Коли вся метушня вляжеться, вона злиняє з грошима. Прекрасний хитрий план, і він має спрацювати.

– А ти знаєш, що він збирається робити з грошима, які ти збираєшся вкрасти? – Ми сиділи в пітьмі і не бачили облич одне одного, вночі звучали лише два ворогуючих голоси. – Він хотів поїхати в кругосвітну подорож. Він заощаджував тридцять років і хоче тебе взяти з собою, обставити все по вищому класу. Хіба ти не хочеш подорожувати світом?

– З ним? З цим старим товстим дурнем? – вирвалося у неї злісне шипіння. – Я, навіть, до Уентворта з ним не хочу їздити.

– Адже він любить тебе. Ти що, вийшла за нього тільки затим, щоб пограбувати?

– Закрий пельку! Скільки часу тобі знадобиться, щоб відкрити сейф?

– Не знаю. Може, я взагалі не зможу його відкрити. Сейфи Лоуренса складні. Без кода практично неможливо відкрити.

– Тобі краще відкрити сейф, Карсон!

Я намагався виграти час. Вона тримала мене на гачку. Хоч не було жодного сейфа конструкції Лоуренса, який би я не зміг відкрити, мені була осоружна сама думка пограбувати Дженсона. Позбавити заощаджених за довгі роки грошей. Він до кінця своїх днів буде думати, що я падлюка, і це було нестерпно. Він був моїм другом. Єдиним на світі. Я не міг так вчинити з ним після того, що він для мене зробив. Проте і повернутися у Фарнворт я теж не міг. Я намагався знайти вихід, невже його нема?

Гарячково міркуючи на цю тему, я запитав:

– Де знаходиться сейф?

– У вітальні, в нашому бунгало.

– Як ти думаєш, я зможу відкрити сейф, не розбудивши при цьому Дженсона?

– Він поїде на зустріч Легіона в суботу. Тоді і відкриєш сейф.

Я викинув недопалок у спекотну темінь і знову запалив.

– А що ти скажеш – куди дивилася, поки я розкривав сейф?

– Це буде моя нічна зміна. Буду на кухні пекти пироги. Буду так зайнята, що не почую, як ти виїдеш. А коли він повернеться, зроблю вигляд, що не знала, що ти втік.

І тут я побачив вихід. Тепер я знав, як зможу з нею справитися. Причому легко. Правда, мені доведеться знову втікати і ховатися, але я буду чистий перед Дженсоном. А це було для мене найважливіше.

– О котрій він поїде і коли повернеться?

– Поїде о сьомій і повернеться близько другої.

Ну гаразд, ти, мерзотна тварина. Ти одержиш своє. Ось тобі буде несподіванка. Сейф я відкрию. А коли ти станеш забирати гроші, отримаєш в щелепу. Я заберу гроші, а коли ти опритомнієш, я буду далеко. Я потурбуюся, шоб ти не могла подзвонити і підняти тривогу, допоки він не повернеться. Потім я напишу йому листа, все розповім і перешлю назад його гроші, всі до останнього цента. І тоді він повірить мені. Мусить повірити і виявити, нарешті, яку погань пригрів на своїх грудях.

Щоб її обдурити, я сказав:

– Просто ненавиджу себе за те, що погодився. Він був дуже добрим до мене.

– Припини свої охи, – нетерпляче обірвала вона, – так ти відкриєш сейф, чи поїдеш назад до Фарнворту?

– Що ж робити ... – Я помовчав. – Я не збираюся повертатися до Фарнворту.

– Отже, в суботу?

Я зробив вигляд, що вагаюся, потім знизав плечами:

– Виходить, так. О'кей, я відкрию сейф.

Вона підвелася і викинула сигарету, вогник прокреслив темінь ночі.

– Тільки не здумай мене провести. Я не жартую, містере Чет Карсон. Якщо не зробиш, як я веліла, я тебе упечу назад у тюрму.

– Гаразд, досить про це, скільки можна! Сказав – зроблю і крапка.

– Та вже так буде для тебе набагато краще, – Вона зійшла з веранди і пішла по освітленій місяцем стежці до бунгало.

Я дивився, як вона йде.

Що ж, карти на столі. Тепер хто кого обдурить, той і виграє.

Я був певен, що виграю. Я мав чотири тузи проти її чотирьох королів.

Наступного ранку, прибираючи посуд після ленчу, – Дженсон був зайнятий біля бензоколонки, – я сказав Лолі:

– Дай мені номер сейфа. Мені треба поглянути і подумати раніше, ніж приступлю до справи.

Погляд зелених очей був недовірливий і ворожий.

– Я принесу.

Пізніше, коли Дженсона не було поблизу, вона передала мені жмутик паперу.

По номеру я відразу визначив, що Дженсону підсунули застарілу модель, давно зняту з виробництва. Модель була невдалою, тому що автоматично замикалася від закривання дверці. Майже всі власники надавали перевагу ключам, до того ж відкрити такий сейф взагалі неважко.

Це мене влаштовувало. Я відкрию його за десять хвилин, і матиму вільний час, що є суттєво для виконання мого плану.

У четвер, коли ми працювали з Дженсоном у гаражі, він сказав:

– В суботу ввечері я їду до Уентворта на зустріч Легіону. Лола чергує вночі. Приглянь за нею на випадок, якщо якийся водій забуде хороші манери.

У мене стало важко на душі.

Він довіряв мені повністю. Лишав свою дружину зі мною наодинці і навіть хотів, щоб я захистив її, якщо якийся нахаба

до неї причепиться. Йому і в голову не приходило, що у мене можуть виникнути такі ж ідеї щодо неї.

– Я пригляну за нею, містере Дженсон, не турбуйтеся.

Він по-дружньому посміхнувся:

– Я знаю, Джек. Що стосується чоловіків – у мене тут вірне око. Ніколи не помиляюсь. Ти хороша людина.

У п'ятницю я мав вихідний. Я попросив у Дженсона "меркурій".

– Хотілося б поглянути на Тропіка-Спрінгс.

– Авжеж, бери машину і поїжджай.

– Мені треба взяти з собою трохи грошенят. Дайте мені сотню, містер Дженсон, якщо вас не обтяжить.

– Вже йду за грошима. – Проте я помітив його здивування сприводу такої немалої суми і знову вилаяв себе за те, що віддав йому гроші на зберігання.

Він пішов до бунгало і деякий час по тому повернувся з грошима.

Я спитав, чи не треба йому чогось у Тропіка-Спрінгс. Він відказав "ні" і видав мені дружній штурханець під ребра:

– Тримайся подалі від веселих домів і не повертайся п'яним, Джек.

Виїжджаючи, я помітив у вікні кухні Лолу – вона здивовано дивилася мені услід.

Ти б ще не так заклопоталася, стерва, якби знала, як я задумав з тобою вчинити.

Дорога в горах була небезпечною, з крутими поворотами і, незважаючи на те, що я зменшував швидкість незначно, знадобилося майже чотири години, щоб добратися до мети. Це мене стривожило. У своєму плані втечі я розраховував на значно менший час.

Ретельно продумавши всі деталі втечі я відкинув початкову ідею полетіти. Аеродром почнуть перевіряти в першу чергу, і до того ж я сумнівався, що рано вранці є рейс до Нью-Йорка.

Поставивши машину на стоянці, я пройшов у транспортне агенство і дізнався, що єдиний потяг до Нью-Йорка відходить о 12. 30 вночі.

Дженсон поїде до Уентворта о сьомій ввечері. Вже о сьомій тридцять я можу взяти гроші і виїхати до Тропіка-Спрінгс. Лолу виключу з гри за кілька хвилин. І цілком встигну на потяг.

Вийшовши з агенства, я зайшов у магазин і купив собі жовто-зелені штани, сіру спортивну куртку з великими накладними зеленими кишенями. Потім коричневий солом'яний капелюх з червоною стрічкою, на зразок тих, що носять ніггери, і мокасини. На кінець, придбав велику валізу, в яку все вклав. Відніс її до машини, поклав у багажник і направився до аптеки. Там купив сонцезахисні окуляри і освітлювач для волосся. Все це також поклав у багажник.

Лола, прийшовши до тями, дасть мій опис поліції, і мені треба приготуватися змінити зовнішність.

Задоволений своїми покупками, я покинув Тропіка-Спрінгс і поїхав назад.

Там, де після гір дорога переходила в пустелю, на самому її початку я приглянув досить великі зарості колючих кущів і кактусів. Зупинився і сховав валізу в самій гущині.

Сам я міг легко відшукати її, зате вірогідність, що хтось зможе її взяти звідси, була практично нульова.

Я приїхав назад на початку восьмої, якраз вчасно, щоб підсобити їм впоратися з обідом. Ми продали вісімнадцять обідів і були непрестанно зайняті до одинадцятої.

Вночі чергував я, і Дженсон невдовзі пішов спати, лишивши мене приглядати за бензоколонкою, а Лолу прибирати на кухні.

Об одинадцятій тридцять я сів у плетене крісло, і до мене незабаром приєдналася Лола:

– Що ти робив у Тропіка-Спрінгс?

– А ти як думаєш? Я замовив собі квиток до Сан-Франціско.

– Так ти туди збираєшся?

– Тобі то що до того, куди я збираюся?

Вона байдуже знизала плечами:

– Мені однаково, тільки спочатку відкрий сейф.

– Я ж сказав, що відкрию.

– Не сумніваюсь, – кинула вона зле і пішла до бунгало.

Настрій я мав препоганий. Я відкинувся на спинку стільця і розглянувся. Захотілося ще раз поглянути на місце, котре я встиг полюбити, місце, що стало мені пристанищем. Мине ще день, і я більше ніколи не побачу його. Я гордився ним не менше за Дженсона і знав, що буду часто згадувати і сумувати за ним.

Залишок ночі я просидів, розмірковуючи про свою подальшу долю. Настрій був пригнічений. Цікаво, де я буду через тиждень? Що зі мною буде? Багато хто визнали б безглуздям, маючи валізу, набиту грошима, відіслати її зворотно Дженсону. Так, з такими грошима можна куди завгодно поїхати, купити собі такий же заклад, як у Дженсона, наприклад, на узбережжі у Флориді, оженитися і жити в безпеці і заможності до кінця днів.

Але я не можу вчинити так з Дженсоном. Я мушу відіслати зворотно його гроші. Я просто не зможу жити потім з таким тягарем на душі.

Близько шостої години, коли я працював у гаражі, Дженсон вийшов із закусочної і підійшов до мене:

– Піду вмиюся. Ти як тут, Джек? Як справи?

– Все як слід, містере Дженсон.

– Можливо, раніше другої не повернуся. Ці вечірки легіонерів після ділової частини завжди стають бурхливими. – Він підморгнув. – Тільки не говори Лолі.

– Бажаю приємно провести час. – Я так і не зміг вичавити посмішку у відповідь, настільки мені було ніяково. За годину він назавжди зникне з мого життя, і ми більше ніколи не побачимо один одного.

Коли він віддалився, я підійшов до великої багатомістної машини з кузовом універсал, котру зазвичай використовували для перевозки товарів надто важких для "меркурія" та недосить важких для нашої вантажівки. Ще раз упевнився, що бензобак повний, перевірив масло. На цій машині я втечу.

Наступні двадцять хвилин безперервною низкою через нас проїжджали автомобілі, що направлялися в Тропіка-Спрінгс. Сьогодні я не вмовляв водіїв зупинитися і перекусити.

Лола не показувалася, але я чув, як вона на кухні гримить тарілками. Десь за п'ять до сьомої з бунгало вийшов Дженсон. В своєму кращому костюмі, з сигарою в зубах, він прекрасно виглядав. Дженсон направлявся до закусочної попрощатися з Лолою.

Мене вже починало колотити від нервового збудження. Хотілося, щоб він поскоріше поїхав, і я міг зайнятися сейфом. Я не міг ні про що більше думати, нерви були на межі. Нарешті, він вийшов і пішов до "меркурія". Я підійшов туди ж.

– Приємного вечора, ні про що не турбуйтеся, розважайтеся щонайкраще. – Я споглядав на нього і думав з сумом, що бачу його востаннє.

– Приглянь тут за господарством, Джек. Мені не дуже хочеться їхати, але ти розумієш, від цих легіонерів потім не відвертишся.

– Та не хвилюйтеся, містере Дженсон, все буде гаразд.

– Я знаю, Джек.

Мені хотілося потиснути йому руку на прощання та довелося обмежитися лише недбалим помахом руки.

Сонце починало скочуватися за гори, за півгодини стемніє.

– Бувай, Джек.

– До скорого, містере Дженсон.

"Меркурій" закурявів по дорозі, а я стояв, глядячи вслід допоки він не зник з виду за першим пагорбом. Я побрів до бунгало.

Лола вже чекала у дверях – бліда, з яскраво блискучими зеленими очима.

– Де сейф? – спитав я.

– У вітальні, за софою.

– Тобі краще побути на бензозаправці, все одно мені знадобиться не менше двох годин.

В її очах я прочитав підозру.

– Так довго?

– Я ж говорив, що ці сейфи нелегко відкрити. Я не маю кода. Тому йди поки що почергуй на бензоколонці.

У вітальні відсунув софу від стіни і поглянув на сейф. Це був варіант з кодом, без ключа і замка.

Вона все ще стояла у дверях, насторожено дивлячись на мене.

– Піду принесу інструмент. Може, на якийсь час зачинити закусочну? Раптом завалиться велика компанія і зажадає обід.

– Я вже зачинила.

Я пройшов повз неї в гараж. Зібрав інструмент і поклав у велику сумку. В цю сумку я потім складу гроші. Вийшовши з гаража, я побачив, що зі сторони пустелі швидко наближається "паккард".

Лола теж побачила його і пішла до бензозаправки.

Я поглянув на двох чоловіків, що сиділи в "паккарді", і по спині пробіг холодок.

Вони занадто були схожі на поліцейських. В штатському, проте, без сумніву, копи – великі, з суворими жорсткими лицями, агресивними челюстями і холодними уважними очима.

Я йшов до бунгало, відчуваючи, як струмки поту стікають по спині.

– Гей, ти! – проволав один.

Я зупинився і обернувся.

Обидва вийшли з машини і уважно мене розглядали.

Лола явно знала, хто вони такі, і була напружена, як і я.

Я повільно пішов до них, стараючись не виказати охопившу мене паніку.

– У нас колесо спустило, – сказав той, що був покрупніший, – воно в багажнику. Відремонтуй, я не хочу опинитися в горах без запаски.

– Зараз зроблю. – Я взяв у нього ключ і, обійшовши довкола машину, відкрив багажник.

Другий сказав Лолі:

– Наповни-но нашу малютку, сестричка. Як щодо перекусити, поки він буде возитися з колесом?

Я бачив, як Лола вагається.

– Бутерброди влаштують?

– Цілком. Давай скоріше. Ми й так запізнюємося.

Я дістав пошкоджену шину з багажника і відкотив її до сараю. Її ніколи не знімали з ободу, і мені довелося провозитися хвилин двадцять. Піт струмками стікав по моєму обличчю. Час, запланований для втечі, стрімко скорочувався.

Ще двадцять хвилин пішло на ремонт покришки. Поки я трудився, поліцейські їли бутерброди, запиваючи їх пивом.

Було вже десять по восьмій коли я, нарешті, поклав у багажник відремонтовану шину. В цей час я збирався бути вже в горах, направляючись у сторону Тропіка-Спрінгс. Тепер я навряд чи встигну на потяг до Нью-Йорка.

Не встигли далеко від'їхати мордасті поліцейські, як підкотила компанія відпускників. Всі вони весело кричали, вимагаючи їжу, і не хотіли слухати ніяких пояснень, що закусочна закрита.

– Нічого не вийде, – сказав я Лолі, – мабуть, доведеться вибрати другий час.

Вона мовчки вперлася в мене кам'яним поглядом і пішла відкривати закусочну. Все складалося невдало.

Дві наступні години ми працювали з нею, як галерні раби. Машини ішли одна за другою, набиті людьми, які хотіли їсти. Тільки о десятій годині припинилося це божевілля, покинувши нас мокрими і змученими.

Ніч була спекотна, нічого подібного я не міг припам'ятати за весь час свого перебування тут.

Ми стояли в порожній закусочній, дивлячись на гори брудного посуду і набиті недопалками попільниці.

– Іди і відкрий сейф, – наказала Лола.

– Не сьогодні. Надто пізно. Ми зробимо другу спробу. – Я відчував на собі її важкий погляд.

– Ти чув, що я сказала. Відкривай сейф!

– Він повернеться за чотири години. Нам бракує часу.

Вона спрямувалася до телефону, що висів на стіні.

– Або ти зараз відкриєш сейф, або я дзвоню в поліцію. Вибирай.

– Ти говорила, що даси мені двадцять чотири години!

– Він однаково тебе не спохопиться до восьмої ранку. І не відразу надумає заглянути в сейф. У тебе ще буде час. Відкрий сейф, або я викликаю поліцію!

Я бачив, що вона так і зробить. Нічого не залишалося, як піти в гараж за сумкою з інструментом. Було вже десять хвилин по десятій. Тепер нема ніякої надії добратися до Тропіка-Спрінгс раніше третьої ранку, отже, потяг піде без мене. Треба буде позбавитися від машини, як тільки потраплю в місто. Дженсон скаже поліцейським, що я взяв універсал, і вони злетяться як мухи на мед. Доведеться сховатися де-небудь до ранку. З освітленим волоссям і в тому наряді, що я придбав, можливо, мені це вдасться.

– Коли я підходив до бунгало, до заправки підкотила вантажівка. Лола направилася до неї.

Я зайшов до вітальні, запалив світло, відсунув софу від стіни і присів навпочипки перед сейфом.

Покрутив ручку коду. Вона крутилася легко, і це був хороший знак. Притиснувши вухо до холодної сталі, я почав повертати ручку дуже повільно і м'яко зліва направо.

Через кілька секунд перший тумблер був визначений. Я перекрутив назад і почав спочатку. Визначити код не склало зусиль. По ледве вловимому клацанню я розумів, коли тумблер співпадає з шифром. Цей величезний сталевий ящик був справжнісіньким облудством.

Шість разів я повторив операцію, потім відкрив сейф. Все зайняло одинадцять хвилин.

Гроші лежали всередині. Щільно упаковані стодоларові купюри, всі сто пачок, любовно відкладені на кругосвітну подорож.

Я взяв першу пачку і хотів покласти її в сумку.

– Господи, ради всіх святих, що це ти робиш, Джек? – пролунав позаду мене знайомий голос.

Як ніби грім прогримів. Секунди дві я лишався німий і нерухомий, незграбно скорчившись перед відкритим сейфом. Моя рука все ще тримала пачку грошей. Потім я повільно повернув голову.

У дверях стояв Дженсон, дивлячись на мене з приголомшеним виразом.

В запавшій тиші я почув, як від'їздить вантажівка, не в змозі виказати ні звука.

Його велика міцна фігура заповнила кімнату.

– Джек? Я тебе питаю: що ти робиш?

Помалу-помалу я встав:

– Пробачте, містере Дженсон, я знаю, все виглядає так, ніби я зібрався вкрасти ваші гроші, та це не так. Я даю вам слово. Повірте мені, це не так.

У дверях з'явилася Лола, біла, як свіжовипалий сніг. Видно було, що вона тремтить.

– Що тут діється? – верескливо закричала вона. – Він відкрив сейф? Я знала, попереджала тебе, Карл! Говорила, що йому не можна довіряти! ВІн прослизнув сюди, поки я була на кухні, я й не помітила.

Але Дженсон, здавалося, її не чув. Він дивився на мене.

– Що ти тут робиш, Джек? – повторив він. Образа і біль, що пролунали в його голосі колючками встромлялися мені в душу. – Як ти поясниш мені все це?

– Так, у мене є для вас пояснення. По-перше, мене звати не Джек Петмур, я – Чет Карсон. Я втік із Фарнворта шість тижнів тому.

Його обличчя затверділо. Повільно він рушив до софи і сів.

– Я читав про це. Отже, ти – Чет Карсон.

– Так. Лола побачила моє фото у старій газеті, її привезли разом з замовленими продуктами у вівторок. І упізнала мене. Сказала, якщо я не відкрию їй сейф, щоб вона могла взяти гроші, вона подзвонить у поліцію і викаже мене!

– Ти брешеш! – заволала Лола. – Карл! Не слухай його! Він бреше! Рятує свою трухляву шкіру! Я зараз зателефоную в поліцію!

Дженсон повільно повернув голову і поглянув на неї:

– Я сам подзвоню в поліцію, коли знадобиться. Це не твоя справа.

– Він бреше, хіба ти не розумієш? Невже ти йому віриш?

– Замовчи і поводь себе тихо.

Вона притулилася до стіни, важко дихаючи, груди високо підіймалися під білим халатиком.

– Що ще скажеш, Джек? – звернувся він до мене знову. – Чи ти все сказав?

– Я б не віддав їй гроші, а взяв сам. Збирався дати їй в щелепу і з грошима виїхати в Тропіка-Спрінгс. Потім хотів прислати їх вам з листом, де все б пояснив. Тоді б ви мені повірили і на майбутнє були позбавлені від такого роду зради.

Він пильно дивився мені в очі кілька секунд. Я витримав його погляд, не моргаючи. Потім він повернувся до Лоли. Вона відвела очі, уникаючи його погляду.

– Говориш, він бреше, Лола?

– Звичайно. Він бреше!

– Тоді поглянь мені в очі.

Але вона не могла. Намагалася, та щоразу, зустрічаючи його невмолимий погляд, відводила очі.

Він повільно піднявся. Плечі його згорбилися, здавалося, він постарів на десяток років.

– Іди спати, Лола. Поговоримо завтра. Не треба сьогодні чергувати вночі. Я сам почергую. Іди спати.

– А що буде з ним? Я викличу поліцію.

Дженсон перетнув кімнату, взяв її за плечі і легенько підштовхнув до дверей:

– Іди спати. Ніхто не стане дзвонити в поліцію.

Виштовхавши її з кімнати, він пройшов і сів на софу.

Я все ще стояв біля відкритого сейфа.

– Я не чекаю, що ви мені повірите. Просто я не міг повертатися до Фарнворту, от і злякався, що мене заберуть назад, дав слабину перед шантажем.

– Дивні речі іноді стаються в житті, – заговорив він тихим безбарвним голосом, – у президента Легіона стався серцевий напад перед від'їздом на наш вечір. Коли я приїхав туди, мені сказали, що зустріч відмінена. І ось через те, що у одного хлопця стався серцевий напад, другий узнав, що його дружина погань і дешевка.

Я завмер.

– Так ви мені вірите? Отже, повірили, що я говорю правду?

Потираючи коліно, він поглянув на мене:

– Я ж говорив – я ніколи не помиляюся в людях, коли справа стосується чоловіків. Проте аж ніяк не розуміюся на жінках.

Я перевів подих:

– Дякую. Та присягаюсь, ви б отримали свої гроші назад. Другого шляху врятувати їх просто не було.

Він поглянув на відкритий сейф і пересмикнув плечами:

– Тобі треба втікати, Джек. Тут тепер залишатися не можна. Вона тебе викаже, будь певен.

– Я знаю.

– Я віддам тобі твою долю, і можеш взяти універсал. Куди поїдеш?

– До Нью-Йорка. Там легко загубитися.

– Я дам тобі тридцять тисяч доларів. З такою сумою ти зможеш відкрити свою справу.

Я був приголомшений.

– Ні, ніяк! Я не можу взяти такі гроші, містере Дженсон! Не вважайте мене невдячним, та я просто не можу.

– Можеш і візьмеш. – Він дивився мені просто ввічі. – Я не збираюся один відправлятися в кругосвітну подорож. Мені тепер гроші ні до чого, а ось тобі вони дуже потрібні. Я ніколи в житті не зустрічав таку людину, як ти, Джек, ти прийшовся мені до душі. Ти візьмеш гроші. – Він відвернувся і додав: – Я буду за тобою сумувати.

І тут я побачив її.

Вона вже встигла перевдягтися в зелену сукню. Бліда, з блискучими зеленими очима, вона стояла у дверях і в правій руці тримала револьвер 45-го калібра, направляючи на нас дуло.

Глава 7

Кілька секунд у кімнаті панувало мовчання, його порушували цокання годинника на каміні і переривчасте дихання Лоли.

Дженсон дивився на неї з подивом, не вірячи своїм очам.

– Ти що, Лола ...

– А ні руш! – прошипіла вона. – Я зараз заберу гроші. Він не отримає ні цента!

– Лола! Ти що, збожеволіла? Поклади револьвер! Він заряджений!

– Не рухайся і слухай мене. Я сита по горло таким життям. З мене досить – і тебе, і твого дружка-каторжника. Я звідси їду і забираю гроші. І не думайте, що можете мене зупинити!

Дженсон спохмурнів, складки і зморшки різко позначилися на посуворівшому обличчі.

– Тобі не соромно так розмовляти зі мною? Ці гроші для нас з тобою. Я працював у поті чола тридцять п'ять років, щоб їх накопити. Ти не посмієш їх забрати. Поклади револьвер і припини поводитися як розлючена ідіотка.

– Я беру гроші! Якщо ти завадиш, я скажу в поліції, що ти приховував цього біглого каторжника і ще про те, як ти ошукував податкову поліцію. Забирайся з моєї дороги, не то пожалкуєш!

Дженсон раптом схопився, лице його налилося гнівом.

Я все ще стояв біля відкритого сейфа. Мені було неприємно бачити, як вона розмахує перед нами зарядженим револьвером.

– Тебе пора провчити, дівчино, – сказав Дженсон, – я був з тобою надто м'який. Та зараз ти одержиш те, на що давно заслуговувала!

– Бережіться! – сказав я і швидко коліном підштовхнув дверцю сейфа, яка закрилася з цоканням.

Лола, з перекошеним люттю обличчям оскаженіло поглянула на мене. Вона знала, що сейф зачинявся автоматично.

Дженсон майже встиг схопити її, як враз прогримів постріл, від якого задзвеніли шибки.

Я нажахано дивився на Дженсона.

Він постояв нерухомо кілька секунд, потім його велике м'язисте огрядне тіло підкосилося і стало валитися, як зрубане дерево. Він падав повільно і важко.

Лола, скрикнувши, впустила револьвер, сховала лице в долонях і відвернулася.

Вражений, я опустився на коліна перед Дженсоном. Кров легким струмочком стікала з невеликої дірочки, що виднілася в лівій половині грудей. Це був випадковий і нещасливий для нього постріл. Закруглена куля 45-го калібру убила його миттєво.

Я не вірив своїм очам.

– Ти вбила його! – вирвалося у мене.

Вона застогнала і вибігла з кімнати.

Гучно гримнули двері її спальні.

Я стояв на колінах, дивлячись на лежавшого Дженсона, і не знав, що робити. Поліцію викликати я боявся. А якщо вона їм скаже, що це я убив Дженсона? Запросто може, щоб врятувати свою шкіру. Варто їй тільки сказати, хто я такий, і не треба більше нічого доводити. Чого можна очікувати від злочинця, який втік із Фарнворта?

Раптом я почув шум під'їхавшого автомобіля, і майже одразу пролунав нетерплячий сигнал. Жалюзі у вітальні не були опущені і знадвору було видне світло. Якщо я зразу не вийду, вони прийдуть сюди подивитися, в чому справа. Заглянуть у вікно і побачуть лежавшого на підлозі Дженсона.

Я піднявся з колін і пішов до дверей. Зачепившись ногою за револьвер, що валявся, я підняв його і засунув до кишені. Потім вийшов з дому і поплентався до бензозаправки.

Там чекав величезний "крайслер", розкішний, виготовлений по спеціальному замовленню. На передньому сидінні поруч з водієм сиділа білявка, а за кермом – огрядний, міцно скроєний чолов'яга літнього віку.

– Залий у неї під зав'язку, – кинув він мені, вилізаючи. – Можна тут попоїсти?

Я був у стані, схожому на транс. Заливаючи бензин, я намагався зрозуміти, що він говорить, але не міг розслухати.

– Гей, ти, чув мене? – Він підвищив голос. – Ми хочемо перекусити. Маєте що-небудь?

– Вибачте, але закусочна вже зачинена.

Мені хотілося чимскоріше їх спровадити, але чоловік був із тих високомірних запальних товстосумів, від яких нелегко відчепитися.

– Тоді, чорт візьми, відкрий її! Ми голодні. Твоя робота – годувати проїзжих.

– Вибачте, сер, але ми давно закрили обідню залу, – намагався я його урезонити, завинчуючи покришку бака.

– Ти власник цього закладу?

– Ні.

– Тоді де твій хазяїн? Я хочу поговорити з ним – нехай відкриє свою прокляту закусочну!

– Гаррі, милий ... – з занепокоєнням промовила білявка.

Він розвернувся до неї:

– А ти не лізь! Я сам розберуся. Я поговорю з хазяїном. Ніколи не марную час на вмовляння прислуги.

Жахаючи мене, здоров'як направився до бунгало.

– Гаразд, о'кей. – Я швидко догнав його. – Зараз я вам що-небудь приготую по-швидкому. Хазяїн спить.

Він зупинився, злісно дивлячись на мене:

– Я тобі ще це пригадаю.

– Зачекайте, зараз я що-небудь принесу. – Я відкрив закусочну і увімкнув там світло.

Я чув, як він сказав дружині:

– Нумо, вилізай! Чого розсілася? Сама говорила, що хочеш їсти!

Вони зайшли до зали і сіли за один із столиків.

– Що там у тебе? – гаркнув він.

– Сандвічі з курицею або холодною яловичиною. – При одній думці про їжу мені стало млосно.

– Давай з курицею, і хутчій. І вимий руки, перш ніж почнеш різати хліб.

Я пішов на кухню. Взяв пляшку віскі, що стояла на столі, і зробив великий ковток. Потім дістав з холодильника курчат і зробив кілька сандвічів. Підігрів каву, все поставив на тацю і поніс до зали.

Чолов'яга, пробурчавши щось невтішне з мого приводу, почав поглинати сандвічі. Раптово я похолов, і рот у мене наповнився слиною. Не треба було пити віскі. Я збагнув, що коли зараз не вийду на повітря, то можу знепритомніти, – так мені стало млосно.

Промимривши щось про протірку стекол, я хутко вийшов. Проте жарке нічне повітря не допомогло мені, я лишень встиг забігти за бунгало, і виблював.

За кілька хвилин мені стало легше. Я притулився до стіни, обхопив голову руками, і постарався обміркувати ситуацію.

Я був у пастці.

Як тільки Лола отямиться від шоку і смерті чоловіка – а це не займе багато часу, – вона теж усвідомить, що я попався.

Я вважав, що вона вистрілила випадково, стався нещасливий випадок. Але поліції це довести буде важко. Вони захочуть знати, що її змусило взяти до рук револьвер. Їй доведеться зізнатися , що вона хотіла вкрасти заощадження чоловіка. І як тільки вона в цьому зізнається, її відразу звинуватять в умисному вбивстві.

Як багато часу мине, перш ніж вона збагне, що вбивство можна запросто повісити на мене? Кращої кандидатури просто годі було відшукати.

Вона може сказати поліції, що лишилася зі мною одна, а Дженсон поїхав на зустріч Легіона. Оскільки, вона була зайнята на кухні, то не почула, як я пройшов до бунгало і відкрив сейф. В цю мить несподівано повернувся Дженсон, і я його вбив. І ніщо не похитне їхньої віри в те, що убив я, як тільки вони дізнаються, хто я такий.

Перше, що прийшло в голову, – сісти в універсал і помчати до Тропіка-Спрінгс. Але телефонний дзвінок мені не обігнати. Як тільки вона зателефонує, вони будуть мене чекати в кінці дороги. Якщо я обріжу телефонний дріт і зв'яжу Лолу, то шанс, що хтось під'їде і звільнить її, дуже великий.

І тут мене осінило. Я збагнув, що вона теж попалася, і не гірше за мене. Тепер усе залежало від того, наскільки велика її жадоба взяти гроші з сейфа. А я був певен, що вона хоче цього понад усе.

Я їй пригрожу, що, коли вона викаже мене поліції, я скажу їм, що гроші в сейфі були приховані від податкової поліції. І Лолі їх тоді не бачити. Тепер головне – правильно провести з нею переговори і вступити в оборудку.

Я згадав, що тіло Дженсона все ще лежить на підлозі у вітальні. Доведеться його поховати. І придумати правдоподібне пояснення його відсутності.

Ось і все, до чого я поки що додумався.

Пара вийшла з закусочної. Я пішов до них, відчуваючи, як тремтять ноги. Чолов'яга заплатив точно по рахунку, пригрозив на прощання, що всіх своїх приятелів попередить про наш нездалий заклад.

Коли вони від'їхали, я побіг до бунгало.

І встиг вчасно.

Відчинивши вхідні двері, я почув, як дзенькнув телефон, – це вона зняла трубку, збираючись дзвонити в поліцію.

Телефон висів у коридорі. Лола підняла на мене очі, тримаючи палець на диску. Вигляд мала жахливий – пополотніле обличчя і такі ж губи, перелякані очі ввалилися.

Ми мовчки дивилися одне на одного. Вона, тримаючи в руках трубку, а я – наставлений на неї револьвер.

– Повісь трубку! Вже!

При виді револьвера блідість переросла в попільчастий колір. Я читав її думки. Розуміється, вона подумала, що я збираюся вбити її. Рука її тряслася, коли вона поклала трубку на місце.

– Іди в спальню. Треба поговорити.

Вона мовчки скорилася. Я зайшов слідом, причинив двері і притулився до них.

– Ти збиралася викликати поліцію?

Вона сиділа на ліжку, стиснувши руки між колін і дивлячись на мене великими очима.

– Ти, звісно, подумала, що можеш на мене повісити це вбивство? Але я тобі зараз доведу, що твоя ідея не така вже хороша, як ти думаєш. Якщо хочеш отримати із сейфа гроші, краще покинь думку виказати мене. Якщо мене арештують, я скажу, що твій чоловік жодного разу не платив податок із цих грошей. Їм це прийдеться до смаку. І коли хлопці з податкової поліції накладуть на них лапу, боюся, тобі мало що залишиться. Якщо взагалі щось залишиться. Тому поводься пристойно, якщо хочеш отримати гроші.

Я бачив, що мої слова справили на неї враження.

– Звісно, я не зможу тебе втримати, якщо ти все-таки надумала дзвонити. Та я тебе попередив. Вирішуй сама. Гроші або дзвінок. А альтернатива така – ми його поховаємо, вигадаємо історію, що він поїхав далеко, і деякий час по тому, коли я вирішу, що небезпека минула, я дістану тобі гроші і сам негайно змиюся.

– Це був нещасливий випадок, – прошепотіла вона приголомшено, – а якщо ти сховаєш тіло, а вони його знайдуть, це вже буде вбивство.

Що ж, принаймні, здається, вона була в змозі обговорити ситуацію. Я з полегшенням зітхнув:

– Та чи зможеш ти довести, що це був нещасний випадок? Якби ти була одна, може, і зійшло б. Але був ще я. Так що, метикуй швидше, що ти збираєшся робити. Якщо гроші тобі не потрібні – викликай поліцію. Якщо хочеш грошей – давай його поховаємо.

Кілька секунд вона змусила мене похвилюватися, явно вибираючи, яке прийняти рішення.

Я був певен, що поліцію вона не викличе, однак, хто її знає ... Якщо стане дзвонити, доведеться її зупинити.

Нарешті, вона сказала:

– Дістань мені гроші негайно. Я поїду. І обіцяю, що нікому нічого не скажу.

– Аж ніяк! Ти одержиш гроші тільки тоді, коли я вирішу, що настав час, не раніше. Якщо не хочеш чекати – викликай поліцію і залишайся без грошей.

Тепер вона цілком усвідомила, в яку халепу вскочила. Все її розчарування, лють відбилися на її обличчі.

– Забирайся, – загорлала вона, – забирайся звідси!

Потім кинулася на ліжко обличчям на подушку, стрясаючись від ридання.

Я вже знав, що виграв. Вийшов з кімнати, причинив двері. Нехай трохи поридає, треба дати їй час оговтатися, а потім вона поможе мені поховати його.

Я поглянув на годинника. Була тільки половина дванадцятої. Надто рано, щоб починати діяти. Треба зачекати.

Я пішов до закусочної і, щоб зайняти себе, поприбирав на кухні. Я старався ні про що не думати, поки працював, але

перед очима весь час стояло сильне велике тіло Дженсона, що лежало на підлозі вітальні.

Між половиною дванадцятої і першою годиною ночі одна за другою у нас заправилися п'ять вантажівок. Після першої рух припинився, і я пішов поглянути на Лолу.

Я йшов до бунгало і бачив, що в її спальні горить світло, пробиваючись через жалюзі. Увійшовши в дім, я виявив, що Лола зачинилася зсередини. Я посмикав ручку:

– Лола! Виходь, ти мусиш мені допомогти.

– Тримайся подалі від мене! – донісся її крик, – я не буду тобі допомагати, і ти мене не примусиш. Забирайся!

Вона явно була безтямна, істерика не минула. Та мені було не до її стану, доведеться проробити всю важку роботу самому.

Я вже придумав, де його поховати. Спочатку хотів вивезти в пустелю і там закопати, але існувала вірогідність, що хтось побачить, як я копаю. Тому я вирішив поховати його в одному з наших сараїв-гаражів. У тому , що мав земляну підлогу.

Взявши заступ і кирку, я пішов до сараю. Почав копати в кутку поряд з грудою металевого брухту.

Вночі спека не спадала, і, викопавши фут глибиною, я весь обливався потом. Проте продовжував, і скоро глибина досягла чотирьох футів. Цього було достатньо. До того ж пора було завершувати – на годиннику вже половина четвертої. Виліз з ями і пішов до свого будиночка. Змив під душем бруд і піт, вдягнув чистий комбінезон і пішов до бунгало.

Світло у вікні спальні ще горіло. У коридорі я зупинився і прислухався. З-за дверей спальні не доносилося жодного звуку. Я штовхнув двері до вітальні і, простягнувши руку, намацав вимикач.

Громіздке тіло Дженсона лежало на тому ж місці. Крові натекло мало, лише на килимі невелика мокра пляма.

Я торкнувся його руки. Він вже почав остигати. Ще година, і при його великій вазі я не зможу його тягти. Навіть, у цю мить я сумнівався, що зможу взяти його на спину і віднести до сараю. Він важив більше двохсот тридцяти фунтів.

Я стояв, дивлячись на нього. Дивно, адже я нічого не відчував – переді мною була просто мертва плоть. Сам Дженсон, те, що складало його суть, вийшло і зникло разом з життям. Це застигле тіло нічого не значило для мене. Карл Дженсон, людина, яку я любив і поважав, покинула це тіло. І зараз була одна думка – позбавитися від нього як можна швидше.

Я пішов до сараю і взяв там візок, на якому ми підвозили важкий металобрухт. Підкотив його до бунгало, потім по сходах до холлу. Незважаючи на гуркіт, Лола так і не вийшла поглянути, що відбувається. Мене розізлило і образило, що вона навіть не хоче допомогти.

Я уклав тіло Дженсона на візок. Стоячи на порозі дверей, визирнув і подивився по обидві сторони пустельної дороги – раптом ще яка-небудь вантажівка появиться. Фар не було видно. Величезний жовтий місяць висів над горами, як лице відгодованого китайця.

Я повернувся до вітальні і покотив візок до холлу. Коли я був на ганку, задзеленчав телефон.

У мене ледь не вискочило серце від цього несподіваного пронизливого дзеленчання. Я застиг, дивлячись на телефон, що стояв на маленькому столику в холлі.

Повагавшись, я відпустив ручку візка, підійшов і зняв слухавку:

– Слухаю.

Хто міг дзвонити так рано? На моєму годиннику було за двадцять п'ята.

– Це ви, Дженсон? – Голос був владний і гучний.

– Ні. Хто говорить?

– Мені потрібен містер Дженсон. Скажіть , що дзвонить Хал Лаш. Він підійде. Мені потрібна його порада сприводу похорону президента Легіону. Чи прийде він на панахиду? Будіть його, він не розсердиться.

– Скажу йому вранці. Він вам сам подзвонить. Не стану його турбувати в такий час.

– Якого диявола, ви то хто такий? – заричав чоловік у трубку. – Робіть, що вам велять. Я знаю Карла. Він захоче зі мною поговорити.

Я повільно перевів подих.

– Не має значення, хто я такий, – я навмисно говорив грубо, в тон йому, – ні вам, ніякому другому проклятому шведу я не дам турбувати містера Дженсона в такий час. Він спить з дружиною в постелі. Ви що, думаєте, я ось так увійду прямо в спальню і оголошу , що вам здумалося подзвонити і побесідувати про похорони о четвертій ранку? Подзвоніть пізніше. – І я поклав трубку.

Я думав, що він знову подзвонить, та телефон мовчав.

Прождавши зо три хвилини, які здалися мені трьома годинами, весь обливаючись потом, з нервами, натягнутими, як сталевий дріт, готовими проколоти мені шкіру, я знову визирнув на вулицю і поглянув по обидві сторони пустельної дороги, потім повіз візок до того сараю, де викопав яму.

Я закопав Дженсона і майже годину завалював яму землею. Потім утрамбував. Це було жорстоко і несправедливо – так похоронити таку прекрасну людину, як Дженсон, але нічого кращого не можна було зробити, якщо я хотів уникнути газової камери.

Я подумав, що треба б промовити над могилою молитву, але не міг згадати жодної з тих, що колись знав. Сподіваючись, що він мене зрозуміє, з тяжким серцем покинув все, як є.

Я пересунув важкий стіл на місце поховання, прибрав заступ і кирку, попідмітав. Все виглядало так, що нікому б і в голову не прийшло, що тут, на глибині чотирьох футів, хтось похоронений.

Вимкнувши світло, пішов у свою хижу. Роздягся і знову постояв під душем, потім влігся у ліжко.

Ледь посвітлішало, і чітка межа гір вже починала вимальовуватися на досвітньому небі. Через годину встане сонце.

Я не міг спати, мене посідали тривожні думки. Запалив і лежав, дивлячись у стелю.

Настав час вигадати правдоподібну історію відсутності Дженсона. Цей швед Хал Лаш обов'язково знову задзвонить вранці. Треба подбати загодя, що йому сказати. Мене враз охопила паніка. Якщо моя версія видасться неправдоподібною, хтось інший окрім шведа запідозрить неладне, тоді тут з'явиться поліція. Їм тільки варто перевірити, хто я такий, – і я спікся. Слід все ретельно продумати.

О шостій тридцять, коли перша вантажівка зупинилася заправитися, була готова історія, котра мене, нарешті, задовільнила. Звісно, не на сто процентів, та принаймні, виглядала вона правдоподібною.

Я скотився з ліжка і, відчуваючи втому в усьому тілі, спітнілий, направився до бензоколонки.

Водій вантажівки кивнув мені. Він був немолодий, повнотілий, його втомлене неголене обличчя говорило, що він їхав усю ніч.

– Як щодо кави, приятель? – з надією спитав він. – Ви вже відкрилися?

– Звичайно. Заходьте, я зараз приготую.

Я залив у бак бензин, потім пройшов до закусочної і підігрів каву.

Водій сів, потираючи очі і позіхаючи.

Я поставив перед ним каву.

– Хочете поїсти? Яєшню з шинкою?

– Не заперечив би.

Поки я готував, він палив, поклавши лікті на стіл. Потім став скаржитися на життя:

– Треба через рік кидати роботу. Занадто стала тяжка для мого віку. – І раптом спитав: – А де Великий Швед? Спить ще?

Так тепер буде продовжуватися кілька місяців – всі будуть задавати одне питання: "Де Великий Швед?"

Такі помітні особистості нелегко забуваються.

– Він поїхав в Паркер, Арізона. Хоче там відкрити другу заправочну.

Ця історія була правдоподібною. Я бачив, що водій зацікавився.

– Он як? – Він випустив дим через широкі ніздрі. – Швед – молодець. Я їзжу через "Останню зупинку" вже п'ятнадцять років, через кожні два місяці. На моїх очах тут все розросталося. Я завжди говорив собі, що Швед або скоро піде на пенсію, або поширить свою справу. Арізона, говориш? До біса далеко звідси.

– Далеченько, проте там дешево продають заправочну. Вона почне там працювати і за три місяці подвоїть виручку.

– Спритно, – водій похитав головою, – а тут що буде? Ти будеш замість нього?

– Я ... – Знаючи, що зараз настане, я відказав: – Я і місіс Дженсон ...

Він підняв на мене очі і спохмурнів:

– Місіс Дженсон лишилася тут?

– Тільки на два місяці, поки містер Дженсон не знайде підхожу людину в Арізоні.

– Ясно, – але я бачив, що його здивування все зростає, – отакої!

Щось тут не те коїться, говорив його заклопотаний вид.

– Місіс Дженсон хороша собою, просто вражаюча дамочка.

Нумо, давай ти, товстий сучий син. Думай, що хочеш. Ти нічого не зможеш довести.

– Так, вона красива. – Я поставив перед ним яєшню з трьох яєць.

Він допитливо і з цікавістю розглядав мене. Треба звикати до подібних поглядів.

– Так ти тепер головний тут?

– Ні, хазяйка місіс Дженсон. Я просто помічник. За два місяці хазяїн повернеться.

Він недовірливо гмукнув і прийнявся за їжу.

Я пішов на кухню, лишивши двері відкритими, і почав заряджати картоплею картоплечистку. Увімкнув машину і, підійшовши до камери глибокої заморозки, перевірив наявність продуктів. Потім сів і написав меню ленчу, подумав, що це завжди робив Дженсон.

Повернувшись до зали, повісив меню на місце. Водій покінчив з їжею і розплатився.

Ми вийшли на вулицю, розмовляючи. Коли він влізав у кабіну, на ганку з'явилася Лола.

Вона була в своїх малинових шортах і білій короткій маєчці. Виглядала вона в цьому наряді знігубивчо.

Водій зупинив на ній погляд, шумно увібрав повітря, потім поглянув на мене з розуміючою усмішкою:

– Я б помінявся з тобою місцями, хлопче. Видається мені, ти знайшов собі зворушливу роботку.

Він ляснув дверцею, підморгнув мені і від'їхав. Проїжджаючи повз Лолу, він пронизливо, розбійницьки засвистів на знак схвалення.

Глава 8

Я знайшов Лолу на кухні. Почувши мої кроки, вона повернулася і поглянула на мене з викликом. Виглядала вона моторошно – кола під очима, бліде змучене обличчя, видно, теж мало спала цієї ночі.

Я був шалений від того, що вона з'явилася перед водієм в такому відвертому наряді.

– Тобі обов'язково було демонструвати свої принадності? – Я не міг сховати люті. – Чи ти хочеш, щоб про нас негайно почали плескати язиками?

Вона нерозуміюче втупилася в мене:

– Про що ти?

– Напруж звивини! – Я жбурнув їй робочий халатик. – Той шоферюга, побачивши тебе у такому вигляді, вже натякнув сприводу того, що я отримав тут приємну роботку. Він знає, що ми з тобою тут самі. Так і починаються чутки. Не встигнем і оком моргнути, як сюди заявиться поліція!

З понурим виглядом вона наділа халат.

Потім спитала, не дивлячись на мене:

– Що ти з ним зробив?

– Похоронив. А тепер послухай: ми разом будемо тут працювати. Я не втручаюся у твої справи, а ти – в мої. Коли я вирішу, що стало безпечно, я поїду, а перед від'їздом відкрию сейф, не раніше.

Вона злісно блиснула очима:

– Коли це буде?

– Не можу сказати. Знай – поки що я не збираюся виїжджати, ще не час. Поїду, коли мені видасться, що охота на мене припинилася. Отож, приготуйся чекати.

Вона зробила незадоволену гримасу:

– У Карла є друзі, вони зажадають дізнатися, куди він подівся.

– Гадаєш, я про це не подумав? – І нетерпляче пояснив: – Ти їм розкажеш, що він поїхав в Арізону, де зненацька підвернулася вірна справа. Відкриє там ще одну заправочну станцію з баром-закусочною. Назад повернеться місяців через два, не раніше. У його відсутність ти будеш порядкувати тут, а я тобі допомагати.

– А потім? Що буде далі? Вони не забудуть його. Постійно будуть питати, коли повернеться.

– Через пару місяців скажеш, що отримала від нього листа. В листі Карл пише, що знайшов іншу жінку, яка його більше влаштовує, ніж ти, і він сюди не повернеться. Поганій новині на зразок цієї охоче повірять, людям притаманно радуватися чужим неприємностям. Проте, оскільки Карл відчуває свою провину перед тобою, то залишає тобі "Останню зупинку". Будеш знаходитися тут, допоки я не поїду. Потім можеш продати заклад і теж виїдеш.

– Я маю ідею кращу. – Вона притулилася стегном до столу. – Відкрий зараз сейф, і я віддам тобі ті тридцять тисяч, які тобі

обіцяв дати Карл. І можеш забиратися, з такими грошима тебе навряд чи спіймають.

– Нізащо! Я не торкнуся його грошей! Я тут у безпеці і залишусь стільки часу, скільки потрібно. Перед від'їздом відкрию тобі сейф – не раніше.

Дві яскраві плямочки загорілися у неї на щоках, вона відкрила вже рот, щоб щось сказати, але в цей час знадвору почувся шум коліс під'їхавшого автомобіля.

Я ледве встиг вийти до зали закусочної, як відразу ж розчахнулися двері і зайшов високий, з могутніми м'язами, важкий велетень років сорока, зі світлим волоссям і яскраво-блакитними очима.

Він зупинив на мені пильний важкий погляд:

– Де Дженсон?

Я одразу второпав, хто він є. Це був той швед, котрий дзвонив вранці, я упізнав його грубий агресивний голос.

– Його немає. Чим можу допомогти?

– Немає? Куди він подався в таку рань?

– Можливо, я зможу вам допомогти, – повторив я, – чи ви хочете поговорити з місіс Дженсон?

Почувши наші гучні голоси, з кухні вийшла Лола. Кислий вираз її обличчя миттєво змінився на привітний, коли вона побачила великого шведа.

– О, здрастуйте, містер Лаш. Як ви рано ...

Він трохи заспокоївся при виді Лоли і доторкнувся до полів капелюха.

– Добрий ранок, місіс Дженсон. Я приїхав поговорити з Карлом щодо похорон Уеллеса. Мабуть, Карл сказав вам, що у нещасного стався інфаркт минулої ночі. Легіон бере на себе всю організацію. Карл був старим другом Уеллеса, крім того, він почесний член Легіону, ось ми і вирішили запропонувати йому виголосити промову. Цей хлопець сказав мені, що Карла немає вдома.

Я поглянув на неї. Вона виглядала безтурботно і при спомині про смерть Уеллеса навіть зробила співчуваючу міну. В ній пропадала непогана актриса.

– Ви зовсім трохи з ним розминулися. Він поїхав в Тропіка-Спрінгс всього півгодини тому.

Лаш вирячив очі від здивування:

– Поїхав? Але його машина стоїть у гаражі. Я щойно її бачив.

У мене дихання перехопило, та я даремно хвилювався. Лола була природженою брехухою і легко могла обвести кругом пальця такого великого і тупого шведа, як Лаш.

– Він не брав машину, поїхав на попутній. Справа в тому, що він поїхав на кілька тижнів. А машина мені тут знадобиться. Карл засмутиться, що ви не застали його.

Лаш явно був вражений новиною, перебуваючи в повному нерозумінні від всього , що відбувається. Припіднявши капелюха, він здивовано поскріб голову.

– Ви маєте на увазі, що його не буде на похоронах Уеллеса, місіс Дженсон?

– О, я навіть не можу зараз сказати, коли він взагалі повернеться. Минулої ночі йому запропонували придбати в Арізоні заправочну. Зразу після того, як він приїхав з невдалих зборів Легіону, йому подзвонили і зробили дуже вигідну пропозицію. Потім ми обговорили з ним справу , і він вирішив поїхати туди і поглянути.

Лаш втупився в неї:

– Туди ... це куди?

– Десь до Арізони. Він завжди мріяв відкрити ще одну заправочну. Пропозиція настільки вигідна, що він квапився, боявся, що справа зірветься.

Я би не зміг краще придумати. Лола була майстер на вигадки.

– Арізона? Та це ж дуже далеко звідси, – тупо промовив Лаш, – він не збирався туди переїхати назовсім?

– Ні, про це ми поки не говорили. Спочатку він збирається підшукати там потрібну людину, щоб лишити його замість себе. Карл все розповість вам, містер Лаш, коли повернеться, я впевнена.

Здається, її пояснення заспокоїли великого шведа. Вигляд у нього став збентежений.

– О, я, мабуть, ставив надто багато запитань, але, повірте, не хотів бути допитливим. Знаєте, дуже здивувався, що не застав його. То що ж, в такому разі доведеться мені самому підготувати промову. – Він повернувся в мій бік: – А це що за хлопець?

– Джек Петмур. Буде мені допомагати у відсутність Карла.

Лаш недружелюбно оглянув мене з голови до ніг:

– Це ти обізвав мене "проклятим шведом" минулої ночі по телефону?

Я відповів таким же поглядом:

– Коли дзвонять о четвертій ранку, що ще можна відповісти?

Він повагався. Потім зітхнув і повернувся до мене спиною.

– Можливо, поснідаєте, містер Лаш? Все готово, – запросила Лола.

– Ні, дякую. У мене багато справ. Коли Карл повернеться, попросіть його мені подзвонити, гаразд?

Вона пообіцяла, і він поїхав, не поглянувши більше на мене жодного разу.

Лола повернулася на кухню.

Принаймні, придумана нами історія виявилася цілком прийнятною. Щоправда, люди стануть базікати і пліткувати про нас з Лолою. Я згадав розповідь Карла про те, як він одружився з нею, щоб заткнути роти плітникарям.

Була неділя. В такі дні машини йшли через нас безперервною низкою. Ми продали тридцять ленчів і двадцять п'ять обідів. Крім звичайних послуг на бензоколонці, я ще встигав проводити поточний ремонт.

Рух перервався тільки опівночі.

Протягом дня Лола жодним словом не обмовилася зі мною. Я пішов на кухню, де вона домивала посуд. Вона не обернулася, хоча чула, що я зайшов.

– Ну й деньок, – я прихилився до дверного косяка, – можу посперечатися, сьогодні виручка не менше чотирьохсот доларів.

Вона поставила чисту пательню на полицю. Як ніби й не чула мене. Далі зняла замизканий халатик і, згорнувши його, жбурнула в корзину для брудної білизни.

Я затаїв подих, побачивши її знову в шортах і короткій маєчці. Фізичний потяг був настільки сильним, що я через силу вгамував імпульс підбігти і схопити її в обійми.

Вона вийшла в задні двері мовчки, покинувши мене стояти на кухні.

Я вимкнув світло і зачинив закусочну.

Отже, вона збирається дутися на мене й далі, думав я по дорозі у свою хижу. Що ж , побачимо, хто перший втомиться від мовчанки. У спальні я підійшов до вікна, хотів опустити жалюзі, і завмер.

У спальні бунгало палилося світло. Лола не опускала жалюзі. Я побачив її в центрі кімнати прямо під лампою.

На ній вже не було майки, і на моїх очах вона здійняла шорти, переступила через них, покинувши на підлозі.

Я застиг, як укопаний, дивлячись на неї і слухаючи, як кров шумить у вухах. Постоявши цілковито голою, Лола повернулась і пройшла в ванну, закривши за собою двері.

Зробивши величезне над собою зусилля, я опустив штору.

Наступні чотири дні пройшли без змін, подібні як дві краплі води один на одного.

Лола зі мною не розмовляла. Вона порядкувала на кухні цілий день, зачиняючи туди двері. Доводилося вигукувати їй замовляння через віконце. Бензоколонка була на мені, я обслуговував автомобілі, потім біг подавати в закусочну.

Ночі теж не відрізнялися одна від одної. Лола не чергувала жодного разу, покинувши всю роботу на мене. Об одинадцятій відчиняла двері, що з'єднували кухню з залою, і через задні двері йшла в своє бунгало.

Вона жодного разу не опускала жалюзі, проте, хоч спокуса була велика, я тримався подалі від вікон, доки не згасало світло в її спальні.

Це було гірше за всяке катування – уява малювала її оголеною, що стояла посеред кімнати. Спека тільки посилювала муки. На п'ятий день подув гарячий сухий вітер, він заносив повсюди пісок, і цей вітер зводив з розуму.

Я погано спав.

Задуха панувала така жахаюча, що, навіть, машини майже не їздили. Фермери стали перевозити дині-кандалупи потягом, тому що на вантажівках їх не встигали довезти до Тропіка-Спрінгс – від жари вони псувалися. Порожня, випалена дорога. Доходи зразу впали. Тепер у мене з'явилася маса вільного часу, і я безупинно думав про Лолу.

Через вісім днів після смерті Дженсона Лола вперше поїхала до Уентворта за продуктами.

Я працював з магнето нашого багатомістного універсалу, щоб зайняти себе хоч чимось, коли почув увімкнений двигун "меркурія". Виглянув з сарая і побачив, як Лола від'їздить убік Уентворта. Мене зачепило, що вона нічого мені не сказала, залишивши тут крутитися самому, полінившись навіть попередити, коли повернеться.

Об одинадцятій під'їхала якась машина. Я саме вставляв на місце магнето і вилаявся про себе, тому що не міг кинути роботу посередині. Вирішив, що водій почекає.

За три хвилини я справився з роботою, випрямився і став шукати ганчірку, щоб витерти брудні руки. І в цей час помітив чоловічу тінь, що падала від відкритих дверей сарая. Там стояв Джордж Рікс у своєму брудному комбінезоні і солом'яному капелюсі, зсунутому на потилицю. Пес був поруч з хазяїном, спрямувавши на мене свій журний взір.

Я начисто забув про Рікса. А в ньому ж таїлася загроза нашому плану. При виді цієї високої худорлявої фігури у мене мурашки забігали по спині.

– Привіт, – він дивився на мене скоса, – де Карл?

Я схопив ганчірку і став витирати руки.

– Містер Дженсон поїхав. Що вам треба?

– Поїхав? – Він зробив кілька кроків вперед, а пес, як приклеєний, тримався біля правої ноги хазяїна. – Що ти маєш на увазі? Як це – поїхав?

– Що вам треба?

– Послухай, молодий чоловіче, це не твого розуму діло, що я хочу. Ти ж тут тільки прислуга, чи не так? Чи ти вже став власником цього закладу?

– Я не став власником. Так що вам треба?

– А де ця Ізабель? Її теж немає?

– Не розумію, про кого ви. Яка Ізабель?

Він заусміхався:

– Ну, його дружина. Не прикидайся, ніби не зрозумів. Так де вона?

– Ну якщо вам є до цього справа – вона поїхала до Уентворта.

– Отже ти тут за хазяїна.

– Хтось має бути.

Він нагнувся і потріпав пса по голові, котрий при цьому відсахнувся, як ніби чекав удару.

– Куди поїхав містер Дженсон?

– Він поїхав по справі.

Зненацька він нетерпляче відштовхнув пса ногою.

– По якій справі?

– Краще запитайте у нього самі.

Не зводячи з мене пильного погляду, він зробив ще крок уперед.

– А коли він повернеться?

– Не знаю. Можливо, через пару місяців, може, раніше.

– Через пару місяців ... – Худе лице його витяглося від здивування. – Та що тут коїться? Чому він не взяв з собою дружину?

– Послухайте, я зайнятий, – грубо обірвав я, – сказано вам, що містер Дженсон не скоро повернеться. Так що ще треба?

– Я хочу з ним поговорити. Це дуже важливо. Куди він поїхав?

– До Арізони. Він купує там ще одну заправочну, якщо вам так хочеться все знати.

– Невже? – Схиливши голову на бік, він хитро на мене поглянув. – Отже, ще одну заправочну? У нього більше грошенят, ніж я думав. І він не взяв зі собою дружину?

– Не взяв.

– Вона зосталася тут, з тобою?

– Так.

Я бачив по його виразу, який рій брудних думочок пронісся в його кебеті.

– Ну й ну, будь я проклятий! Я завжди вважав його дурнем, та не думав, що він аж настільки дурний.

– Кого цікавить ваша думка?

Мовчки він довго розглядав мене. Потім осміхнувся:

– От тебе дурнем не назвеш. Ти, видається, свого не упустиш, вірно?

– Містер Дженсон мені про вас все розповів. Що ви головний злодіяка в окрузі. Сказав, що коли ви з'явитеся і спробуєте взяти якусь річ, то я можу вас просто випхати. Так волієте, щоб вас вижбурнули, чи самі підете?

– Це Дженсон так сказав? – Мерзенна усмішечка зникла. – Про свого власного шурина? А ти полегше, хлопчина. Якщо цей

старий телепень залишив тебе тут з цією, так званою дружиною, мені до цього діла немає. Ще раз довів свою дурість. Проте мені він потрібен. Яка в нього адреса?

– Гадки не маю.

Він стягнув капелюх і поскріб брудну лисину, допитливо свердлячи мене своїми пронизливими очицями.

– Мені він потрібен. Треба підписати мої пенсійні папери. Він завжди ставить на них підпис. Ти мусиш знати, куди він поїхав.

– Я не знаю! Кудись до Арізони. Він там буде їздити з місця на місце. Сказав, щоб не чекали від нього листів, повернеться і все розповість.

Він раптом ляпнув пса своїм капелюхом, перш ніж натягти його на голову. Тепер його обличчя прийняло підозріливий злий вираз.

– Вона напевно знає, як з ним зв'язатися.

– Я ж сказав – ми не знаємо!

– А що мені робити з пенсійними паперами? Якщо він не поставить свій підпис, я не отримаю свою пенсію!

– Нехай підпише хтось інший.

Він потряс головою:

– Я не можу цього зробити. Якщо вони пронюхають, що підписав не Карл, вони притримають пенсію. На що я буду жити?

– Нічим не можу допомогти. Доведеться вам його дочекатися.

Він все свердлив мене поглядом, схиливши голову набік. Пес не мигаючи теж дивився на мене.

– Два місяці чекати? А на що я буду жити ці два місяці?

– Не знаю і знати не хочу! – Закричав я , але зразу ж зменшив голос. – Чому б вам не попрацювати для різноманітності?

Це йому не сподобалося, його лице стало ще зліше.

– Не треба говорити зі мною в такому тоні, хлопчина. Я хвора людина, у мене хворе серце. Лікар заборонив мені працювати. Послухай, ти певен, що він не сказав, куди поїхав?

– Та скільки разів повторювати – ні я, ні вона не знаємо!

Настала пауза, він знову нагнувся і погладив пса, який відразу зіщулився від страху.

– А бува, щось трапиться? Раптом вона захворіє? Або тут станеться пожежа? Ви ж маєте сповістити його? Яким чином ви це зробите в екстреному випадку?

– Вона не захворіє! І ми не згоримо! А тепер забирайся звідси, мені треба працювати!

– Якщо він не підпише, я не отримаю пенсію! – Він перейшов на жалібне скімлення.

Я вже хотів дати йому кілька доларів, та вчасно усвідомив небезпеку такого дійства. Варто один раз дати цій вонючці гроші, він почне приставати до мене, і від нього вже буде не відв'язатися.

– Забирайся звідси! – загорлав я . – Не бачиш, я зайнятий!

Я повернувся до машини і став прикручувати магнето.

– Коли вона повернеться? – Знову запитав він.

– Не знаю. Пізно.

Він знову зробив спробу:

– Не позичиш мені двадцять доларів?

– Немає в мене грошей, відв'яжись!

Я повернувся до нього спиною, прикручуючи магнето. І раптом почув:

– Якщо написати в поліцейське управління Арізони, вони його швидко розшукають.

Мене ніби вдарили під дих. Гаєчний ключ вислизнув з рук, я до крові обідрав кістяшки пальців.

Я намагався себе переконати, що в поліції штата не будуть займатися подібними запитами. А якщо будуть? Якщо Рікс

зуміє викликати у них підозру, вони зможуть зв'язатися з поліцією Уентворта, і тоді який-небудь вискочка-поліцейський з'явиться тут і почне ставити запитання. А можливо, буде настільки тямущий, що впізнає мене.

– Містер Дженсон буде просто в захваті від ваших дій, – промовив я як можна недбаліше, висмоктуючи кров з ранки, – подумайте як слід, раніше ніж звертатися в поліцію. Боюсь, після цього містер Дженсон взагалі відмовиться підписувати ваші прокляті папери!

– Мені необхідно його знайти! – Тепер він знову перейшов на агресивний тон. – Якщо ти не можеш мені сказати, де є Карл, це зробить поліція. Поговори з Лолою. Не здивуюся, що він їй сповістив, де його знайти в Арізоні, вона просто не захотіла тобі сказати. Якщо вона не знає, я напишу в поліцію Арізони.

Тепер я вже себе контролював і повернувся до нього обличчям:

– Гаразд, гаразд. Я з нею поговорю. Хоч певен, що вона нічого не знає.

Це було з мого боку ніби знаком примирення, та для такого, як Рікс, це було проявом слабкості. Думка про те, що тут з'явиться винюхуючий фараон, налякала мене до смерті.

Він кивнув, на лиці знову заграла брудна усмішечка.

– Скажеш їй, що я приїду завтра ввечері. А тепер мені пора. До речі, щойно згадав, у мене пустий бак, мабуть, треба залити. Я буду тобі винен. Карл не відмовив би, я знаю.

Мені хотілося одного – хутчій від нього спекатися. Звичайно, мені не слід було дозволяти йому заправляти машину, та я був певен, що в протилежному випадку він лишиться і буде випрошувати доти, доки не отримає свого.

– О, гаразд, заправляйте, тільки дайте мені спокій, мені треба працювати!

– Хороший хлопчина, – він ще ширше заусміхався, – скажи їй, що мені необхідно підписати мої папери. Я приїду сюди завтра ввечері до вечері.

І він подався до своєї машини, супроводжений покірним псом. Я бачив, як Рік залив повний бак і наповнив бензином ще пару п'ятигалонових каністр. Він був з тих пройдох-нахаб, котрим протягни палець – вони відкусять всю руку. Нарешті, він забрався.

Коли він зник, я пішов до закусочної. Мені необхідно було випити. Налив щедру порцію віскі, залпом випив. Запалив сигарету і став ходити взад та вперед по залі, обмірковуючи загрозу старого стерв'ятника.

Якщо він напише, чи стане поліція Арізони вживати заходи? Все залежить від того, що він напише. Якщо він сповістить, що Дженсон зник, а робітник спить з дружиною хазяїна у його відсутність, поліція може клюнути. Частенько доводилося читати в газетах, як поліція виходила на вбивство завдяки поголосам і пліткам, що розповсюджували сусіди. Якщо поліція наведе справки і не виявить ніяких слідів Дженсона в Арізоні, а його зовнішність не з тих, що не запам'ятовуються, вони одразу пошлють запит у поліцію Уентворта. Місцеві фараони не дуже завалені роботою і миттєво з'являться тут.

Але ж як заткнути рот Ріксу? Прийнятніший шлях – дати йому грошей. Це його протримає пару місяців. Чи повірить він пізніше в мою байку, що Дженсон захотів лишитися в Арізоні, що він знайшов іншу жінку і залишає "Останню зупинку" Лолі? Допоки ми не покажемо йому листа, написаного рукою Дженсона, він нам не повірить, це ясно. Чи знає він почерк Дженсона? Скоріш за все, знає. В усякому разі, його підпис. Ні, занадто небезпечно пробувати підробити листа.

І чим більше я про це думав, тим заплутаніша і складніша видавалася ситуація. Коли маєш справу з таким, як Рікс, ледарем і нахабою, з його незвичайною здібністю винюхувати чужі секрети – треба триматися насторожі.

Настав час ленчу, і довелося забути про Рікса. Треба поговорити з Лолою. Тепер у нас загальний ворог. Може, удвох придумаємо, як убезпечити себе від Рікса.

Лола не з'являлася до десятої години. До цього часу я був виснажений роботою, так і не вирішивши проблеми з Ріксом. Я вже встиг прибрати на кухні і розкладав посуд по місцях, коли почув шум під'їхавшої машини. Виглянувши у вікно, я побачив, як Лола заганяє "меркурій" у гараж.

Я вийшов і перехопив її по дорозі до бунгало:

– Мені треба з тобою поговорити.

Вона прискорила крок, ігноруючи мене. Я пішов поруч і, коли вона відчинила двері бунгало, протиснувся за нею досередини.

Вона обернулася, в зелених очах плескалася лють.

– Забирайся!

– Нам треба поговорити. Твій приятель Джордж Рікс був тут сьогодні вранці.

Я бачив, як вона одразу напружилася. Лють змінилася гнівом.

– Мені це не цікаво! Забирайся звідси.

– Зараз тобі буде цікаво.

Я пройшов до вітальні. Помітив, що вона замила пляму на килимі. Сів у крісло.

Вона лишилася стояти в дверях. До її мідно-рудого волосся дуже пасувала зелена сукня. Виглядала вона напрочуд ефектно.

– Він хотів, щоб твій чоловік підписав його пенсійні папери. Рікс збирається підняти тривогу. Хоче знати, де знайти Дженсона.

Вона мовчала, її обличчя залишалося безпристрастним.

– Я йому сказав, що Карл десь в Арізоні. Якщо папери не будуть підписані, Рікс позбудеться пенсії. А потім він заявив, що чекати не збирається, напише в поліцію Арізони і запитає, де йому знайти Карла.

Нарешті, з неї злетіла маска байдужості. Вона зайшла і закрила за собою двері. Сіла на стілець, при цьому край зеленої сукні задрався вище колін, проте вона не зробила

спроби їх прикрити. Втім, я навіть не поглянув туди, мені зараз було не до її колінок.

– Так ... Це була твоя світла ідея. Краще почати вигадувати хутчій другу, тобі не здається?

– Давай припинемо сваритися. Рікс нам обом може доставити неприємності. Він приїде завтра до вечері з тобою поговорити. За час, що залишився, ми мусимо придумати, що йому сказати. Так що припини лаятися і починай також думати. Ми з тобою разом втрапили в цю передрягу – хочеш ти цього чи ні. Якщо поліція тут з'явиться, я пропав, але врахуй, при цьому я постараюсь, щоб ти вскочила в яму разом зі мною. Як нам заткнути Рікса?

Вона дістала сигарети і запалила, випускаючи дим через ніздрі.

– Що ти так розхвилювався? Відкрий сейф, бери гроші і поїжджай. Я теж поїду. Коли Рікс з'явиться тут знову – нас вже не буде.

– Це все, що ти могла придумати? – нетерпляче перебив я. – Та в тебе в голові тільки гроші! Як ми можемо кинути все і поїхати? Перший хто сюди під'їде, наприклад, той же Рікс, виявить, що нас немає, і одразу повідомить поліцію. А вони враз почнуть пошуки.

– Ми можемо продати заправочну.

– Невже? Вона що, твоя?

Лола спохмурніла:

– Про що ти?

– Ти можеш її продати, якщо доведеш, що Дженсон мертвий, і він залишив тобі все. А як ти доведеш без того, щоб вони не побачили, що він убитий?

– Він не вбитий! Це був нещасний випадок!

– Розкажи це поліції, побачиш, що тоді буде.

Вона стиснула пальці в кулаки. Нарешті, до неї дійшло, в якій пастці ми опинилися.

– Віддай мені мою долю, і я поїду! Ти можеш залишатися. Скажеш, що я поїхала до Карла в Арізону, а тебе лишила тут, замість себе.

– І ти думаєш, Рікс цьому повірить? Спочатку зникає Дженсон, потім ти ... Він заявить в поліції, що я вбив вас обох. Може, вони й не повірять йому, проте зразу приїдуть сюди розбиратися. При цьому з'ясують, хто я такий. А може бути, знайдуть місце, де я закопав Дженсона.

Це її, видно, остаточно стривожило.

– Хочеш сказати, що ти настільки збожеволів, що закопав його тут?

– А де, ти гадала, я міг це зробити? Ти ж мені не захотіла підсобити. Пам'ятаєш? Як я один міг покласти його в машину, він же важив більше двохсот фунтів? Я закопав його в ремонтному сараї. Вони почнуть шукати там, якщо запідозрять, що я убив вас обох. Що-що, а копати вони уміють добре. Вони знайдуть його.

Вона розпачливим жестом вчепилася в своє густе волосся і пронизливо крикнула:

– Ти що, хочеш сказати, що ми тепер зостанемося тут разом назавжди?

– Поки що доведеться залишатися тут. Не знаю, на який час. Якщо зараз втечемо – все пропало. Вони перериють тут усе, знайдуть його і почнуть нас розшукувати по-справжньому. Єдина надія – триматися версії, що він знайшов іншу жінку в Арізоні.

– Я не залишусь! – Вона вдарила кулаком по підлокотнику. – З мене досить! Віддай мої гроші! Я хочу їх забрати негайно!

Я махнув рукою вбік сейфа:

– Нужбо спробуй сама. – Я встав. – Якщо відкриєш сейф – гроші твої. А якщо подумаєш добре, зрозумієш, що я маю рацію. Подумай.

Я вийшов з бунгало, покинувши її зблідлу, розгублену, повну люті.

До півночі я просидів біля бензоколонки, очікуючи пізніх клієнтів. Гарячі пориви вітру несли пісок і пил, забиваючись в одяг, впиваючись у спітнілу шкіру.

Я сидів, думав, та не міг знайти виходу. Втупившись в темряву, ламав голову. Принаймні, я не був зовсім одинокий. Світло все горіло в бунгало. Їй теж було не солодко.

О пів на першу я вирішив піти до себе і спробувати поспати. Жодної машини так і не з'явилося протягом останніх

двох годин. Не було сенсу сидіти тут і чекати, потерпаючи від гарячого колючого вітру. Коли я йшов до своєї хижі, світло у вітальні бунгало згасло і відтак загорілося в її спальні. Отже, вона також вирішила лягти спати.

Я постояв під душем, та це мало допомогло. Ліг у ліжко і побачив, що світло у неї згасло. Я намагався забути про все і заснути, але сон не йшов.

Невдовзі я почув, як відчинилися двері.

Я привстав, вглядаючись.

Темна фігура рухалася по кімнаті. Повагалася в плямі місячного світла на підлозі. Там стояла Лола, притримуючи біля горла зелений шовковий халат.

Ми мовчки дивилися одне на одного. Потім вона підійшла і присіла на край ліжка.

– Якщо нам доведеться тут лишатися разом, – вона перейшла на інтимний шепіт, – то немає сенсу ворогувати, вірно?

Вона схилилася наді мною, і її губи знайшли мої ...

Глава 9

Мене розбудив сонячний промінь, що пробився крізь створку жалюзі. Я потягся, позіхнув і припідняв голову з подушки. Поглянув на годинника на приліжковій тумбочці. Двадцять хвилин на сьому. Зразу згадав, що Лола провела зі мною ніч.

"Нема ніякого сенсу нам залишатися ворогами", – я пам'ятав її фразу. Але вона не обманула мене ні на мить. Я був певен, що вона заздалегідь спланувала мене звабити. А коли я розтану і піддамся її чарам, вмовить відкрити для неї сейф.

Але це вона так думає. Оборудка не відбудеться. Сейф лишиться зачиненим.

Я встав, поголився, постояв під душем і вдягнувся. Мене розбирала цікавість, як вона поведеться сьогодні вранці.

Я зайшов у закусочну. Вікно, що з'єднувало залу з кухнею, було відкрите, звідти доносилися дражливі запахи смаженої шинки.

Штовхнувши двері на кухню, яка останнім часом була для мене зачинена, я виявив, що на цей раз вона легко піддалася. Я зайшов.

Лола у свіжому білому халатику розбивала яйця об край пательні. Вона обернулася і поглянула на мене через плече:

– Привіт. Я вже почала думати, що ти проспиш цілий день.

Я підійшов до неї ззаду, обійняв і поцілував у шию.

– Гей, гей, ти зіпсуєш яєшню. – Проте сама тільки притислася до мене сильніше.

– Це для мене?

– А для кого ж іще? – Вона викрутилась з моїх рук і обернулася. На лиці її з'явилася посмішка. – Привіт, коханчику! Не жалкуєш?

– Ніскільки.

– Ти здивований?

– Вбитий наповал.

Вона підсунулась ближче і обійняла мене за шию. Зелені очі блищали. Цілувати її було просто насолодою. Вона пригорталася все сильніше, пальці зарухалися по моєму волоссю.

– Ну, хто тепер збирається зіпсувати яєшню?

Вона одразу відсунулася.

– Ходімо снідати.

Лола розклала яєшню з кусками шинки по тарілках.

– Налий кави.

Ми сіли навпроти одне одного. Вона взяла з пачки сигарету і запалила.

– Я, мабуть, була занадто сувора з тобою раніше. Але тепер все змінилося. Я зрозуміла, що ми не можемо жити в постійній ворожнечі. До того ж ти красавчик, а я вже давно не була поруч з красивим мужчиною. Хочеш переїхати до мене в бунгало?

Я забарився на секунду. Всього на секунду. Образ Дженсона несподівано сплив у моїй пам'яті, та я миттєво прогнав його геть і поглянув на Лолу:

– Хочу. – І додав: – Це ти красуня, і прекрасно про це знаєш.

– Авжеж, видно, я також ніврoку, – усміхнулась Лола. – Чет, ти постараєшся забути, що я була така груба з тобою?

– Вже забув. З тієї миті, як я тебе побачив вперше, мені дико хотілося схопити тебе в обійми.

Підкотила вантажівка і засигналила біля бензоколонки.

– Я сходжу, – сказала Лола, – ти закінчуй сніданок.

Проходячи повз , вона торкнулася мого плеча тим інтимним жестом, як це вміють робити закохані жінки, і вийшла.

Я доїв сніданок у глибокій задумі.

Я намагався себе переконати, що треба остерігатися. Все це гра, і мені загрожує небезпека, але нині мені жахливо хотілося, щоб це не було грою.

Я домивав тарілку під струменем гарячої води, коли повернулася Лола.

– Облиш, я вимию.

– Я вже вимив. – Поклавши тарілку в сушилку, я повернувся обличчям до Лоли. Вона підійшла і тепер була зовсім близько. Мої руки лягли на її стегна, я відчував при цьому їх пружну

важкість. – Ти нічого поки не придумала щодо Рікса? Він приїде сьогодні ввечері.

– Він мене не хвилює. Дам йому трохи грошей – вистачить десяти доларів. Він не стане піднімати шум, якщо візьме гроші. Ми зможемо його контролювати, так що не хвилюйся, з Ріксом ми справимось.

– Я б не був таким упевненим. Він небезпечний. Як тільки ти даси йому грошей, він стане приходити сюди щодня.

Вона покачала головою:

– Я вже раніше мала з ним справу. Справлюся й тепер. Облиш його мені.

– Будь обережна. Він може доставити неприємності.

– Я буду обережна.

Гарячий вітер нарешті вщух. Стало прохолодніше. До десятої години посилився рух зі сторони Окленда. Весь день ми були дуже зайняті.

Я насолоджувався, працюючи поруч з Лолою. На кухні, куди я входив, щоб поставити їжу на піднос для чергового клієнта, ми дурачились, цілувалися і голубили одне одного. Мені було дуже добре з нею, може бути, і їй зі мною також було непогано. Щоправда, я все ще не був до кінця певен, що в її серці сталися раптові зміни і вона не прикидається, граючи роль закоханої.

Близько сьомої години настав перепочинок. Я пройшов на кухню і постояв, дивлячись, як Лола готує дюжину телячих відбивних для вечора.

– Замість того, щоб поїдати мене очима, може почистиш картоплю?

– Кому потрібна картопля?

Я обійняв її.

Вона спробувала звільнитися, та я тримав міцно. Ми займалися любовною вовтузнею, коли я почув, як скрипнули двері. Відпустивши Лолу, я враз відскочив від неї, та здається, не досить швидко.

В дверях стояв Рікс, на обличчі його грала багатозначна усмішечка, що говорила про те, що він прекрасно бачив усе. Я проклинав себе. Треба ж бути таким безпечним бовдуром, знав же, що він має прийти сьогодні ввечері! Я поглянув на Лолу.

Вона виглядала абсолютно спокійною, лиш злегка припідняла брови.

Зате я не міг зігнати зі свого лиця тривогу. Страх і провина переповнювали мене, я нічого не міг з собою подіяти.

– Я не хотів заважати, – Рікс оголив в розуміючій усмішці жовті зуби, – але я говорив, що заїду, пам'ятаєте?

Я стояв стовпом, мовчки пітнів від страху, не в змозі вимовити слова.

– Привіт, Джордж, – недбало промовила Лола, – за чим з'явився?

Маленькі очиська буравчиками впивалися почергово то в її , то в моє обличчя.

– Хіба тобі не сказав цей хлопець, що я заїжджав? Є вже вісті від Карла?

Вона не виказала найменшоі стурбованості:

– Я не чекаю від нього звісток, допоки він не повернеться. Він буде там дуже зайнятий.

– Сказав тобі хлопець про мої пенсійні папери?

– А що з ними?

– Карл має їх підписати.

– Будь-який адвокат чи банківський менеджер зробить це.

Він спохмурнів:

– От тут ти не маєш рації. Якщо підпис буде не Карла, а когось ще, пенсію мені не видадуть. А на що я буду жити? Карл завжди підписував папери.

Лола байдуже знизала плечами:

– Я навіть не знаю, де він зараз. Карл буде весь час їздити з місця на місце. Доведеться тобі дочекатися.

Рікс переступав з ноги на ногу. Я бачив, що він губиться перед Лолою. Її байдужий холодний погляд бентежив його.

– Можливо, я напишу в поліцію Арізони, – сказав він, – пенсійні папери важливіші за все для мене.

При цьому він пильно стежив за її обличчям, та так нічого там і не побачив.

– Поліція може подумати інакше, – відізвалася вона байдуже. – Втім, роби, як знаєш. Мені наплювати, куди ти напишеш. Карл може бути зараз і не в Арізоні. Наскільки мені відомо, він хотів спочатку заїхати в Колорадо, раніше ніж прийняти остаточне рішення. – Лола притулилася стегном до столу і, піднявши руки над головою, споконвічним жіночим хвилюючим жестом, почала поправляти зачіску. Груди її знеслися, і це робило її до біса звабливою. – Та припини хвилюватися, Джордж, я тебе благаю. Віднеси свої папери в банк. Якщо ти так переймаєшся, я можу позичити тобі трохи.

Це було спрацьовано блискуче. Треба було їй з самого початку з ним зайнятися, я тільки зіпсував усе своєю незграбністю і грубістю, відразу пробудив його сумніви. Видно було, як він вагається.

– А скільки? – Він дивився з відвертою жадібністю. – Скільки ти мені можеш дати?

– Не розпускай губи, – відрізала вона, – я дам тобі десять доларів.

У нього розчаровано витяглася фізіономія.

– Ну, це мені мало допоможе. У мене ж є запроси, і не менші, ніж у решти. Двадцять ще куди не йшло.

– Жадібний ти, Джордж, завжди був таким. – Вона пройшла в зал, звідти донісся дзвін касового апарату, коли вона відкрила шухляду з готівкою. При цьому красномовному звуці Рікс прийняв стойку, як мисливський пес.

Лола повернулася, тримаючи в руках три п'ятидоларові папірці.

– Ось ... – Вона протягла йому гроші. – Але це все. Більше не дам, тому дарма сюди приходити. Карл заборонив тобі сюди з'являтися, якщо ти пам'ятаєш.

Він схопив гроші і засунув до кишені штанів.

– Важкий у тебе норов, Лола. Радий, що не я твій чоловік. Карл, мабуть, згодом пошкодував, що одружився з тобою.

– Кого хвилює твоя думка? – Вона презирливо розсміялася. – Забирайся і більше не приходь мене вмовляти.

– Схоже, я тут третій зайвий, га? – Він оглянув нас по черзі. – Раджу бути обережнішими. Карлу не сподобається те, що тут коїться.

Лола поглянула на мене:

– Гони цю вонючку звідси. З мене доволі.

Я пішов на Рікса, та він прудко вискочив за двері.

Ми не зрушили з місця, допоки не почули, як від'їхала його машина. Лола повернулася до відбивних.

– Він бачив нас.

– Ну й що? – відізвалась вона, – говорю тобі, я знаю, як з ним справитися.

– Він знову приїде за грошима.

Вона розкладала відбивні на блюдо.

– Та перестань хвилюватися. Сказала ж, що сама з ним розберуся.

Рікс не з'являвся два тижні. Роботи у нас вистачало, ми були зайняті з ранку до вечора. Кілька людей запитували про Дженсона, проте спокійно сприймали новину, що він відправився купувати ще одну заправочну до Арізони. Не обійшлося без допитливих поглядів на нас з Лолою. Ясно, вони думають про те, що ми з Лолою лишилися тут самі. Лолу це не хвилювало, зате я хвилювався, ще й як.

Якось само собою установився розпорядок дня: ми тримали відкритою закусочну і бензоколонку до першої години ночі, потім все зачиняли і йшли спати в бунгало.

Мені не до душі було спати з нею на ліжку Дженсона, та фізичний потяг пересилював, – я навіть не опинався. Часами, коли ми лежали, спустошені черговим жагучим любовним поривом, я уявляв, як Дженсон лежить у своїй ямі в сараї, і по моєму тілу починав струмувати холодний піт. Проте, подібні докори сумління не були притаманні Лолі. Вона поводилася так, ніби Дженсона ніколи не існувало на світі.

До мене стало поступово доходити, що я закохався в Лолу по вуха. Ми проводили разом дні і ночі, наші стосунки були схожі на стосунки чоловіка та дружини. Мої підозри щодо її нещирості і прикидання поступово танули.

Все-таки іноді внутрішній голос прокидався, докоряючи, що я цілком підпав під її вплив, але оскільки Лола жодного разу не згадувала про гроші в сейфі, я незабаром зовсім розслабився і повністю розчинився в коханні та комфорті.

Я майже повірив у те, що моя любов змінила Лолу і викликала взаємне почуття. Тепер вона теж любить мене. Навіть став мріяти про те, як ми будемо з нею так жити завжди, і я забуду минуле.

Понад усе я любив час за півгодини до вранішнього підйому. Ми лежали бік у бік на великому ліжку, дивлячись, як повільно встає сонце над горами, неквапляючись обговорюючи прийдешній день, меню і скільки знадобиться продуктів.

Після двох тижнів нашого безхмарного життя, коли ми лежали поруч в один такий ранок, вона несподівано запитала:

– Як ти гадаєш, чи не взяти нам помічника, Чет? Добре було б іноді мати вільний вечір. Ти любиш танцювати? Ми могли б їздити до Уентворта на танці. Давай пошукаємо кого-небудь.

Я ліниво потягся. Ідея була спокуслива. Та я розумів, що це дуже небезпечно.

– Ми не можемо цього дозволити, Лола. Поки що. Якщо ми приїдемо разом в Уентворт, поповзуть плітки. І потім ми вже не зможемо жити так вільно, якщо тут буде сторонній. Треба

почекати пару місяців, потім оголосимо, що Дженсон не повернеться, і щось придумаємо.

Вона спустила оголену довгу стрункy ногу з постелі.

– Але мені обридло бути прив'язаною до одного місця.

– Потерпи ще трохи. Ми обов'язково щось придумаємо.

Милуючись, я з насолодою спостерігав, як вона йде за своїм халатом, цілковито оголена, несучи своє красиве тіло з лінивою грацією, притаманною більшості італійців – важкуватою, чуттєвою, спокусливою.

– Гаразд, я зачекаю. – Вона вдягла халат. – Ти не зробиш за мене закупи сьогодні вранці? Мені треба зайнятися пирогами, та комусь їхати треба. Я можу приглянути за бензоколонкою, поки печуться пироги.

Я майже попався на вудочку, та зненацька в голову закралася підозра. Що, коли це привід від мене на деякий час позбавитися? Їй не треба зусиль, щоб запросити майстра по сейфах із Тропіка-Спрінгс, котрий благополучно відкриє сейф. Допоки я повернуся з Уентворта, її й слід простигне разом з грошима.

Я уважно поглянув на неї.

З безтурботним виглядом вона розчісувала волосся, наспівуючи собі під ніс. Та я знав, що її зовнішній вид облудний, особливо після сцени з Ріксом.

– Навряд чи це розумно, Лола, – я старався говорити як можна недбаліше, – чим менше я буду показуватися в

Уентворті, тим буде краще для мене. Може, ти підготуєш пироги, а я пригляну за ними, поки вони будуть пектися?

Я уважно слідкував за виразом її обличчя, шукав натяк на незадоволеність, що підтвердив би мої сумніви.

Відклавши розчіску, Лола знизала плечами:

– Ну згода, якщо ти берешся приглянути за пирогами. – Вона підійшла і стала в ногах ліжка, уважно дивлячись на мене. – Ти дійсно вважаєш, що тобі небезпечно з'являтися в Уентворті?

– Я не хочу ризикувати.

– Твоя правда. Я не переживу, якщо з тобою щось трапиться.

– Приємно чути.

– Це правда, Чет. – І раптом я почув: – Я ж люблю тебе.

Я зіскочив з постелі і схопив її в обійми.

– Я довго чекав від тебе цих слів. Я просто божеволію за тобою.

Вона міцно обійняла мене:

– Я така щаслива з тобою,Чет. Ніколи не думала, що буду така щаслива, але зрозумій – мені жахливо набридло тут. Одна робота, нічого крім роботи, піти нікуди, мені вже просто млосно від цього місця.

– Трохи потерпи, ми скоро поїдемо звідси. Я теж хочу поїхати, але ми не можемо взяти і покинути все. Продати теж не можна – минуло надто мало часу.

– Що ж, твоя правда, – вона відсунулась, – піду готувати пироги.

Одягаючись, я думав про те, що вона сказала. Про те, що любить мене. Я був просто наверху блаженства. Тепер я вірив їй.

Я пройшов до зали і став готувати каву, поки вона займалася пирогами.

– Чет ... – Вона повернулася, дивлячись мені прямо в обличчя. – Що ти збираєшся робити? Я маю на думці не зараз, а потім. Ти вже думав про це?

– Думав. Як щодо того, щоб для початку вийти за мене заміж?

Вона усміхнулась:

– Я не проти, але хіба нам не доведеться для початку довести, що він мертвий?

– Треба виїхати звідси без зайвих неприємностей. Загубитися, а коли все стихне, одружитися. Як ти дивишся на те, щоб разом зі мною володіти таким закладом, як цей, наприклад, у Флоріді?

– Я б не заперечувала. Ти думаєш використати гроші з сейфа, щоб почати нову справу?

Перший раз вона спом'янула про гроші з сейфа. Недбалим тоном, як ні в чому не бувало. Я уважно поглянув на неї. Проте вона відкрито зустріла мій погляд.

– Саме так.

– З цими грошима ми можемо мати прекрасне підприємство, правда, Чет? Давай поскоріше так і зробимо.

– Спочатку треба знайти спосіб позбавитися від цього хазяйства, Лола.

– Має бути спосіб.

До заправки під'їхала вантажівка і я пішов її обслужити.

Водій захотів поснідати. Потім під'їхали інші вантажівки. Мені більше так і не вдалося поговорити з Лолою. Поставивши пироги в духову шафу, вона перевдяглася і сказала, що виїздить.

– Буду до ленчу. Не забудь прослідкувати за пирогами.

Я подивився, як вона виїжджає, потім пішов на кухню і став мити посуд.

Я мав чудовий настрій. Нарешті, ми вирішили питання з грошима, і моя підозрілість щодо Лоли остаточно випарувалась.

Але чим більше я думав про спосіб вибратися звідси, тим тіснішою видавалася пастка. Ми не могли продати "Останню зупинку", тому що вона була записана на ім'я Дженсона. Ми не

могли зізнатися, що Дженсон мертвий. Неможливо було непоміченими просто вислизнути, кинувши все. Зразу з'явиться поліція, вони почнуть копати і знайдуть Дженсона, і тоді за нами почнеться охота, як за вбивцями.

Чим більше я намагався знайти вихід, тим складнішою виглядала проблема. Здається. пастка захлопнулася за нами. Залишалося жити тут і сподіватися, що все обійдеться.

Я думав і думав, походжаючи по закусочній взад і вперед. Шум під'їхавшого автомобіля змусив мене виглянути у вікно. З пошарпаної машини вилізав Рікс у супроводі свого меланхолійного пса. Обоє спрямувалися до майстерні.

Я швидко пішов слідом за ними.

Рікс стояв у майстерні, розглядаючи інструмент.

– Чого тобі тут треба? – Я старався говорити навмисне грубим тоном.

Рікс поглянув на мене і відіпхнув ногою пса, що жався до його ніг.

– Є новини від мого діверя?

– Поки що немає.

– Вона тут?

– Ти маєш на думці місіс Дженсон? Вона поїхала до Уентворта. За чим приїхав?

Я раптом побачив. як пес повернув голову і уставився на робочий стіл, під яким була могила Дженсона. Пес приблизився до столу, обнюхуючи землю.

У мене всередині похололо.

– Скінчилися гроші, – сказав Рікс.

– Нічим не можу помогти.

Пес почав обережно шкребти лапою землю, а коли вона легко піддалася, зашкріб енергійніше.

Рікс поглянув на пса:

– Будь я проклятий! Ні разу не бачив, щоб Цезарь робив подібне. – Він підійшов до пса і ногою відкинув його в напрямку дверей. – Позич мені трохи. Я одержу пенсію і віддам.

Поки Рікс говорив, пес, винувато прослизнув повз хазяїна, знову прийнявся копати.

– Забери свою прокляту собаку. – Піднявши дерев'яшку, що поруч валялася, я запустив у пса, який, заскавулівши, кинувся до дверей.

Рікс з подивом втупився в мене:

– Не можна так поводитися з бідною твариною! Посоромся!

– Забирайся звідси! – загорлав я. – Разом зі своїм проклятим псом!

Рікс поглянув на яму, розриту псом, на обличчі його застиг здивований вираз.

– Ти тут щось зарив?

Холодні струмочки поту збігали по моєму обличчю.

– Нічого я не зарив ... забирайтеся звідси.

Замість цього він підійшов до ями і став навколішки.

– Але хтось тут недавно скопував. – Рікс запустив брудну пазуристу лапу, намагаючись намацати заритий предмет. Тут же поряд з ним з'явився пес, котрий повискуючи і помахуючи хвостом, прийнявся допомагати хазяїну.

Рікс нетерпляче відіпхнув його.

– Може, Карл тут зарив свої гроші, – сказав він. – Він цілком здатний на таку дурницю. Давай поглянемо. Є лопата?

Паніка охопила мене. Я рушив до Рікса, і той, по моїх очах побачив, що його ждуть непереливки, підскочив і рушив до дверей.

– Гаразд, гаразд, хлопче, не кип'ятися. Просто мені в голову раптом прийшла ідея. Забудь про це.

– Забирайся геть і тримайся звідси подалі! Забудь сюди дорогу! – загорлав я так, що Рікс позадкував.

– Може, позичиш п'ять баксів? – Продовжуючи задкувати, він опинився на спекотному сонці.

– Від мене нічого не одержиш, – я направився до нього, – перестань канючити і шуруй!

Як оком змигнути, він був біля свого пошарпаного автомобіля. Відкривши дверцю, обернувся:

– Гаразд, якщо ти хочеш сварки, хлопче, так і буде. – Несподівано в його голосі почулася погроза. – Я піду в поліцію. Я все розкажу і попрошу їх знайти Карла. Скажу, що ти з цією шльондрою тут цілуєшся і милуєшся.

Я стрибнув. Удар в щелепу звалив його на землю. Я навіть не помітив, як біля бензоколонки зупинилася вантажівка. Тільки почувши крик водія, я схаменувся . Ще трохи – і я міг позбавити життя цього повзучого покидька.

Пес, побачивши, що хазяїн валяється у пилюці, піджавши хвіст, тремтячи, заліз у машину.

Водій вантажівки вже йшов до нас, вид у нього був грізний.

– Гей! Якщо хочеш битися, візьми когось свого віку і сили.

Мені захотілося врізати і йому, але я знав, що це зле відіб'ється на нашому бізнесі. Водії спілкуються між собою, новина миттєво рознесеться в окрузі. Вгамувавши лють, я відступив від Рікса, що намагався піднятися:

– Гаразд, гаразд, визнаю, що зірвався. Але цей покидьок вивів мене з себе. Унадився майже щодня, приповзає і канючить, от я і не втерпів.

Водій заспокоївся:

– Я розумію ... Проте вдарити старого ... – Він поглянув на Рікса і зробив гримасу відрази. – Говориш, жебрачить?

– Не відстає, просто дістав мене.

Водій явно приймав мій бік:

– Пробач, що втрутився. У мене тесть такий самий. Слухай, мені треба заправитися.

– Звісно, я зараз прийду.

Він повернувся до вантажівки. Рікс, охаючи, тримаючись рукою за обличчя, насилу заліз у свою машину.

Витягши з гаманця десятку, я протягнув йому у вікно:

– Ось ... бери і забирайся.

Він повернув ключ запалення, взяв протягнуту десятку, раптом зіжмакав її і кинув мені в обличчя.

– Я тобі покажу, – лице його налилося кров'ю, – я зараз же їду в поліцію.

Він натиснув на газ, і машина рвонула геть.

Тепер я усвідомив, що скоїв рокову помилку, вдаривши його. Думав, що він настільки жадібний і нікчемний, що від нього завжди можна відкупитися.

Підняв десятку з землі і поклав її на місце. Тривога з новою силою охопила мене.

Я пішов до бензоколонки і залив бензин у бак вантажівки. Водій дивився на мене з цікавістю. Він бачив, як Рікс жбурнув мені гроші, але нічого не сказав.

Коли він від'їхав, я пішов у ремонтний сарай і відсунув важкий стіл з того місця, де була могила Дженсона. Швидко закидав яму, розриту Ріксом і його псом, і вирівняв землю. Потім взяв великий лист іржавого заліза і прикрив місце зверху.

Робота зайняла півгодини, зате тепер жоден проклятий пес не повторить свій фокус.

Працюючи, я думав про Рікса. Чи поїде він у поліцію? В такому стані, скоріш за все, поїде, та чи стануть його слухати? Якщо вони сюди заявляться і почнуть з'ясовувати, хто я такий, все скінчено. Може, варто все кинути і бігти, поки є час?

В тяжких роздумах я зачинив сарай і пішов до закусочної.

Зайнятий своїми тривожними думками, я не помітив, як біля бензоколонки зупинився запилений "лінкольн".

За кермом сидів чоловік, що видався мені знайомим.

Він виліз з машини і попрямував до мене, в пом'ятому поношеному костюмі, добряче зношеному капелюсі, зсунутому на потилицю.

Коли я упізнав його, моє серце дало поштовх, потім забилося з божевільною швидкістю.

До мене направлявся Рой Трейсі.

Глава 10

Рой упізнав мене в ту ж мить і зупинився, як укопаний. Обличчя його зблідло. Так ми і стояли, дивлячись один на одного.

Він опам'ятався перший. Обличчя повернуло попередні фарби, губи скривилися в такій знайомій цинічній усмішці. Потім рвонув до мене майже бігцем:

– Чет! Невже це ти! Як же я радий тебе бачити!

Ми тисли один одному руки, поплескували один одного по спині. До цієї миті я не задумувався, як мені бракувало його в житті, як самотньо мені було всі минулі місяці без вірного друга.

– Ну, ти й відчайдух! – Я обійняв його. – Як же здорово знову тебе бачити!

Він відштовхнув мене на довжину витягнутої руки і розглядав з серйозним виглядом.

– Що ти тут робиш? Я думав, ти виїхав з наших країв.

– Сподіваюсь, поліція теж так вважає. – Від радості зустрічі зі старим другом я ледь не плакав. – Ходімо пропустимо по келиху. – І, схопивши його за руку, повів до закусочної. – Звідки ти звалився?

– Цей Літл-Крік ... бісова діра ... – Він сів на стілець за стойку, озираючись довкола. – Що ти тут робиш?

Я почав змішувати два віскі з содовою.

– Це прекрасне місце, тут ніхто мене не знайде. Я тут працюю.

– Тут непогано, згоден. Та чи не краще було б тобі опинитися в Мексиці або Канаді?

Я підсунув йому віскі.

– Легко сказати. Я не мав ні гроша. Мені просто пощастило знайти це місце.

– Ти дійсно вважаєш, що знаходишся тут у безпеці?

– Я ніде не буду у безпеці, враховуючи все, що зі мною трапилося.

Він простягнув руку і пошарпав мене по плечу:

– Я читав про втечу. Виглядає фантастично. Гадав, що ніколи більше тебе не побачу.

Я тепло усміхнувся:

– Я теж.

Він стис мою руку:

– Це перша нагода, коли я можу тобі подякувати за те, що ти для мене зробив. Ніколи не забуду цього. Ти мене прикрив собою ...

– Забудь. Ти зробив би те ж саме для мене.

– Ти до біса правий – я зробив би те ж для тебе. Але таке не забувається. Коли вони тебе спіймали … – він голосно зітхнув, – ну й перелякався ж я, все ждав, що вони і мене схоплять. Ти справжній друг, справжній товариш.

– Ти був розумніший за мене. Адже, якби я побіг за тобою, замість того, щоб панікувати … Боже, чому ми полізли туди?

Він зробив великий ковток віскі.

– Я теж панікував. Я взагалі ледь не збожеволів! Ми були просто ненормальними, що взялися за ту справу. Я весь час жалкував про це.

– Я теж. Та яким вітром тебе занесло сюди?

Він допив віскі і посунув мені склянку. Я наповнив його і свою.

– Така у мене тепер робота. Я просто їду, куди очі дивляться. Вони не захотіли мене тримати більше у своїй нездалій фірмі. Вважають, що я був причетний до тієї справи. Вони ж знали, якими давніми дружками ми були. Той товстий, з пентхауза, натякав Франкліну, що хоч він мене і не бачив, але певен, що я був тієї ночі з тобою. Хтось доніс, що я маю великий борг. Мені більше не довіряли роботу з сейфами. У них з'явилася блискуча ідея, щоб я продавав сейфи, замість того, щоб їх ремонтував і встановлював. Дали мені список клієнтів, котрих я маю переконати змінити застарілі моделі на нові. Є застарілі моделі … – Він дістав з кишені листок паперу і, дивлячись в нього, прочитав:

– Ось – "Остання зупинка". Власник Карл Дженсон. Сходиться? У нього стара модель Лоуренса. Я маю продати йому новий сейф. Він твій хазяїн?

В цю мить до бензоколонки підкотив "кадиллак" і нетерпляче засигналив.

– Я зараз повернусь. – Я був радий урвати розмову, треба було подумати, наскільки я можу довіритися Рою, що розповісти, а що приховати.

Обслуговуючи "кадді", я роздумував. Вирішив все-таки не розповідати Рою про смерть Дженсона. Врешті-решт, це таємниця Лоли, не моя.

Розповім йому звичну байку, яку розповідаю усім: Дженсон поїхав купувати ще одну заправочну з баром-закусочною і повернеться не раніше, ніж за два місяці.

Коли я повернувся до закусочної, Рой курив і розглядався довкола з великим інтересом.

– Чудово влаштувався, Чет. Заздрю тобі. Це місце, здається, справжня золота жила.

– Непогане. Карл Дженсон поїхав і повернеться не скоро.

Рой скорчив невдоволену гримасу:

– Отже, я проробив далекий шлях даремно? А його дружина? Може, вона купить новий сейф?

– Жодного шансу. Дженсон тут бос. Тобі не пощастило.

Він допив віскі, потягуючись, згасив недопалок у попільниці.

– Знаєш, я поганий продавець. Вже сім тижнів на цій роботі і ще не продав жодного проклятого сейфа. – Він понуро поглянув на мене. – В кінці місяця підведуть підсумки, і сокира, вже занесена над моєю головою, впаде. Я не жду чудес. В кінці місяця я буду безробітним.

– Чому ти не пішов від них до Керрінгтона або Хейфорда? Їх технологія значно вище, ніж у Лоуренса.

Він покачав головою:

– Ти не втямив. Нові хазяї захочуть дізнатися, чому я кинув роботу, і Франклін їм натякне, що брати мене не варто.

– Але у них немає доказів, що ти був задіяний у цій справі, Рой.

– Вони не знадобляться. Досить буде натяку.

– Що ти збираєшся робити?

Він знизав плечами:

– Не знаю. Я розбираюся в сейфах і замках, та більше нічого не вмію. До того ж мені вже тридцять п'ять. Міняти професію у такому віці вже запізно. – Він поглянув на годинника. – Вже час ленчу. Як щодо попоїсти?

Я дав йому меню. Зайшли два водії і всілися за стойкою поодаль. Вони замовили гамбургери.

Поки я готував їм їжу, Рой зацікавився смаженими курчатами.

– Вони готові, до них ще зелений салат, потім пиріг, ти залишишся ситий і задоволений.

– Відмінно.

Парубок і дівчина, які підкотили на спортивній моделі, зайшли у закусочну.

Я запропонував їм курчат.

Час від часу я поглядав у вікно, очікуючи Лолу. Незабаром на верхівці пагорба показався "меркурій".

Я поставив тарілку з курчам перед Роєм.

– Їде місіс Дженсон. – І, стишивши голос, додав: – Мене тут знають як Петмура. Не забудь.

Він розуміюче підморгнув.

Лола під'їхала з заднього ходу. Я пішов на кухню зустріти її.

– Я трохи запізнилась. Як ти тут справляєшся? Багато відвідувачів?

– Все під контролем. – Я обійняв її і поцілував. – Дещо сталося, Лола. Несподівано приїхав хлопець, з яким я дружив у минулому. Але він поза підозрою, я йому можу довіряти. У нього справа до твого чоловіка. Я сказав, що Дженсон поїхав і повернеться місяців через два, не раніше.

Лола стривожилась:

– Ти певен, що йому можна довіряти, Чет?

– Він мій кращий друг. Не турбуйся.

В закусочній хтось нетерпляче постукав по стойці.

– Я пішов. Товар розвантажимо пізніше.

Я повернувся до зали.

Біля стойки стояв повнотілий кремезний чолов'яга в пом'ятому костюмі з льняної індійської тканини.

– У мене там двадцять чоловік, – сказав він, – можете їх нагодувати?

– Звісно. Давайте їх сюди.

У вікно я побачив шикарний туристичний автобус, битком набитий туристами.

Просунувши голову в двері на кухню, я сповістив Лолу про нашестя. Вона кивнула. Кого-кого, а її неможливо було збентежити кількістю клієнтів.

Скоро закусочна наповнилася людьми, і ми з Лолою, хоча і збивалися з ніг, все таки трохи не встигали всіх обслужити. Під'їхали дві вантажівки, і водії нетерпляче засигналили, вимагаючи заправки.

Рой скінчив їсти і тепер з цікавістю спостерігав за нашими стараннями. Потім зліз зі стільця і підійшов до мене:

– Може, помогти? Я міг би поки побути біля бензоколонки.

– Відмінно, дякую.

Я дістав з-під прилавка сумку з дріб'язком для видачі решти:

– Ціну на заправці показують автомати, побачиш сам.

Він взяв сумку і пішов до бензоколонки.

Ще години півтори ми крутилися як скажені. Нарешті, туристи покотили, і закусочна разом спорожніла. Божевільний ритм навіть не дав поглянути, як справляється зі своєю роботою Рой. Я підійшов до вікна. В цей час з кухні вийшла Лола.

Біля бензоколонки три машини вирядилися в чергу. Рой працював швидко, встигаючи протирати стекла, поки насос працював.

Лола підійшла і стала поруч зі мною:

– Що діється? Хто це?

– Це Рой Трейсі, мій друг, про якого я говорив. Він напросився допомогти і, схоже, чудово справляється.

– Помітно.

В її голосі прозвучала дивна нотка, і я поглянув на неї. Вона пильно дивилася на Роя, злегка примруживши зелені очі.

– Він не хоче попрацювати на нас, Чет? Якщо ти йому довіряєш... Нам потрібен помічник, я тобі вже говорила.

Я обійняв її за плечі:

– Хотів тобі сам запропонувати. Ми з цим хлопцем як брати, Лола. Я йому вже сказав, що Дженсон поїхав. Можемо додати, що він поїхав з другою жінкою, а ми з тобою живемо разом. Він зрозуміє. Хоча цілком можливо, він не захоче залишатися тут. Він людина неспокійна. Йому тут видасться самотньо і сумно. – І додав, багатозначно дивлячись на неї: – Принаймні, він не стане зваблювати тебе. Відтоді, як він розлучився після першого невдалого шлюбу, він на жінок не дивиться.

– Він іде сюди, Чет. Запитай у нього.

Рой зупинився в дверях, втупившись у Лолу. Видно було, що він не очікував зустріти тут таку жінку, і тепер вражений. Лола навіть в замизканому халаті виглядала чарівною для будь-якого чоловіка. Втім, мене це не турбувало.

– Рой, це місіс Дженсон, – познайомив я, – а це Рой Трейсі.

– Я бачила, як ви нам допомагали, містер Трейсі, – Лола усміхнулась, – дякую вам, ми самі просто не впоралися б сьогодні.

Рой широко заусміхався у відповідь:

Сьогодні у вас було гаряче, справжній аврал. Та я з задоволенням допоміг. Славна у вас місцинка, місіс Дженсон.

– Вам тут подобається?

– Дуже.

– Може, зостанешся, Рой? – запросив я. – Бачиш, через дорогу стоїть хижа? Будиночок з усіма зручностями. Можеш там оселитися. Праця стане в сорок за тиждень. Ну як?

Рой переводив погляд з мене на Лолу, розпливаючись у задоволеній усмішці.

– Ви певні, що я вам потрібен? – Він звертався до Лоли. – Якщо так, то я згоден.

– Ми тільки вчора говорили з Четом про те, що нам необхідний помічник, – відповіла вона.

– Тоді вирішено.

До бензоколонки прокурявив "форд"-універсал.

– Мені починати роботу, бос? – жартуючи звернувся до мене Рой.

– Я сам. Ви поки що знайомтесь, звикайте один до одного. Ми з цим хлопцем разом ходили в школу, – сказав я Лолі. – Будь з ним полюб'язнішою. Ми як брати.

Була вже одинадцята година, коли, нарешті, закусочна спорожніла і ми утрьох всілися вечеряти. Дивно було бачити навпроти себе Роя. Лола сиділа від мене справа.

Рой був радісно збуджений, виражаючи повний захват від нової роботи.

– Прекрасне місце! – вигукував він – Мені страшенно сподобалося працювати у вас. В сто разів краще, ніж продавати ці прокляті сейфи!

Ми їли знамениті Лолині спагетті з телячими відбивними. Лола, намотавши спагетті на виделку, підняла очі від тарілки.

– Ви добре розбираєтеся в сейфах?

– Можу сказати вам, місіс Дженсон, – урочисто сповістив Рой, – що ми з Джеком кращі спеціалісти по сейфах у штаті. Вірно, Чет?

– Авжеж , ми не з останніх. Бувають гірші.

– Чет і я прийшли працювати в один день, – продовжував Рой, – Чет краще мене розбирається в конструкції, зате я кращий по замках. Біда, що він занадто свідомий. Все життя витягав мене з заворухи. Зазвичай я втягував його в різні неприємності, а він мене рятував.

– Тут все спокійно, Рой. Ніяких пригод, сама робота.

– І це мене влаштовує. – Він став серйозним. – Проте, що скаже містер Дженсон, коли повернеться і побачить тут зайвий рот? – Рой поглянув на Лолу. – Я хотів би знати, місіс Дженсон, ви мене найняли на постійну роботу чи тимчасово?

– Я не знаю, чи повернеться він взагалі, – відізвалася Лола.

Рой здивовано моргнув.

– Ось як? – Він переводив погляд з неї на мене. – Якісь проблеми?

– Звичайні, – як можна недбаліше відізвалася вона, – я ще нікому не говорила, але він навряд чи повернеться. Знайшов декого покраще за мене.

Рой виглядав збентеженим.

– О, даруйте, я не хотів ...

Лола усміхнулась:

– Нічого страшного. – Вона поклала свою руку на мою. – Бачите, Чет і я ... – Змовкнувши, стисла мою руку. – Принаймні, мій чоловік лишив мені все хазяйство і Чета...

Рой потряс головою, з захопленням споглядаючи мене.

– Оце хлопець! Говори після цього про везіння!

– Що ж, тепер знаєш, які наші справи, – я відсунув стілець від столу, – ходімо, я покажу тобі хижу, Рой.

Він встав:

– Дякую за чудову вечерю, місіс Дженсон.

Вона усміхнулася йому:

– Можете звати мене Лолою. Ми тут по-простому.

– Як скажете. Помогти прибрати посуд?

– Я сама. Ідіть з Четом.

Поки ми ішли по залитій місячним сяйвом стежці до будиночка, Рой збуджено говорив:

– Яка лялечка! Радий за тебе, Чет. Певен, що я не завадю?

– Розуміється, ні. Чого тут не вистачає – так це чоловічої компанії.

Я відчинив двері хижі, і ми увійшли.

– Тут непогано. – Він озирався з приємним здивуванням. – Навіть телевізор... – Підійшов до вікна і подивився на бунгало. – А ти, отже, там живеш.

– А де ще мені жити?

– Справді... Вмієш ти завоювати жінок... – Він припалив сигарету і, поставивши сумку на стілець, почав розпаковувати речі. – Цей Дженсон просто ненормальний... Щоб збігти звідси з другою бабою... Не можу собі уявити... Маючи таку дружину, як Лола, такий заклад, чого ще треба?

– Здається, він зійшовся з товстухою свого віку. Лола на двадцять років його молодша. І характер у неї не з легких, йому було з нею важкувато.

Рой затягся і випустив струм диму.

– Чому він в такому разі не вигнав її, і не лишив собі такий прибутковий заклад?

Рой був не дурень. Він одразу учув каверзу в нашій історії. Треба було його негайно переконати, інакше він почне підозрювати правду.

– Легко говорити. Не так просто вигнати дружину.

Допитливий погляд темних очей уперся в мене.

– Давно він поїхав?

– Чотири-п'ять тижнів.

– І вона нічого від нього не отримала, ніяких звісток?

– Ні.

– Вона точно знає, що там є інша жінка?

– Впевнена.

Він покачав головою:

– Отже, він може в будь-який момент з'явитися тут і застукати тебе з Лолою в постелі?

– Він не повернеться, Рой.

Він метнув на мене пронизливий погляд, потім відвів очі:

– Вона знає, що ти в бігах, Чет?

– Так, я їй все розповів.

Він виклав речі з сумки на ліжко:

– Тут справді золота жила. Скільки виручки в тиждень?

А виручка була меншою, ніж я очікував. Дженсон робив гроші в основному за рахунок залізного металобрухту. Тепер цей бізнес зупинився. Виручка йшла лише з закусочної, бензозаправки і мілкого ремонту. Десь двісті доларів за тиждень – з них половина Лолі, половина мені.

Втім, витрачати гроші тут було нікуди, і я просто відкладав свою долю в сейф, до решти заощаджень. Що вона робила зі своїми грошима, я поняття не мав і ніколи не питав.

– Не так багато, як ти думаєш, – двісті в тиждень.

Рой зробив гримасу:

– Так мало? Я думав, набагато більше. – Він підійшов до вікна і став оглядати околиці. – В такому місці є способи значно розширити справу, Чет, і мати багато більше.

– Ти помиляєшся. Занадто далеко від основної траси.

– Та в цьому ж уся справа, – він пильно дивився на мене, – це місце прямо створене для нелегального бізнесу. Хіба ти не бачиш?

– Про що ти?

– Ти ж не хочеш похоронити себе в цій глухомані до кінця своїх днів? Ми з тобою завжди мріяли про більший куш. Ми з тобою мріяли, щоб підвернулася золота жила на зразок цієї.

Я спохмурнів і присів на ліжко:

– Що ти маєш на увазі?

– Ну, наприклад, мексиканські емігранти... Можеш їх тут притулити за двісті з кожної голови. Ідеальне місце для них. Думав ти про це?

– Якби ти посидів пару місяців у Фарнворті, ти би так не говорив, Рой.

Він запустив пальці у волосся і винувато усміхнувся:

– Я знаю, ми тоді з тобою діяли як парочка ідіотів. Треба було спочатку прослідкувати за тим товстосумом, Купером, хоча б пару тижнів. Вивчити як слід його звички. Так, ми тоді прокололись, твоя правда.

– Нам не треба було взагалі вплутуватися в ту справу! Ми самі напросилися на неприємності – і ми їх отримали. Принаймні, я. А тепер послухай – я більше не хочу подібних справ, з цим покінчено раз і назавжди!

– Я все розумію, та у мене досі лишився зуд на великі гроші. Рано чи пізно я все таки відірву великий куш.

– Але не тут, знайди інше місце.

Знизавши плечами, Рой осміхнувся:

– Що ж... Забудемо про це... – Він підійшов до комоду і, висунувши шухляду, поклав туди кілька сорочок. Потім поглянув на мене. – Ти більше не хочеш розбагатіти, Чет?

– Ні, Фарнворт вилікував мене. Якби ти туди потрапив – вилікував би і тебе теж.

– Справді, кажуть, там суворо. – Він узяв носові хустки і шкарпетки з ліжка і висунув другу шухляду. – Прокляття! А це що таке?

Я здригнувся від несподіванки:

– Про що ти?

Він засунув руку в шухляду і дістав звідти кольт 45-го калібру, той самий, з якого був застрелений Дженсон. Я зовсім забув, що поклав кольт туди після того, як Лола убила Дженсона. А потім начисто забув про його існування.

– Він належить Дженсону, – промовив я як можна недбаліше, – я знайшов цю пушку, коли Дженсон поїхав.

Рой уважно розглядав кольт. Потім повернув барабан і понюхав дуло. З барабана на ліжко випала гільза від патрона.

– З нього недавно стріляли, бачиш? – Він дивився мені в очі. – Кого убили, Чет?

Я через силу, але все-таки витримав його погляд:

– Нікого, Дженсон мав звичку стріляти стерв'ятників. Мабуть, забув потім почистити пістолет.

– Стріляти стерв'ятників сорок п'ятим? – Рой поклав кольт на комод. – Він що, ненормальний?

– Він не влучив жодного разу. – Я підійшов і поклав кольт собі в кишеню. – Вже пізно. Я, мабуть, піду. У тебе є все, що треба?

– Все є, краще не буває. – Його тон мені не сподобався. – А хто працює вночі? Напевно, і вночі доводиться вставати?

– Чергуємо по черзі. Сьогодні моя черга. Можеш завтра вночі чергувати.

– Відмінно. Просто не віриться такій удачі. Радий був зустрічі, Чет.

Я плеснув його по плечу:

– Я теж, – і, направившись до дверей, додав: – На добраніч, Рой.

– Засну, як убитий... Та, Чет...

Я зупинився:

– Що?

– Почисти револьвер. Ні до чого мати в домі такі речі.

Я не міг дивитися йому у вічі.

– Маєш рацію... Ну гаразд, до завтра.

– Бувай, друг.

Я вийшов з хижі. В закусочній було темно. В спальні у Лоли світло горіло. Я попрямував до бунгало.

Лола сиділа на постелі в самій білизні. Коли я зайшов, вона почала знімати панчохи.

– Боже, як я втомилась... – Вона позіхнула. – Мені сподобався твій друг, Чет.

– Мій єдиний справжній друг, Лола. – Я дістав револьвер і поклав його на комод. Вона сиділа спиною до мене і не бачила. "Вичищу кольт завтра", подумав я. – Ми поладнаємо утрьох. Знаєш, видасться смішним, але Роя не цікавлять жінки. Мене завжди це дивувало, та відтоді, як він розлучився, він ні разу не поглянув на жодну жінку.

Лола встала і зняла рештки одягу. Я дивився, як вона бере нічну сорочку.

– Немає таких чоловіків, котрих не цікавлять жінки, – вона просковзнула у нічну сорочку, – вся справа в тому, яка жінка.

– Я знаю його тридцять років. Була тільки одна жінка в його житті, він з нею одружився, та минуло два роки і вона йому набридла.

Лола вклалася.

– Мабуть, вона нічого із себе не представляла. – Лола закинула голі руки за голову, потяглася, позіхаючи. – До першої години повернешся, Чет?

– Звісно, – я підійшов і поцілував її, – спи спокійно. Я постараюсь тебе не потривожити.

– Я все одно не почую. Втомилася страшенно, буду спати як мертва, – натягла простирадло до підборіддя і усміхнулася мені. – Забула запитати, нічого не сталося, поки я їздила?

Я здригнувся. Зовсім забув про Рікса. Радість від зустрічі з Роєм витиснула цього кровопивцю з моєї голови.

Побачивши вираз мого обличчя, Лола сіла на постелі:

– Що таке, Чет?

– Рікс знову приїздив. Виклопотав ляпаса.

– Ти його вдарив? – різко спитала вона.

– Довелося.

Вона схопила мене за руку:

– Що сталося? Розповідай.

Я розповів. Вона сиділа , напружено випроставшись, зелені очі широко розкриті.

– Я йому потім давав десятку, – завершив я розповідь, – але він жбурнув нею в мене. Сказав, що поїде в поліцію.

Вона знову прилягла на подушки.

– Ні. Втім, якщо й поїде, копи не стануть його слухати. Вони надто добре знають цього нікчему.

– Сподіваюсь на це.

– Ти збожеволів, Чет. Навіщо ти його вдарив?

– Знаю, але так вийшло. Гаразд, спи, обійдеться.

– Впевнена, вони не стануть його слухати.

Я нахилився і поцілував її:

– Спи, повернуся о першій.

– Завтра ляжемо раніше. Рой почергує.

Я пропустив крізь пальці її шовковисте волосся.

– О'кей. Побачення призначено.

Глава 11

За сніданком я розповів Рою про Рікса.

– Слідкуй за ним. Він завжди з'являється несподівано. Вчора мені довелося його вдарити. Звісно, вчинив по-дурному, але я не міг стриматися. Він грозив, що піде в поліцію.

Рой кинув на мене швидкий погляд:

– В поліцію? Чому?

– Він застав мене і Лолу, коли ми цілувались. Він не знає, що Дженсон поїхав з другою жінкою. Хоче його розшукати, і взагалі від нього можна чекати будь-яких неприємностей.

Рой мовчки допив каву і запалив. Ми були самі. Лола ще не вставала.

– Чому ж Лола не скаже йому, що у Дженсона інша і він сюди не повернеться?

– По-перше, тому, що це не його справа. По-друге, він не повірить.

– Я його розумію. Чоловік має бути божевільним, щоб кинути таке місце і дружину, яка вміє так чудово готувати.

– Якщо він з'явиться за нашої відсутності, приглядай за ним хорошенько. Нічого не давай і нічого не розповідай.

– Гадаєш, він піде в поліцію?

– Ні. А якщо й піде, його ніхто не стане слухати. – Я встав. – Ти не проти мені підсобити? Тут треба прибирати щоранку. Лола вже розраховує на нового помічника. Досі в постелі.

Поки ми наводили чистоту в закусочній, Рой попросив:

– Розкажи мені про Фарнворт. Як тобі вдалося втекти звідти? В газетах писали, що ти був першим втікачем — ув'язненим, котрого не змогли спіймати.

Я розповів.

Від здивування він зупинився, спершись на швабру і похитуючи головою в захопленні:

– Господи! Ну й голова у тебе! Я б нізащо не ризикнув через цих собак.

– Я б ризикнув чим завгодно, щоб вибратися з цього проклятого місця. І я туди не повернусь. Краще смерть.

Рой поморщився:

– Але ти тут у безпеці, далеко від Фарнворта. І кому прийде в голову шукати тебе тут?

– Я теж так думаю.

У вікно я побачив Лолу – вона йшла від бунгало. На ній були шорти і коротка майка. Руда копиця волосся забрана доверху і перехоплена зеленою стрічкою.

Я відчув укол ревності. Вона не вдягала цей наряд дуже давно. Тепер, коли на горизонті заявився новий чоловік, вона знову демонструє своє тіло. Я кинув погляд на Роя, той полірував стойку. Зайшла, усміхаючись, Лола і зупинилась на порозі, явно стараючись справити враження.

– Добрий ранок. Яка приємна картина – два моїх раба вже трудяться від світанку.

Я поглянув на Роя. Він припинив полірувати стойку і випрямився, дивлячись на Лолу.

Вона була зараз напрочуд гарна. Ніколи не бачив її такою красивою і привабливою.

Вираз Роя ніяк не змінився. Байдуже поглянувши на неї, він знову повернувся до роботи.

– Привіт, – нарешті, промовив він, – ми тут гаруємо за трьох.

Усмішка зникла з її лиця. Такого прийому вона не очікувала. Була певна, що Рой, як і всі інші чоловіки, клюне на її жіночі принади. Мене відпустило, і я відвернувся, щоб вона не побачила моєї вдоволеної усмішки. Нічого не змінилося – як і раніше, Рой не любив жінок.

Вона пішла на кухню, зупинилася у дверях і знову оглянулася на Роя, але він стояв до неї спиною, тер собі, тихенько насвистуючи, прилавок. Лола пішла на кухню, гучно грюкнувши дверима.

Рой підморгнув мені:

– Баби... Вони ніколи не бувають задоволені...

– Це я винний. Сказав, що ти не цікавишся жінками. Вона не повірила. Тепер має повірити.

Вантажівка, що під'їхала, нетерпляче засигналила біля бензоколонки.

– Піду обслужу. – Рой вийшов до вантажівки.

Я пішов на кухню.

Лола з понурим видом, накинувши халатик, готувала курчат для вертела.

– Поїдемо сьогодні ввечері в кіно, Чет. Рой тут сам впорається. На останній сеанс. Повернемося до третьої.

Я завагався. Не треба, щоб нас бачили з нею удвох в Уентворті.

– Може, ще не час, Лола. Треба трохи почекати.

Вона невдоволено поглянула на мене:

– Чекати чого?

– Треба, щоб всі дізналися, що Дженсон поїхав і покинув тебе. Нехай звикнуть до цієї історії, а поки що нам безпечніше сидіти тут.

– Мені остобісіло розважатися насамоті. Я хочу сьогодні піти в кіно і хочу, щоб ти пішов зі мною.

– Гаразд, поїдемо. Буде темно, може, нас ніхто не впізнає.

– Та яка різниця, Чет, – з досадою сказала вона, – яке їхнє діло – удвох ми чи ні...

– Ти забула, що він похоронений тут? Якщо поліція заявиться і почне шукати...

– Якщо... якщо... Ти що, думаєш, я збираюся всю решту життя провести в цій дірі? Наплювати на поліцію.

– Тобі легко говорити. Ти не сиділа в Фарнворті.

В цей час увійшов Рой.

– Ми з Четом сьогодні поїдемо в кіно, – сказала йому Лола. – Ти справишся тут один? Ми поїдемо після вечері. Тобі треба буде подавати лише сандвічі і заливати бензин.

– Звісно, впораюся. Чи не приділеш мені кілька хвилин, Чет, – звернувся він до мене. – Може, поглянеш на мою машину? Я ніколи добре не розбирався в автомобілях.

– Я погляну. А тобі треба підучитися ремонту.

Ми направилися до виходу. Я ішов за ним слідом і, коли Рой раптово зупинився, мало не збив його з ніг.

– Поглянь, хто навідався!

Я поглянув з-за його спини у вікно закусочної.

У непомітно під'їхавшому автомобілі сиділо двоє чоловіків Обоє в однакових стетсоновських капелюхах і темних костюмах. Один з них, роздобрівший чолов'яга з пузом, що випиралося з-під ременя, вивалився з машини, другий лишився за кермом. Спалахнула на сонці шеріфська зірка на грудях товстуна. Піджак розчахнувся, коли він вилізав з машини, і я побачив у нього на паску ремінь з кобурою для пістолета 45-го калібра.

– Поліція! – В голосі Роя почулися тривожні нотки.

Холодок пробіг по моїй спині. Я дико поглянув на Лолу. Смішно, але в цю мить мене охопила така паніка, що поглядом я ніби шукав у неї спасіння.

– Це шеріф. Він іде сюди.

Лола витерла руки рушником.

– Я сама з ним поговорю, – вона була незворушна, як єпископ на чолі чайного столу, – все буде добре, Чет.

Вона могла бути спокійною. Вона ж не бачила, що таке Фарнворт. При виді товстого шеріфа у мене заледеніла кров. Ми з Роєм розступилися, пропускаючи Лолу в залу закусочної. Вхідні двері різко розчахнулися, і я почув голос Лоли:

– О, шеріф! Ви тут рідкий гість.

Я притулився до стіни, прислухаючись, відчуваючи, як краплі холодного поту струмками стікають по моєму обличчю.

– Вітаю, місіс Дженсон. Приємно вас бачити знову. – У нього був гучний трубний голос, і ми з Роєм добре його чули. – Містер Дженсон вдома? Хочу з ним переговорити.

– Ні, Карла немає, він поїхав.

Вона промовила це недбалим тоном. Я уявив спокійний погляд зелених очей і незворушний вираз обличчя. Товстий шериф не представляв для неї такої загрози, як для мене.

– Поїхав? – Товстун дуже здивувався. – Оце так подія! Він ніколи раніше не покидав дому, наскільки я пам'ятаю. І де я можу його знайти?

– Важко сказати, – вона продовжувала зберігати незворушний тон, – десь в Арізоні чи Колорадо. Так мені було сказано. Відтоді як він поїхав, я не отримала жодної звістки.

– Коли він повернеться, місіс Дженсон?

Пауза. Потім холодно і чітко:

– Не думаю, що він повернеться.

У шеріфа вирвався вигук здивування:

– Не повернеться? Що це означає?

– Він покинув мене.

Настало тривале мовчання. Я уявив, як він здивовано втупився в неї і зустрів холодний погляд зелених очей. Я поглянув на Роя – той слухав теж напружено, як і я. Наші очі зустрілися, і він, насупившись, покачав головою.

– Ще один сюрприз! А чому ви так вважаєте, місіс Дженсон?

– Що ж, він не перший чоловік, котрий знаходить на боці когось ліпшого, ніж власна дружина, – вона навіть зуміла придати голосу сарказм, – та яка справа вам до цього, шеріф? Якщо Карл захотів валяти дурня і міняти жінку – це моя головна біль.

Чутно було, як він незграбно переступив ногами.

– Ваша правда, місіс Дженсон, і я співчуваю вам. Інша жінка, хм...

– Очевидно, в цьому є і моя вина. Не треба було виходити за нього. Занадто велика різниця у віці. Ми з самого початку не дуже ладнали. Він був старий для мене. Але Карл вчинив благородно – принаймні, залишив мені закусочну і все решта. Я не помру з голоду. А яка у вас справа? Я можу допомогти?

Шеріф густо відкашлявся:

– Тут працює чоловік за ім'ям Джек Петмур. Так?

У мене скажено застукотіло серце. Я обдивився в пошуках якого-небудь знаряддя самозахисту. На столі лежав ніж для обробки м'яса, і я схопив його. Я не повернуся в Фарнворт. Цього гладкого шеріфа жде ще один сюрприз.

Рой, дивлячись на мене, потряс головою. Він був блідий. Зрозумів, що я не дам себе арештувати. А може злякався пістолета шеріфа. Але мене його пушка не лякала. Я надавав перевагу кулі, а не Фарнворту.

– Петмур? – перепитала Лола, – Аякже. Він тут працює. Карл найняв його перед від'їздом. Мені потрібен помічник.

– Розумію, місіс Дженсон. Я маю з ним поговорити.

– Будь ласка, – голос її лишився рівним, – він десь поблизу.

Рой безшумно посунувся до мене:

– Покладись на мене. Я візьму його на себе. – і швидко вийшов з кухні на палюче сонце.

– Він, певно, в ремонтному сараї, – сказала Лола, – може, самі туди пройдете?

– Я так і зроблю, місіс Дженсон.

Чутно було, як шеріф протопав до дверей, потім Лола спитала:

– Це вам Рікс сказав про Петмура, шеріф?

– Вірно... Він сказав.

– Поскаржився, що Петмур його вдарив?

Після паузи шеріф промимрив:

– Так, ви праві.

Голос Лоли окріп, задзвенів од злості.

– А він не сказав, за що Джек його вдарив?

– Цей Петмур – небезпечний тип, за словами Рікса.

– Отже, Рікс не сказав вам, що Петмур його вдарив тому, що він назвав мене повією? –Обурення її здавалося цілком щирим. – Хочеться думати, шеріф, що ви вчинили б точно так само, якби почули, як Рікс мене ображає.

Шеріф відкашлявся, зніяковівши:

– Гм... розуміється. Я зразу подумав, що він робить із мухи слона.

Я почув звук, як відсунулась створка гаражного сарая і голос Роя:

– Добрий ранок, шеріф.

Пауза. Потім:

– Твоє ім'я Джек Петмур?

– Вірно.

Я притулився до дверей, вслухаючись.

Рой був одного зі мною зросту, теж темноволосий, навіть носив такі ж вусики. Якщо у шеріфа є мій опис, зовнішність Роя цілком підійде під нього.

– Джордж Рікс заявив, що ти вдарив його, – заявив шеріф в повну силу свого грубого голосу, тон його став владним.

– Ось як?

Лола хутко втрутилася:

– Я сказала шеріфу, що ти вдарив Рікса за те, що він назвав мене повією.

– Ну, вдарив, – майже весело підтвердив Рой, – і скажу вам дещо, шеріф. Якщо Рікс знову покаже свій ніс тут, я не тільки його вдарю, але як слід надеру йому задницю.

Коротка мовчанка.

– Звідки ти приїхав, Петмур?

Серце в мене знову понеслося як скажене, я стиснув рукоятку великого ножа.

– Оквілль, Каліфорнія, шеріф. – В голосі Роя зазвучала насмішка. – І якщо вам невідомо, шеріф, скажу, що у нас дома ми не дозволяємо всяким покидькам називати порядних жінок повіями. А якщо хочете взяти мої відбитки – вони ваші в будь-який час.

– Гаразд, хлопче. Не гарячись. – Шеріф, здається, був зачеплений. – Це моя робота – знати, хто живе в моєму районі. – Після короткого мовчання шеріф продовжив: – О'кей, Петмур, але попереджаю, надалі не розпускай кулаки.

– Скажіть Ріксу, щоб не розкривав свій поганий рот, а я не стану тоді розмахувати кулаками.

Після деякого збентеження шеріф здався:

– Гаразд, я поговорю з ним.

– І коли будете з ним говорити, – знову втрутилась Лола, – скажіть, щоб не таскався сюди. Він без кінця канючить гроші.

– Я так і думав, місіс Дженсон. Ваш чоловік говорив мені, що Рікс собою являє. Звичайний жебрачник. – Знову тривала пауза. – Мені дуже прикро чути, що ви і містер Дженсон ... – Він знову густо відкашлявся. – Сподіваюсь, це непорозуміння, яке скоро з'ясується.

– Ви дуже добрі, – стримано відізвалася Лола, – та ви не повинні турбуватися ні про Карла, ні про мене. Він щасливий, я теж. Йому добре, отже, і мені теж.

– Радий чути, – але радості в його голосі не було помітно, – нам буде бракувати містера Дженсона. Ніколи б не подумав, що він раптом поїде звідси. Він же й народився тут.

– Є жінки, які найкращих чоловіків роблять дурнями, – знову голос її прозвучав злісно і уїдливо, – але, знаєте, це місце не здається мені раєм. Тому надовго я тут не залишусь. Накоплю грошей і, коли Карл заявиться, скажу йому, що, як він не хоче сюди повертатися, я продаю все. Будьте певні – я не збираюся тут провести решту життя.

– Цілком розумію вас, місіс Дженсон. Якщо чоловік не повернеться, вам тут, звісно, нічого робити. Надто пустельне місце для жінки.

– Ви розумієте. Що ж, рада була вас побачити, шеріф.

– На жаль, не зможу навідуватися частіше, але якщо вам знадобиться допомога, дайте знати.

– Я запам'ятаю це, і дякую.

– До побачення, Петмур.

– До побачення, шеріф.

Дверця закрилася, і машина від'їхала.

Я поклав ніж на стіл і витер піт з лиця.

Увійшли Рой і Лола.

– Ти молодець, – сказав я Рою, – я думав, мені кінець на цей раз.

– Я тобі говорила, що зумію з ним справитися,– роздратовано сказала Лола, – нічого було так перейматися.

– Я б так не говорив, – заступився за мене Рой, – якби я був на місці Чета, – я би теж переймався.

– Ох, ці вже чоловіки! – Вона повернулася до курчат. – Вічно ви з усього робите трагедію.

Рой осміхнувся мені багатозначно і пішов до дверей.

– Дякую, Рой. Ти поводився прекрасно.

– За мною ж боржок, приятелю. – І він вийшов .

Лола мовчки нанизувала курчат на вертел. Спостерігаючи за її роботою, я сказав:

– Кіно сьогодні відміняється, Лола.

– Що ти маєш на увазі?

– Я не їду до Уентворта.

– Чому?

Я розізлився:

– Попрацюй мізками! А якщо ми наткнемося там на шеріфа? Він же думає, що Петмур – це Рой. Що ти скажеш, хто я такий?

– Чому обов'язково ми повинні на нього наткнутися?

– Я не в тому становищі, щоб сподіватися на випадок. І ти це знаєш.

– І що тепер буде? Ти збираєшся сидіти тут і не їздити до Уентворта тільки тому, що можеш несподівано зіштовхнутися з цим товстим старим ідіотом?

– Якщо він учує , що тут не все благополучно, він повернеться і почне розслідування. – Я знизив голос. – Не виключаю, що стане шукати і знайде Дженсона, таке цілком вірогідно. Ось тоді ти теж втратиш спокій. Адже, врешт-решт, це ти його застрелила.

– Я? А як він це доведе?

Я вирячився на неї, не знаходячи слів від здивування. Мене ніби громом вразили її слова – від них повіяло небезпекою.

– Гаразд, досить про це. Ми в цьому обоє загрузли по вуха – і ти, і я, Лола. Я не можу їхати до Уентворта сьогодні. Не буду ризикувати навіть задля тебе.

Вона повернулась до мене спиною:

– Отже, ти не поїдеш до Уентворта. Але це мене не зупинить.

Я підійшов і, обійнявши , притиснув її до себе:

– Не сердься, дитятко. Ти маєш зрозуміти...

Вона вирвалася з моїх обіймів:

– Не заважай, Чет. Хіба ти не бачиш, що мені ніколи? Тобі нічим зайнятися?

– Що ж, якщо ти так ставиш питання...

Вона обернулась і поглянула на мене через плече. Зелені очі були холодні, як лід.

– Атож, ось так ставлю. А тобі краще перебратися жити до свого друга. Я хочу жити в бунгало сама.

– Але послухай, Лола...

– Ти чув, що я сказала. Ти, мабуть, ще не зрозумів, що я тепер тут єдина господиня. І потім – ви ж такі друзі! От і спи з ним.

Ненависть в її очах сколихнула мене.

– Отже, ти вирішила...

– О, забирайся! Я хочу в постелі справжнього чоловіка, а не злякану мураху. Іди поговори зі своїм дружком.

Я вийшов, міцно хряснувши за собою дверима.

Може здатися смішним, але тепер, коли тут був Рой, я не шкодував про розрив з Лолою. Бо всі минулі тижні, що ми провели з нею удвох, повторювалося збентеження – після того,

як щоночі ми зачиняли закусочну і відправлялися разом в бунгало, входячи в велику спальню я відчував ніяковість. Тому що відразу згадував Дженсона. Звісно, як тільки Лола опинялася в моїх обіймах, я зразу забував про нього, але щоразу ця гадка виникала знову, і мені було ніяково.

Рой допоміг мені перетягти односпальне ліжко в хижу.

– Отже, ти в немилості, – з усмішкою відзначив він. – Жінки! Вони тримають тебе на повідку, шантажуючи тим, що не впускають у свою постіль. Я це пройшов, з мене досить. Тепер я починаю розуміти, чому Дженсон дременув від неї.

Весь день Лола дулась і не розмовляла зі мною. Біля десятої години вечора сіла в "меркурій" і покотила до Уентворта. Після її від'їзду я пішов збирати речі.

Вона ще пошкодує, а поки буде приємно для різноманітності пожити в чоловічій компанії.

Поки Рой обслуговував на заправці машину, я уклав свої речі. Висунувши верхню шухляду комоду, я виявив, що звідти зник пістолет.

Я зразу стривожився. Тільки Лола могла взяти його. Я обнишпорив усі інші шухляди, нічого не знайшов, та і не надіявся знайти. Обшукав спальню, всі кімнати в бунгало з тим же результатом.

Навіщо вона взяла пістолет?

Вечір був зіпсований. Я не припиняв думати про зникнувший пістолет. Згадав холодну ненависть в очах Лоли.

Що, коли вона все-таки грала зі мною в любов весь цей час?

Ми з Роєм разом чергували до першої години ночі, по черзі виходячи до клієнтів. Лола під'їхала біля третьої. Я лежав у ліжку біля вікна і бачив при місячному сяйві, як вона поставила "меркурій" і пішла в бунгало. Мене так і підмивало піти туди і запитати її про пістолет, але я вирішив почекати до ранку. Я майже не спав тієї ночі.

Вона з'явилася на роботу тільки до одинадцятої. Рой чистив картоплю, а я мив посуд після нічної зміни.

Вид у неї був насуплений, та, все-таки, вона досить чемно привіталася з Роєм. Мене проігнорувала.

Рой підморгнув мені і кивком показав на двері. Потім вимкнув картоплечистку і вийшов, лишивши нас наодинці.

– Де пістолет? – зразу спитав я.

Вона підвела важкий погляд:

– Я від нього позбавилася.

– Яким чином?

– Викинула в пустелі по дорозі в Уентворт. Задоволений?

Я не знав, бреше вона, чи говорить правду.

– Що за ідея?

– Вони могли довести, що з цього пістолета убитий Дженсон, так? Навіщо його тримати тут?

Це було розумно, та я все рівно не вірив їй.

– До речі, Чет, я тут подумала...

– Нумо, викладай, що ти надумала...

– Тепер, коли з тобою твій друг, ви дасте раду тут удвох. Я поїду звідси.

– Не думаю, що це буде розумно.

– Я завжди хотіла виїхати. З появою Роя це стало можливо.

– Що скаже шеріф, коли дізнається, що ти поїхала?

– Я можу йому пояснити, що їду до Карла і залишаю вас тут удвох.

– Ти забула, що у всіх поліцейських відділках і на всіх постах є моя фотографія? Ні, Лола, нічого не вийде.

Очі її заблищали злістю.

– Ти відкриєш сейф, Чет, і віддаси мені гроші! Я поїду в кінці тижня. Ясно?

– Нічого не вийде, Лола. По трьох вагомих причинах: по-перше, я мушу ховатися від сторонніх очей. Коли шеріф довідається, що Рой лишився сам, він прибуде з перевіркою і знайде мене. І все, я попався. По-друге, поліція відкопає

Дженсона, і тоді тобі доведеться повернутися для допиту. Адже це ти його застрелила, пам'ятаєш? По— третє, я не відкрию сейф, і ти не отримаєш грошей. Тому що як тільки ти досягнеш свого – я в біді. Ти просто заявиш, що це я убив Дженсона. Тому я не дам тобі виїхати.

Я чекав, що вона обуриться, проте цього не сталося. Зелені очі потемніли, вона трохи зблідла, і все.

– Ти певен, Чет, що я не поїду? – спокійно спитала вона.

– Певен.

– А тепер послухай мене. Я чекала довгих чотири роки, коли нарешті зможу вибратися з цієї діри. Навчилася бути терплячою. Та зараз я більше терпіти не стану, все рівно виберуся звідси. От тоді пожалкуєш, що не допоміг мені.

– Якщо ти погрожуєш, Лола, то я тебе теж хочу попередити про дещо. Рой зможе відкрити тобі сейф, але не раджу тобі сподіватися на цей варіант. Якщо він побачить, скільки там грошей, він забере все. Попереджаю тебе. Не сподівайся також, що ти його звабиш – цього не буде. Я б не стерпів його тут ні на мить, якби вважав, що ти справиш на нього враження. Я його знаю з дитинства. Жінки для нього не існують. Я вже помітив, як ти старалася йому сподобатися. Не спрацювало, вірно? Єдине, що може справити на нього враження, – це гроші. Він забере гроші і тут же кине тебе. Ти їх ніколи більше не побачиш. Тож, не старайся і не сподівайся. Якщо хочеш втратити ці гроші – тоді попроси його відкрити сейф.

Я пішов, покинувши її стояти з приплющеними від ненависті зеленими очима.

Рой, побачивши мене, посміхнувся:

– Я навмисно залишив вас наодинці. То що, помирились?

– Поки що ні. – Я дивився на нього і прикидав, наскільки можу йому довіряти. А раптом він піддасться чарам Лоли? Але, дивлячись на його смагляве видовжене обличчя зі звичною цинічною усмішкою, подумав, що навіть Лола буде тут безсила. – Вона відійде.

– З ними треба потвердіше, Чет. Жодна баба не варта, щоб такий хлопець хвилювався через неї. Я це затямив давно. Розслабся ти, а то у тебе вид дуже вже заклопотаний. Знайдеться багато інших, не гірших за неї і покладистих.

– Твоя правда. Послухай, Рой, мені здається, вона поклала на тебе око. Стане зваблювати і постарається від мене спекатися твоїми руками. Будь обережний. Хоча це тільки припущення.

Він розреготався:

– Не сміши мене. Гаразд, нехай спробує. Ти мене знаєш, друг. Від мене їй не обломиться. А який сенс? Змусити тебе ревнувати?

Я роздумував – чи сказати йому про сейф, але вирішив, що поки не варто. Він одразу втратить спокій, стане мене вмовляти відкрити сейф, адже гроші для нього – все.

– Я просто подумав, що вона цілком здатна.

Він покачав головою:

– Жінки!

Наступні три дні і три ночі були напевно дуже важкими для Лоли. Вона злилася на мене, але більше їй ні з ким було спілкуватися.

Ми з Роєм весь час проводили разом і чудово ладнали удвох. Ночами чергували, почавши безкінечну партію в джін-раммі. Як тільки рух по шосе стихав, ми виносили стіл на веранду і сідали за карти. Ставки записували на папері, і, хоч грали без готівки, борги кожного фіксувалися.

Рою дико таланило, до того ж він грав значно краще від мене. На четверту ніч він сказав з усмішкою:

– Ти продув п'ятсот доларів. Закінчуємо, поки я тебе не роздягнув остаточно.

– Хай тебе це не хвилює. – Я усміхнувся у відповідь. – Єдине, про що варто турбуватися, коли я тобі заплачу.

– Ну ти даєш! – Він почав тасувати колоду. – Як би мені згодилися п'ятсот баксів! На наступному тижні починаються перегони. Мені підказали, що на них виставляють нову кобилу. Якби я поставив на неї п'ятсот, вона принесла б мені п'ять тисяч! – Він присвиснув. – От такі грошики мені й потрібні.

Я подумав про сто тисяч, що лежали в сейфі.

– А що ти став би робити з ними? До речі, зосередься, бо я скоро поверну програш.

Він відкинувся на спинку стільця.

– Я знаю, що робити з такими грошима. Я міг би купити партнерство в електричній компанії. Знаю хлопця, котрому треба свіже вливання в справу. А маючи в три рази більше, я б викупив весь бізнес. І гроші потекли б рікою!

– Ти ненормальний! Думаєш, це так просто?

– Я серйозно, Чет. Ну гаразд, п'ять тисяч мене не врятують, але п'ятдесят тисяч можуть.

– Забудь про це! Де ти можеш взяти п'ятдесят тисяч!

– Можемо заробити протягом півроку, Чет. – Він нахилився до мене. – Я все вже обміркував. Роздивися довкола – тут пара акрів твердого піщаного грунту. Можна зробити посадочний майданчик. Знаю одного хлопця в Мексиці, який буде платити по сто з голови кожного мексиканця, що незаконно пройшов у Штати. Можемо переправляти їх в Уентворт або в Тропіка-Спрінгс, і там вони загубляться. Ідеальне місце для рекета подібного роду.

– Я тобі вже говорив, що ніяким рекетом не збираюся займатися. З цим покінчено раз і назавжди. Якщо робота тебе тут не влаштовує, Рой, то, хоч я радий, що ти тут, тобі доведеться займатися рекетом в іншому місці.

Рой почав здавати карти.

– Гаразд, – він не дивився на мене, – ти позбавляєш себе хорошого бізнесу, та це твоя справа, врешті-решт. Мені потрібні гроші, і я збираюся їх роздобути в найкоротшому часі. Великі гроші.

– Не будь дурнем, Рой. – Я говорив різко, намагаючись його повернути до здорового глузду. – Ти потрапиш у біду, якщо не позбавишся від грошового зуду. Зараз ти сам собі хазяїн, ти вільний. Якби ти побачив Фарнворт...

– Знаю, знаю, Чет. Але так сталося, що я там не був, а був ти, і знаєш чому? Тому тільки, що не послухав мене тоді, а кинувся бігти на вулицю...

– Гаразд, досить про це ! Будемо грати чи сперечатися?

Я виграв дві партії поспіль. Рой глибоко задумався. Він не змінився, як і раніше, мав одну ідею – розбагатіти ... Раптом він кинув карти на стіл:

– Все! Я стомився і, мабуть, піду спати.

Сьогодні була моя черга чергувати. Вперше за п'ять ночей Рой лишав мене одного.

– Звичайно, іди.

Він встав, потягся, позіхаючи:

– Побачимося вранці, бувай.

Я дивився, як він іде в хижу. Скоро у вікні запалилося світло. Напроти горіло світло в спальні Лоли.

Я переводив погляд з одного вікна, що світилося, на друге.

Рой зненацька перемінився до мене.

Здається, тепер їх двоє проти мене.

Глава 12

Однак, мені не варто було хвилюватися. Наступного ранку Рой, здавалось, забув нашу нічну розмову. Звісно, він напевне засмутився, що я не прийняв його "мексиканську" ідею, та, видно, ранок від вечора мудріший.

Знову по вечорах ми грали в карти, дурачились і дотепували сприводу його виграшів, балакали про те про се, і жодного разу він не повернувся до розмови про нелегальних біженців.

Настрій мій покращився, і не тільки тому, що Рой став колишнім. Лола несподівано почала проявляти знаки примирення. Вона пару разів заговорювала зі мною вдень. Звісно, тільки по роботі, та все-таки це був прогрес.

В той вечір біля десятої години вона з'явилась на веранді і стала спостерігати за нашою грою.

– Чому б тобі не прилучитися, – запросив я, – я принесу ще стілець.

– Карти – пуста трата часу. Я йду спати. Завтра рано вставати, треба їхати до Уентворта за продуктами. У нас порожньо, закупити треба цілу прірву, одній буде важкувато. Хто з вас поїде зі мною?

Досі вона справлялась сама з покупками в Уентворті. Її заява насторожила мене. Поки я вагався, Рой раптом визвався:

– Якщо ти не хочеш їхати, Чет, я з радістю поїду. Відтоді, як я сюди приїхав, жодного разу ніде не був. Треба дещо купити для себе. Не заперечуєш?

Мене ніби вкололо. Я уважно поглянув на нього. Він розпалював сигарету, і вираз його обличчя, освітлений вогником запальнички, був настороженим.

– Чом би й ні? – відізвався я. – Повернешся до ленчу, а дотий я дам раду сам.

– Я виїжджаю о восьмій, – сказала Лола. – На добраніч. – З цими словами вона рушила в бунгало.

– Мені треба купити пару сорочок і взуття яке-небудь, – Взявши карти в руки, пояснив Рой.

Підозра моя поступово вляглася. Дійсно, він ще жодного разу не покидав "Останню зупинку" відтоді, як залишився у нас. Цілком зрозуміло, що йому треба купити дещо з одягу. Проте мені дуже не подобалося, що він їде з Лолою. Мене це стривожило. Двадцять миль туди і зворотно – надто багато часу вони будуть удвох.

– Розслабся, дурна кебета, – Рой ляснув мене по коліну, – я знаю, про що ти думаєш. Хай спробує – від мене не відломиться.

– Я і не хвилююсь.

Однак, побачивши вранці, як вони сідають у машину, я почувся одиноким і покинутим. Щоб зайняти себе і не думати про них, я почав розбирати двигун універсалу, та навіть і любима робота не могла відволікти від невеселих думок.

Невдовзі велика вантажівка, завантажена дерев'яними ящиками, під'їхала до заправки. За кермом сидів міцний чоловік похилого віку з коротким світлим волоссям і червоним обличчям, затіненим стетсоновським капелюхом.

Поки я заливав бензин, він виліз з кабіни, витираючи хусткою спітніле обличчя.

– Ти тут новенький? – Він дивився на мене з цікавістю. – Де Карл Дженсон?

По його зовнішньому вигляду я вже визначив, що він швед, скоріше за все, друг Карла Дженсона. Довелося розповісти йому звичну історію про Арізону і від'їзд туди хазяїна.

Схоже, ця новина його стривожила. М'язи обличчя напружились, очі посуворіли.

– Не пригадаю, щоб він хоч раз звідси виїздив. Я буваю тут вже років двадцять, і завжди Карл був на місці. Арізона? Хм... Відкрити нову справу? Він що, не повернеться?

– Повернеться, треба владнати справи.

– Він взяв з собою дружину?

– Ні, вона тут порядкує, поки його нема. Мене найняли їй допомагати.

– Ти її друг?

– Я ж сказав, мене найняли помагати їй. Про що ви ?

– Вона справжня стерва. Я ледь не знепритомнів, коли побачив її тут в ролі дружини Дженсона. – Він прихилився до борта вантажівки, крутячи в пальцях сигарету. – Знав її по Карсон-Сіті. П'ять років тому це було. Вона тоді була одружена за одним хлопцем на ім'я Френк Фінні. Він був на кшталт управлінця в ремонтній майстерні з баром-закусочною, вона йому допомагала. Знаєш, що з ним стало?

Я напружено слухав, не пропускаючи жодного слова.

– Його знайшли мертвим якось вранці біля стойки, в руці був пістолет, а підлога забризкана мізками. Вона розповіла потім, що почула постріл, коли була нагорі. Зійшла донизу і знайшла його в такому виді. Перевірили касу. Бракувало двох тисяч доларів. Схоже, Фінні запускав руку в касу довгий час. Гроші так і не знайшли. Копи підозрювали, що взяла вона, але довести не змогли. Один з них навіть вважав, що це вона прикінчила Фінні. Всі знали, що вони вічно сварилися. Проте розслідування так нічого й не змогло подати проти неї. Незабаром вона покинула місто. Уявляєш, як я здивувався, побачивши її тут. Та ще одруженою з такою хорошою людиною, як Дженсон.

– Перший раз чую цю історію. – Я старався не показати хвилювання.

– Вона втаїла, навіщо їй було афішувати? З Дженсоном все в порядку? Він дійсно в Арізоні?

Я похолов. Ситуація ставала критичною. Швед був значно небезпечнішим, ніж Рікс.

– З ним все добре. – Я старався витримати допитливий погляд блакитних очей. – Він дуже задоволений придбанням.

Коли приїдете наступного разу, може, застанете його вже вдома.

Піт градом котився по моєму обличчю.

– Ця історія... Ну, про те, що вона застрілила чоловіка... Адже нічого не доведено?

Він раптом збентежився.

– Ні, але було багато чуток ...

– Наскільки я зрозумів, містер Дженсон щасливий з нею. Йому не сподобаються такі розмови про дружину. Він розгнівається на вас, якщо дізнається.

– Ти вважаєш, що він з нею щасливий?

– Я ж вам сказав.

– Що ж ... Видно, мені слід поменше балакати. Забудь про це, гаразд? Не говори нічого містеру Дженсону.

– І ви забудьте, – я взяв протягнуті гроші, – такі розмови можуть принести багато шкоди.

Він заліз у кабіну, зачинив дверцю і поїхав. По його обличчю я зрозумів, що він і сам засмутився.

Думки вихором понеслися в моїй голові. Отже, Лола раніше була заміжня. Її чоловік загинув, і там були замішані гроші. Мені перехопило подих. Дженсон теж загинув від

насильницької смерті, а якби я не встиг тоді захлопнути сейф, зникли б і гроші.

Я пішов на веранду і сів. Руки мої тряслися, коли я запалював сигарету.

З розповіді шведа-водія я зрозумів, що поліція підозрювала Лолу в крадіжці грошей і смерті чоловіка.

Чи не вбила вона Дженсона навмисно?

Я викликав у пам'яті всю сцену його смерті. Ось Лола входить у вітальню. Чутно її переривчасте гучне дихання. В руці пістолет. Знову той швидкий неправдоподібний діалог. Червоне від люті обличчя Дженсона, що підіймався на ноги.

Лола дивиться на мене, в цей час я захлопую дверцю сейфу і нараз лунає постріл.

Я завжди думав, що гучний звук дверці, що закрилася, спровокував інстинкт натиснути на спуск. Пістолет вистрілив, і Дженсон був убитий

Нещасний випадок?

Я відкинув недопалену сигарету і витер мокре обличчя тильною стороною долоні.

Схоже, "нещасний випадок" в житті Лоли стає звичкою.

Її підозрювали у вбивстві першого чоловіка, і тоді пропали гроші. Таким чином, убивство Дженсона могло бути умисним?

Виглядало все, як нещасний випадок, та що, як це не так? Вона завчасно могла все обміркувати і потім повісити це вбивство на мене. Раптом мені прийшла в голову думка, від якої серце так і підскочило.

Сейф був відкритий, коли вона зайшла з пістолетом у руці. Що, коли вона мала намір спочатку пристрелити Дженсона, потім мене і взяти гроші? Вона могла їх потім сховати і викликати поліцію. Вигадала б історію, як вони з Дженсоном застали мене перед відкритим сейфом. Я убив Дженсона. В боротьбі вона зуміла якимось чином вихопити у мене пістолет і, вистріливши, убила в самообороні. Я ж біглий каторжник із Фарнворта, гіршу репутацію годі придумати. Товстий шериф напевно міг повірити в її розповідь.

Щоправда, вона не вбила мене. Не вбила тому, що я вже закрив сейф, коли вона вистрілила у Дженсона. Вона розумна і швидко збагнула, що без мене відкрити сейф не зможе. Спочатку шантажувала мене, а коли я не піддався, розіграла, як по нотах, любов, що раптово спалахнула до мене. Любов скінчилася, як тільки з'явився Рой. Тому що він теж міг відкрити сейф. Тепер я був не єдиним на "Останній зупинці", хто міг відкрити сейф, – Рой теж міг зробити це.

Пістолет у неї. Тепер я був певен, що вона не викинула його.

А це означає, що і моє життя, і життя Роя тепер у небезпеці. Вона зможе вмовити Роя відкрити сейф, опісля уб'є його. І мене теж. І вигадає для поліції байку про самооборону.

Я схопився.

Ні, все це лише припущення і підозри, викликані розповіддю літнього водія-шведа. Той хлопець, Фінні, міг дійсно покінчити самогубством. Постріл у Дженсона був випадковим. Не можна було скидати з рахунку такий шанс, навіть якщо він невеликий. Втім, я не збирався покладати надію на нього, пам'ятаючи важкий погляд мстивих зелених очей. Є вихід. Я відкрию сейф, візьму гроші і залишу дверцю відкритою. Хай бачить, що грошей нема і нічого вмовляти Роя чи убивати мене.

Треба знайти місце, куди сховати гроші. Таке місце є. Я поглянув на свій годинник. Десять хвилин на одинадцяту. Раніше, як опівдні, вони не повернуться. Я сховаю гроші в могилі Дженсона. Нехай спробує викопати і взяти їх.

Ідея була відмінна, та їй не судилося здійснитися.

Коли я направився до бунгало, на дорозі з Уентворту з'явилась вантажівка, тягнучи на причепі "паккард". Мені довелося зайнятися тривалим ремонтом.

Водій "паккарда" дуже поспішав потрапити в Тропіка-Спрінгс. Він нічого не хотів слухати і нетерпляче мене підганяв.

Я все ще возився з "паккардом", коли приїхали Рой і Лола.

Минуло три доби, а я так і не мав можливості наблизитися до сейфу.

Лола завжди була поблизу. Вона тепер не чергувала ночами і, коли ми з Роєм всідалися за карти, йшла спати до себе в бунгало.

Вона почала зі мною розмовляти, правда, тільки по роботі. Наші стосунки вже не могли бути колишніми, як до приїзду Роя. Я не робив спроб доторкнутися до неї. Та мені і не хотілося. Вона вселяла мені підозру, і я весь час спостерігав за нею, щоб знайти який-небудь знак, що міг би підтвердити, що вона задумала вбити мене, але поки нічого не помітив.

Я спостерігав і за Роєм, вишукуючи прискіпливо в його поведінці ознаки змін після його поїздки з Лолою до Уентворта, але і тут мої підозри не підтверджувалися.

Були моменти, коли я відчував сильну спокусу розповісти йому все. Втім, я не робив цього. Мене утримувало інстинктивне відчуття, що, як тільки він дізнається, яка сума лежить у сейфі, його жага розбагатіти легким способом переважить усе. І я чекав, коли вони знову зберуться до Уентворта.

Через тиждень я дочекався. Ввечері, прибираючи посуд після особливо великого напливу клієнтів, вона сказала:

– В Уентворті йде хороший фільм. Я хочу подивитися. Там грає ця французька зірка – Бріжіт Бардо. Хочу на неї поглянути. Хто поїде зі мною?

Рой покачав головою:

– Не я. Я ходжу тільки на бойовики.

Це був той шанс, котрого я чекав. Вони не повернуться до третьої ранку. Я встигну взяти гроші і зарити їх у сараї. Після півночі машин майже ніколи не буває, і мені нічого не завадить.

– У мене багато справ, Рой. Я не зможу поїхати до Уентворта. До того ж сьогодні моя черга чергувати. Ти маєш нагоду поглянути на Бардо, кажуть, що вона знігубивча.

Він зачудовано поглянув на мене:

– Я б краще програв у карти.

– Не можна, щоб Лола одна їздила вночі в таку далечінь.

Я раптом злякався, що переборщив, – тепер і Лола уважно дивилася на мене. Але такий шанс упускати було неможливо.

– Ну ви вирішуйте поки. І не треба послуг. Я можу з'їздити одна.

Рой несподівано заусміхався:

– Гаразд, їдемо. Вважай, що побачення призначено.

Десь біля половини десятої Лола вийшла з бунгало. На ній була нова біла сукня, я її ще жодного разу не бачив, з вузьким ліфом і широкою спідницею-розлітайкою. Вона ретельно підмалювалася. При виді її я відчув жаль і укол ревності.

Я дивився, як вона сідає в "меркурій" поруч з Роєм. Осьміхаючись мені у вікно, він увімкнув запалення і процідив куточком рота:

– Зважай, це була твоя ідея.

Я не чекав від нього такого зауваження. Та зараз мені було однаково. Як тільки я сховаю гроші, вони обоє будуть при моїй владі.

– Бажаю приємно провести час.

Лола пильно поглянула на мене зеленими очищами:

– Не хвилюйся. Приглядай тут хорошенько.

Рой перевів з нейтральної на першу, і "меркурій" від'їхав.

Деякий час я стояв, дивлячись їм услід, допоки червоні задні фари не щезли за пагорбом на дорозі до Уентворта.

Підійшовши до бунгало, я зіткнувся з неочікуваною перепоною.

Двері бунгало виявилися зачинені. Хоча відкрити замок не складало особливого труда, треба було йти в ремонтний сарай за інструментом. Я приніс звідти кусок товстого дроту, встромив у замок, покрутив, і за пару хвилин двері були відчинені.

Пройшовши у вітальню, я присів навпочипки перед сейфом. Відкрити його було не складно, а надто, що я робив це вже раніше, але я так нервував, що на цей раз провозився куди більше часу. Вже відкриваючи, зненацька почув, як хтось нетерпляче засигналив знадвору.

Біля бензозаправки стояв сіро-жовтий "кадиллак".

Я знову повернув диск, зачинив сейф і, проклинаючи про себе перешкоду, пішов заправляти машину.

Пасажири – чоловік з дружиною і четверо жахливих дітлахів – хотіли їсти. Я зробив їм бутерброди. Вони просиділи в закусочній хвилин тридцять. Тільки вони від'їхали, під'їхала вантажівка, і водій зажадав яєшню з шинкою.

І так далі.

Я не особливо хвилювався. Все йшло як звично. До дванадцятої ночі всі проїдуть. Нарешті, машини перестали під'їжджати. Я сів на веранді і хвилин десять стежив за залитою місячним сяйвом дорогою, раніше, ніж направився знову в бунгало. І раптом на дорозі з Уентворта показалися сяючі фари автомобіля, що стрімко наближався.

Я був певен, що він тут зупиниться, принаймні, щоб залити бензин. Побрів до заправки, щоб зекономити час.

Автомобіль виявився старим запиленим "бьюіком". В ньому сиділи двоє чоловіків. Водій висунувся з вікна, дивлячись у мій бік.

Він був приблизно одного віку зі мною, в чорному ширококрилому капелюсі, чорній сорочці і білій краватці. На худорлявому засмаглому обличчі з гострими рисами маленькі очиці поблискували, як кусочки скла і були теж невиразні.

Поруч сидів товстий лиснючий мексиканець з пишними вусами і вузькими чорними, як маслини, очима.

Він був одягнений у поношений, заляпаний жиром сірий полотняний костюм, на товстій шиї мексиканський капелюх, зав'язаний шнурками під підборіддям.

Мені відразу не сподобалися ці двоє. Від них ішла небезпека. Вперше за весь прожитий тут час я гостро відчув, що довкола жодної душі і я тут зовсім один.

Мексиканець розглядав мене, поки змієві очиська його напарника оглядали все навкруги.

– Заправити? – Я зняв з гачка шланг.

– Так, залий під зав'язку, – відповів мексиканець.

Чоловік з білою краваткою виліз із машини, продовжуючи озиратися. Я увімкнув насос і стояв, уважно спостерігаючи за ним. Він зняв капелюха і вертів його в руках. Тонке чорне волосся блищало від поту.

– Ну й спека сьогодні, – сказав я, – не пам'ятаю такої спекотної ночі.

Я говорив, щоб розрядити напругу і заспокоїтися. Вони вселяли мені осторогу. З тих, що можуть стукнути по голові, а потім обчистити касу. І враз мене як ошпарило – що, коли вони знайдуть сейф у домі!

Чоловік з білою краваткою відстебнув булавку з лацкана і почав ковиряти в зубах. Я відчував на собі його погляд, та він уникав дивитися мені в обличчя.

– Ти тут хазяїн, хлопче? – Він говорив тихо, розтягуючи слова. – Живеш тут з дружиною і дітьми?

– Я тут тільки працюю. – Я дивився на рахівник бензонасосу. – Мій хазяїн з другим робітником будуть тут з хвилини на хвилину.

Я вирішив, що їм непогано знати, що я тут недовго буду сам.

Він цикнув зубом і увіткнув булавку на місце.

Я вимкнув насос, взяв ганчірку з корзини і почав протирати стекла, непомітно стежачи за ним. Він був небезпечним, як грімуча змія, що заповзла у ванну в той час, коли ви там миєтеся.

– Давай перекусимо, Сол, – звернувся тип у білій краватці до мексиканця і поглянув на мене: – Що ти маєш, хлопчику?

– У такий пізній час тільки сандвічі.

– Не підходить. Знайди що-небудь покраще. Нумо рухайся. Я голодний.

Я нишком поглянув на годинника. Тільки двадцять хвилин на першу. Лола з Роєм не повернуться ще принаймні дві з половиною години. Схоже, я здорово влип із цими двома.

Я пішов до закусочної. Вони йшли по п'ятах. У залі зупинилися, розглядаючись.

– Тут є ще хто-небудь, окрім тебе? – спитав той, у білій краватці.

Він легко міг сам це незабаром визначити, тому я відповів, що нікого більше немає.

– Що можеш приготувати?

– Якщо будете чекати, підсмажу курчат, є сандвічі і гамбургери.

Сол зайшов за стойку, розчахнув двері на кухню і заглянув досередини. Потім пройшов назад до зали, покачав головою у відповідь на погляд приятеля.

Тепер вже не лишалося сумнівів, що я потрапив у біду.

Біла краватка запитав:

– Це єдиний телефон у вас? – Він кивнув на апарат, що висів на стіні.

– Так. – Я був дуже обережний і тепер обдумував слова і дії.

Він зняв трубку з гачка і обірвав дроти, при цьому не зводячи з мене пильного змііного погляду.

– Нумо готуй курчат. А ти послідкуй за ним, Сол.

Я пішов на кухню, за мною слідом Сол, дихаючи мені в потилицю.

– Що вам треба? – запитав я, взявшись відбивати курчат.

– Розслабся, дружок, – Сол всівся за стіл, його товста коричнева лапа лягла на рукоятку пістолета, – і не став запитань.

Після короткої мовчанки він запитав:

– Тобі тут подобається працювати, приятель? Не одиноко?

– Я звик. – Губи мої пересохли, серце калатало.

– Ти одружений?

– Ні.

– Як ти живеш без жінок?

– Я обходжусь.

Тип з білою краваткою зайшов на кухню з тарілкою сандвічів, котру він дістав зі скляної шафи.

– Візьми, Сол, вони не такі вже й погані, – сказав він з набитим ротом, – слідкуй за хлопцем і розважай його. Я поки роздивлюся повсюди.

Мексиканець взяв сандвіч і почав жувати, біла краватка вийшов.

– Едді дуже суворий, – сказав мексиканець, – ти з ним маєш поводитися чемно. У нього постійно руки сверблять натиснути на спуск. Але якщо його не дратувати, він нічого.

Я не відповів. Говорити було нічого. Зате посилено працював головою. Товстий мексіканець не виглядав надто твердим горішком. З ним, либонь, я справлюся. Якщо я зумію його відключити, то буду готовий вступити в сутичку з Едді. Проти двох відразу не потягну, проте по черзі – ще куди не йшло.

– Скільки у тебе в касі грошенят?

– Небагато. Сьогодні відвезли в банк.

– Ось як? Не повезло. Нам потрібні гроші, і потрібні позаріз. – Він взяв ще пару сандвічів і почав запихати до свого рота . – Ми вважали, що таке місце приносить багато грошей.

– В касі сто баксів.

– Треба більше, приятель, багато більше, і ти їх дістанеш, якщо не хочеш, щоб тобі зламали шию.

Я поставив тарілки на стіл, дихання моє почастішало. Якщо я збираюся заспокоїти цей кусок сала, підхожий момент настав.

Підняв з плити розжарену пательню з шиплячими в жиру курчатами.

– Є ще в автоматі на заправці, – я підійшов до нього з пательнею в руках, – баксів п'ятдесят, а може більше.

Він припідняв зад, стежачи, як я розкладаю курчат по тарілках.

– Дістань більше, хлопче. Едді не з тих, кого можна надути.

Блискавичним порухом кисті я виплеснув з пательні місткість, що шкварчала, йому в пику.

Він загорлав і позадкував від столу. Курчата повисли у нього на костюмі, один застряг у капелюсі. Шкребучи нігтями, мексиканець намагався витягти пістолет, і я, не гаючи часу, врізав йому пательнею по лиснючій пиці, потім, не даючи опам'ятатися, наніс удар в щелепу. Він повільно почав опускатися на підлогу. Я витяг його пістолет, і удар рукояткою по голові завершив справу – мексиканець повалився і лишився лежати, очі у нього закотилися.

У мене тепер був його пістолет.

Випрямляючись, я почув, як скрипнули вхідні двері. Одним стрибком метнувшись до вимикача, я вимкнув світло.

Я не мав ілюзій щодо Едді. ВІн був професійним кіллером. Але принаймні, тепер я був озброєний.

Глава 13

– Сол?.. – роздався в темноті обережний шепіт чоловіка з білою краваткою.

Я безшумно відступив до задніх дверей. Я не був хорошим стрілком і тепер незграбно тримав важкий пістолет. Все-таки він придавав мені певності.

В закусочній запалилося світло. Скрипнула дошка на підлозі.

– Ти тут, Сол?

Я намацав дверну ручку, натиснув і тихенько відкрив двері. Мені здавалося, що легше буде з ним битися на вулиці.

Почувся стогін. У цього Сола голова із залізобетону. Я вважав, що він надовго виключений з гри, та здається, мені треба поквапитися розправитися з Едді, інакше доведеться знову мати справу з двома ворогами замість одного. Задні двері відкрилися безшумно. Два дні тому я сам змастив петлі маслом.

Гаряче повітря пустелі повіяло в обличчя, коли я опинився на сходах, тримаючи пістолет, націлений на двері.

Несподіваний грім пострілу, спалах, куля дзенькнула, майже торкнувшись мого волосся. Здригнувшись від несподіванки, я сплигнув зі сходів у темряву. Цей тип був надто хороший для мене.

Притаївшись у темряві, я ловив звуки, але чув лише скажений стук свого серця. В надії поглянув на залиту місячним сяйвом дорогу, чи не видно там фар автомобіля, що наближається. Дорога була пустельна. Доведеться розраховувати тільки на себе.

Місячне сяйво освітлювало бензоколонку, закусочна і ремонтний сарай тонули у пітьмі. Бунгало теж, проте щоб до нього добратися, треба пересікти освітлений

простір.

Тихенько задкуючи, я почав просуватися вздовж стіни закусочної.

– Гей, розумнику, – покликав тихий голос з темноти від дверей, – кинь пушку і виходь з піднятими руками. Нужбо, кидай пушку!

Його вкрадливий упевнений голос ледь не спровокував мене на постріл в тому напрямі. Та я вчасно зупинився. Тільки викажу себе спалахом, скоріш за все промахнуся, зате він – ні.

Скорчившись, я намагався в темряві розгледіти його, але безуспішно.

– Нужбо, хлопче, – провадив тихий голос, від якого леденіла кров. – Кидай ствол. Тобі нічого не загрожує, якщо вийдеш, послухай мене. Мені потрібні тільки гроші. Виходь.

Здається, голос трохи наблизився.

Я був наляканий. Знав, що варто йому помітити мене, і я мертвий. Повільно-повільно я опустився на землю. Моя рука торкнулася каменя. Я взяв його і жбурнув у темінь, камінь вдарився об стіну закусочної.

Враз стався постріл – загриміло, осліпило спалахом, куля в смертельній близькості просвистіла над моєю головою. Якби я не притулився до землі, мене б зачепило. Він стріляв прямо в мене. Це ще раз підтвердило, що я маю справу з професіоналом.

Спалах я помітив на верхніх східцях, але слідом почувся звук підказавший мені, що він сплигнув униз і розчинився в темряві.

Я почав відповзати, чекаючи, що ось-ось знову пролунає постріл і куля знайде мене.

І тут я побачив його.

Неясна біла пляма рухалась в п'ятнадцяти ярдах від мене.

Цією плямою могла бути тільки його краватка. Для професіонала він проколовся – мішень в темноті, в яку навіть такий стрілок, як я, не міг промахнутися.

Дуже повільно я підняв пістолет і прицілився в білу пляму, палець вже почав тиснути на спуск, та раптом майнула думка, що змусила мене завмерти. Припустимо, я вб'ю його. І що далі?

Просто дивовижно, як в такі критичні моменти швидко починає працювати мозок. Якщо я його вб'ю, на мені повисне мертве тіло. А мексиканець? Що робити з ним? Його вбити теж?

Я не можу подзвонити в поліцію і заявити, що тут два трупи, і що я застрелив двох грабіжників. Рой на цей раз не зможе взяти все на себе. Навіть товстий шериф не настільки тупий, щоб не з'ясувати, що Лола і Рой в цей час були в Уентворті. Як тільки поліція виявить, що це зробив я, мене чекає знову Фарнворт.

Я нерішуче опустив пістолет. Це було помилкою.

Мене раптом щось сильно вдарило в груди, одночасно я почув гуркіт, і темінь розірвав спалах пострілу.

Болю не було.

Наче хтось повернув вимикач всередині мене – я знесилів миттєво, як гасне лампочка.

Відчуваючи, як обличчя обпікає гарячий пісок, я намагався утримати пістолет, котрий здавався тепер незвично важким. Зненацька він випав з моєї руки, і гострий носок ботинка товкнув мене під ребра.

Темрява вибухнула сліпучою біллю, я став провалюватися в шугаюче жерло вулкану. Хотів крикнути, покликати на допомогу, але ні звуку не вилетіло з мого відкритого рота, тільки струмок гарячої крові в котрій я захлинався.

Час повернувся назад.

Я мчав по сходах, стараючись забратися подалі від розкішного пентхауза Генрі Купера. Боровся з придвірником, відтак вискочив на вулицю. Чутно позаду тупіт поліцейського, що переслідував мене. Постріл і гострий біль, що рвав груди.

Рой говорив опісля, що знайшов мене, стікаючого кров'ю недалеко від входу на кухню.

Вони з Лолою зразу відчули неладне, коли, під'їжджаючи до дому, не побачили вогнів.

Знадобилося десять хвилин, щоб знайти мене, – до того часу я ледве дихав.

Вони удвох внесли мене в хижу і поклали на постіль. Коли Рой почав розрізати сорочку на грудях, я опритомнів.

Побачив біле обличчя друга і його тремтячі руки.

За ним стояла Лола, теж зблідла і напружена.

Мені було так погано, що я насилу ледь міг припідняти голову.

– Що сталося? – Лола вийшла з-за спини Роя і підійшла до мене ближче. – Хто це зробив?

Я намагався сказати, але не зміг промовити ні слова.

– Залиш його, – сказав Рой, – треба спершу подивитись рану.

Знову накотилася темінь. Я встиг подумати, що, вірогідно, помираю, та це мене не обходило. Тільки відчув полегшення, що тоді не буде нестерпного болю.

Коли я знову прийшов до тями, крізь створки жалюзі пробивалося сонце.

Рой все ще сидів біля мене на постелі. Лоли не було видно.

– Ну як ти? – Рой схилився наді мною.

– Нічого, – важко вичавив я. Я був дивовижно слабкий і мав відчуття качки.

– Послухай, Чет, – Рой говорив зі мною чітко і гучно, як з іноземцем, – ти серйозно поранений. Я хотів покликати лікаря, але Лола завадила. Вона сказала, що ти б не дозволив.

– Не треба лікаря.

– Але тобі необхідний лікар, Чет. – Вигляд у нього був стривожений. – Ти серйозно поранений. Я зробив, що міг, проте цього недостатньо.

Я був слабкий, але мозок працював на рідкість чітко. Лікар буде змушений сповістити поліцію, що в мене стріляли. Далі – Фарнворт.

Знадвору донеслися нетерплячі гудки.

Пробурмотівши лайку, Рой підвівся.

– Ці вантажівки зведуть мене з розуму. Я зараз повернусь.

Я закрив очі і впав у дрімоту.

Сонце перемістилося на другий бік закусочної. коли мене розбудив рух біля постелі.

Наді мною схилилася Лола:

– Хто стріляв у тебе?

– Два бандити, – вона схилилася, щоб розчути мій шепіт, – ніколи їх раніше не бачив.

– Вони відкрили сейф?

Я поглянув на неї і ледве пізнав. Шкіра на білому, як крейда, обличчі натяглася так, що виступали кості, вона виглядала на десять років старшою. Я помітив дрібні крапельки поту над горішньою губою.

– Я не знаю.

Зараз мені було не до сейфа.

– Вони говорили про сейф?

– Ні.

– Він зачинений. Не схоже, щоб його відкривали. – Груди під білим халатиком високо зносилися і опадали від хвилювання. – Я мушу знати! Що, коли вони взяли гроші? Я мушу знати!

Я подумав про Едді. Він був професіоналом. Відкрити сейф йому було б не складно. Будь-який, хоч трохи тямущий у справі грабіжник спокійно міг відкрити цю консервну банку.

– Раптом вони взяли гроші?

Я знову почав падати в темноту.

– Я мушу знати! Скажи мені, як відкрити сейф!

Її біле, спотворене як від болю обличчя нависло наді мною. Від неї так і линули хвилі страху і жадоби. І вже падаючи в темноту, здалека, я встиг розчути:

– Зберися з силами і скажи мені, як відкрити його?

Голос, кімната і сонячне світло – все раптово провалилося в чорну порожнечу.

Три дні і три ночі я був на півдорозі між життям і смертю. Усвідомлюючи це, я не відчував страху – мені було байдуже.

Якби не Рой, я не протягнув би й доби. Він майже не відходив від мене і, коли в мене почалася лихоманка, сидів поруч, прикладаючи до мого чола мішок з льодом, допоки лихоманка не відступила.

Була мить, коли жар і біль досягли піка і я несподівано побачив, як у кімнату входить Карл Дженсон.

У нього був такий же здивований вираз обличчя, як у ту мить, коли він застав мене біля розчиненого сейфа. Я спробував заговорити з ним, але не міг вимовити ані слова. Трохи згодом він зник. Більше я його не бачив. Видно, я помирав тоді. Рой опісля говорив, що він вже втратив надію і чекав мого кінця, як раптом жар спав і я почав поправлятися.

Тільки на сьомий день я зміг розповісти про Едді і мексиканця.

– Вони обчистили касу, – сказав Рой, – взяли гроші на заправці і майже всю їжу.

Я подумав про сейф. Чи знайшов його Едді? Проте я нічого не запитав у Роя.

– Схоже, ти викарабкаєшся, – говорив Рой. Його бліде обличчя, втомлений вигляд, темні круги під очима – все говорило про недосипання. – Тобі повезло. Смерть була поруч.

– Ти врятував мені життя, Рой. Вважай, що ми тепер квиті. Дякую тобі.

Він усміхнувся:

– Так, було нелегко нянчитися з тобою і працювати, та тепер, здається, я зможу трохи поспати.

Я був виключений з життя вісім днів і ночей. Лола не приходила. Наскільки їй вдалося заманити Роя за цей час?

– Як ви ладнаєте з Лолою?

Він стенув плечами:

– Я її майже не бачив. Весь час стирчав побіля тебе. – По тому, як він відвів очі в бік, я зрозумів, що він бреше.

– Я тебе попереджував, Рой. Вона дуже небезпечна.

– Їй мене не зачепити. Нічого в неї не вийде.

Ми довго дивилися один одному в очі, і зненацька він різко запитав:

– Що насправді сталося з Дженсоном?

Я б не став йому розповідати, якби не посідаючі мене сумніви, що вона отримала перемогу над ним. Доведеться його як слід налякати.

– Вона вбила Дженсона, а я був телепнем і зарив його.

Погляд Роя зразу став порожнім. Так було завжди, коли він чув те, що йому не подобалося і чого він не хотів знати.

– Вона убила і свого першого чоловіка, – продовжував я, – вона убивця, Рой, бережися її.

– Ти тямиш, що несеш? – Він нахилився наді мною, м'язи лиця затверділи, погляд став. жорстким.

– Я при тямі і застерігаю тебе.

Він звівся на ноги:

– Я не бажаю більше слухати. Навіщо ти вплутуєш мене в цю історію?

– Ти не знаєш її так, як знаю я.

Він пішов до дверей:

– Треба йти працювати. Я ще зайду. Не переймайся так, – і, не обертаючись, вийшов.

– Що ж, тепер він знає. І буде насторожі. Їй не вдасться його обманути з такою легкістю, як мене і Дженсона.

Але я не припускав, що мої попередження припізнилися. Про що я і довідався у ту ж таки ніч.

Рой переніс своє ліжко у вітальню, щоб дати мені більше повітря. Сказав, щоб я покликав його, якщо буде потреба, але взагалі він розраховує сьогодні поспати. Це було зрозуміло. Я відповів, щоб він не турбувався – зі мною все буде гаразд.

Відтоді, як я розповів йому про смерть Дженсона, наші стосунки вже не могли бути колишніми. Я знав це. І хоч зовні

нічого не змінилося, це витало в повітрі. Він завжди носив маску байдужості, а зараз його вираз став просто непроникний.

Ми більше не споминали імені Лоли. Я бачив її з вікна час од часу, коли вона ходила поміж закусочною і бунгало. Вона продовжувала уникати мене.

Наступної ночі після розмови з Роєм я збагнув, що моє попередження спізнилось.

Близько півночі Рой зачинив закусочну і згасив світло. Лола пішла в бунгало раніше, ще на початку дванадцятої. Світло в бунгало згасло в ту мить, коли Рой прийшов у хижу.

Він безшумно прочинив двері в мою спальню і постояв на порозі, дослухаючись.

Я погасив світло кількома хвилинами раніше і лежав мовчки.

– Ти не спиш, Чет?

Він прошепотів це так тихо, що я ледве розслухав.

Я не відізвався і не ворухнувся. Двері м'яко зачинилися.

Я чекав, все ще сподіваючись, що мої підозри не справдяться, нічого не відбудеться. І все-таки це сталося.

Кілька напружених хвилин я дивився у вікно і раптом побачив Роя, він якраз вийшов з тіні на освітлений місяцем

простір. Ось він швидко пройшов до бунгало, оглянувся на моє вікно, потім відкрив двері і зайшов.

Зрозуміло, він не зміг встояти перед її чарами. Цілих вісім днів і ночей вона обробляла його цілком безперешкодно.

Я його не винуватив, знаючи її талант. Можна було дурити себе, переконуючи, що Рой байдужий до жінок. Та і сам Рой обманювався на свій рахунок.

Мене охопило почуття безпорадності, терзали недобрі передчуття. Ревності не було, тільки страх.

Як тільки вона запустить пазурики в Роя, відразу вимагатиме відкрити сейф. Коли він відкриє сейф – прикінчить його. В цьому я не сумнівався. Я ж сам їй розповідав, що Рой не дасть їй шансу, якщо побачить великі гроші. Вона уб'є його, а потім і мене. Сховає гроші і пошле за товстим шерифом. Звісно, їй складно буде потім пояснити, як я опинився тут у піжамі і з вогнепальною раною в грудях, але, скоріш за все, за ці вісім днів вона вже придумала яку-небудь правдоподібну версію. Я описав Рою Едді і мексиканця, а Рой напевне розповів про них Лолі. Вона може заявити, що двоє бандитів убили мене і Роя, поки вона їздила до Уентворта. Або ще щось вигадає.

Я лежав, намагаючись не думати про свердлячий біль у грудях, невідривно дивлячись на бунгало.

Рой вийшов на початку третьої години ночі. Тихо зайшов у хижу.

Я потягнувся до вимикача і, коли він відкрив двері моєї спальні, запалив світло.

Рой застиг у дверях, здивовано дивлячись на мене.

Він був у майці, штанях і босоніж.

– Вибач, що розбудив тебе. Хотів поглянути, як ти.

– Заходь. Хочу поговорити з тобою.

Очі його забігали.

– Вже третя година. Я хочу спати.

– Мені треба з тобою поговорити.

Він зайшов, сів подалі від моєї постелі і запалив.

– Що сталося?

– Вона все-таки тебе підчепила, вірно?

Він випустив струм диму, його лице наполовину сховалось за димовою завісою. Потім глухо промовив:

– Ти дуже хворий, Чет. Не треба перевтомлюватися. Давай поговоримо завтра. Тобі треба спати і мені теж.

– Я хворий, та якщо ти не зрозумієш, що коїться, то з тобою буде ще гірше – ти будеш мертвий. Ти не відповів на моє запитання.

– Жодній жінці на світі не зачепити мене. – Обличчя його знову стало непроникним.

– Ти кого дуриш – мене чи себе?

Він розізлився:

– Гаразд, якщо хочеш, я скажу. Я взяв те, що вона мені запропонувала, але це нічого не означає. Я тримаю ситуацію під контролем.

– Вона просила тебе відкрити сейф?

– Сейф? Який сейф?

– Сейф Дженсона.

Він провів рукою по волоссю, дивлячись на мене з подивом:

– А що таке з сейфом Дженсона?

– Вона просила тебе відкрити його?

Я бачив по його спантеличеному виразу, що вона не робила цього. І з полегшенням перевів подих. Видається, я все-таки встигну його попередити.

– Вона жодного разу не згадувала про сейф.

– Ще скаже і попросить відкрити його.

Він обурено ляснув рукою по коліні:

– Якого біса все це означає? Куди ти хилиш?

– Їй треба взяти те, що лежить у сейфі. Вона хоче цього більше за все на світі. Знаючи Лолу, можна очікувати, що вона ні перед чим не зупиниться, аби тільки запопасти жадане. Вона шантажувала мене весь час, тепер твоя черга. Так сталося, що з'явився інший, хто може відкрити сейф, ти. Вона вже підібралася до тебе, але завваж, як тільки ти відкриєш сейф, вона тебе пристрелить. Не встигнеш і оком змигнути. Маєш на думці, що я збожеволів? Але повір, так все і є насправді. Вона вб'є тебе, як убила першого чоловіка, як убила Дженсона і як вже збиралася вбити мене – я був на волосинці від загибелі. Говорю тобі – не відкривай їй сейф!

Вся ця тирада далася мені нелегко, я зовсім ослаб, весь змок від напруги, від гострого болю в грудях захоплювало дихання. У відчаї я намагався розгледіти на його обличчі тривогу, але даремно – він лишився незворушним, тільки очі трохи потемніли.

– Ти з'їхав з глузду, пошкодив голову. А що там таке в сейфі, чому вона так хоче відкрити його?

Я не збирався говорити йому про сто тисяч готівкою. Не такий вже я ідіот.

– Поліція підозрювала, що вона прикінчила першого чоловіка. Розуміється, вона убила його. Перед тим, як женитися на ній, Дженсон змусив її підписати зізнання у вбивстві першого чоловіка і зачинив документ у сейфі... Я сам бачив його там. Доки вона не знищить доказ, їй загрожує в'язниця.

Він міцно потер потилицю і спохмурнів:

– Тобі це не приснилося?

– Вона застрелила Дженсона і збиралася вже вистрілити в мене, та я встиг захлопнути сейф раніше, ніж вона натиснула на спуск. Допоки я був єдиним тут, хто міг відкрити сейф, моє життя було в безпеці. Тепер вона має види на тебе. Бережися її, Рой. Не відкривай сейф.

– Щось не сходиться, – промовив він повагом, – якщо ти знав, що вона хоче тебе вбити, як ти потрапив у її постіль?

Я був готовий до цього. І давно приготував відповідь на питання, якого чекав.

– Ми жили тут п'ять тижнів зовсім самі до того, як це сталося. Як і в твоєму випадку, вона сама зробила перший крок. Явилася вночі в цю кімнату. Так все почалося.

Я задихався, піт по мені котився струмками.

Рой стривожився і підійшов до постелі:

– Гей! Нужбо, заспокойся! Ти що, не розумієш, в якому ти стані? Досить тобі перейматися – відпочинь!

Я схопив його за руку:

– Якщо ти відкриєш сейф, Рой, вона уб'є нас обох! Ми пропали, кажу тобі, не роби цього!

– Розслабся, друг. Вона не просила мене, повір.

Я знесилів. Відкинувся на подушки – сили більше не лишилося. Проте я попередив, і міг тільки сподіватися, що він не піддасться її умовлянням.

Рой залишався зі мною, поки я не впав у тяжку дрімоту. Прокинувшись наступного ранку, я поглянув на годинника – за двадцять десята. Тривалий сон підкріпив мене, я відчував себе значно краще, сил прибавилося, та не настільки, щоб я міг встати з постелі.

Незабаром прийшов Рой і поголив мене. Він був спокійний, і ніхто з нас не заговорював про сейф. Хоча було ясно, що навколо нього крутяться наші думки.

День тягнувся повільно. Добре, що я лежав біля вікна, можна було спостерігати за обстановкою. Рой і Лола працювали весь день, ніби негри на плантації. Закусочна була переповнена під час ленчу і вечері.

Нарешті, біля десятої години рух стих. Рой знайшов час, щоб принести мені чашку супу.

– Ну й деньок видався. – Він прихилився до стіни. – Не діждуся, коли ти знову будеш у строю.

– Мені вже краще.

– Бачу. – Він потер середину носа, темні очі уважно стежили за мною. – Послухай, за вечерею вона спитала, чи зможу я відкрити сейф Лоуренса.

Я пролив трохи супу.

– Я говорив!

– Я відповів, що не можу сказати, поки не побачу сейфа.

– І що вона?

– Тут об'явився водій вантажівки і перервав. Більше ми не говорили на цю тему.

– Поки сейф залишається зачиненим, ти залишаєшся живим, і я теж. Я не жартую, Рой.

– Гаразд, ти не жартуєш. Якщо такі обставини, дай мені пістолет Дженсона.

– Пістолет у неї.

Він примружив очі, стиснув губи.

– Вона його взяла. Сказала, що викинула десь у пустелі, але я не вірю.

– Що ж, поки вона мене ще не просила відкрити сейф.

– Скоро попросить.

На цьому розмова була завершена.

Нічого не сталося в наступні чотири дні. Лола більше не заводила розмову з ним про сейф. Я повільно поправлявся, та все ще був слабкий і не міг піднятися з постелі. Мене трохи заспокоювала та обставина, що Рой не ходив більше по ночах у бунгало. Схоже, мені вдалося налякати його.

На п'яту ніч я прокинувся о третій годині і, визирнувши у вікно, побачив світло у вітальні бунгало. Мене наче током

вдарило. Я гучно покликав Роя, але відповіді не одержав. Він був з Лолою біля сейфа!

Була спокуса злізти з ліжка і повзти туди. Та я знав, що сил забракне, і нічого не лишалося, як лежати, спостерігаючи за бунгало, чуючи скажений стукіт свого серця і обливаючись потом від хвилювання.

Тільки на п'ятій годині світло згасло. Рой вийшов з бунгало і пройшов зразу в хижу.

Почувши, що він зайшов, я погукав його.

– Не запалюй світло, – проговорив він від порога, – вона побачить.

Я не міг у темряві побачити вираз його обличчя.

– Що сталося?

– Вона показала мені сейф і попросила його відкрити. Я сказав, що це стара модель, з якою я незнайомий, тому не зможу відкрити.

Я зітхнув з полегшенням.

– І що потім було?

– Вона сказала, що існують інші способи. Наприклад, можна підірвати сейф. Але я відповів, що це, по-перше небезпечно, а по-друге динаміт не по моїй частині.

– Вона тобі повірила?

– Чому би й ні? Я говорив досить переконливо.

– Сказала, чому хоче відкрити сейф?

– Так. – Він помовчав. – Сказала, що в сейфі лежать гроші. Великі гроші. Якщо я відкрию сейф, ми поділимо їх. – Довга пауза. – Є в сейфі гроші, Чет?

Я розумів, що ні в якому разі він не має знати про гроші.

– Три сотні, – збрехав я. – Дженсон тримав на всякий пожежний випадок. Їй не потрібні гроші. Їй треба зізнання.

– Вона сказала – великі гроші, Чет.

– Вона бреше. Це приманка для того, щоб ти відкрив сейф.

– А... Що ж, її чекає розчарування...

Наступного ранку поки Рой метушився біля бензоколонки, де в цистерни заливали пальне, я почув, що скрипнули вхідні двері.

Зайшла Лола, прикрила за собою двері і притулилася до них спиною.

Я був просто приголомшений, угледівши її, так вона жахливо перемінилася.

Обличчя, обтягнуте шкірою, кам'яний вираз, темні круги під очима. Лола постаріла на десяток років

Деякий час вона мовчки дивилася на мене, потім заговорила приглушеним , невпевненим голосом:

– Скажи мені, як відкрити сейф. Якщо не скажеш, я подзвоню в поліцію, і ти потрапиш знову у Фарнворт.

Вона не розуміла, що час шантажу минув. Тепер я мав на руках усі козирі.

– Гайда, дзвони. А грошей ти не одержиш. До речі, я повім їм, де знайти твого чоловіка. Ти не сподівайся, що тобі вдасться все звалити на мене. Я тут, виходить, не один з дурною репутацією. Доведеться розповісти їм про Френка Фінні, і ти покотишся в прірву.

Вона здригнулася, як ніби-то мої слова вдарили її по обличчю, подалася назад, обличчя спотворила гримаса страху, зробивши її бридкою.

– Що тобі відомо про Френка?

– Я знаю, що ти убила його. Отож, ми разом у западні – ти і я. Доведеться нам тут провести решту днів, подобається тобі це, чи ні. Не бачу іншого виходу. Ніхто не стане відкривати сейф. Я попередив Роя щодо тебе. Та й не відкриє він, навіть, якщо б захотів, – він не справиться з цією моделлю. Дарма гаяла на нього свій час і здібності.

Деякий час вона дивилася на мене палаючими ненавистю зеленими очима, потім відклеїлась від дверей і вийшла, лишивши двері відкритими.

Раунд був за мною, але я особливо себе не тішив. Вона так легко не здасться. І наступний раунд, якщо я не буду насторожі, можливо, виграє вона.

Нічого не відбулося в наступні два нелегких дні, повних прихованого напруження. Нарешті, на третій день після її візиту до мене, Рой оголосив, що вона збирається в кіно до Уентворта.

В моїй голові блиснув червоний сигнал.

– Вона лишає тебе тут одного?

– Вона кіноманка, – знизав він плечами, – хотіла, щоб я з нею поїхав, але я сказав, що не можу тебе покинути, та й працювати комусь треба.

– Сподіваюся, ти розумієш, що вона не поїде ні в яке кіно. Вона просто закинула крючок.

Він зробив нетерплячий жест:

– Іноді мені приходить в голову – чи не пошкодився ти головою. Що ти надумав?

– Вона тобі сказала, що в сейфі великі гроші. Я їй розповів, що гроші для тебе – все. Вона грає на твоїй слабкості. Розраховує, що, як тільки вона поїде, ти підеш і відкриєш сейф. Та вона далеко їхати не збирається і буде за твоєю спиною вчасно. Це її єдиний шанс змусити тебе відкрити сейф.

– Я ж говорив, що не стану відкривати!

– Гаразд, тільки не забувай про це, коли вона поїде.

На початку одинадцятої я побачив, як вона сідає в "меркурій". Світив місяць. Рой постояв, дивлячись їй услід, поки задні фари не зникли за пагорбом. Потім пішов до закусочної.

Я лежав, дивлячись у вікно, і чекав. Був певен, що зараз неминуче станеться те, чого я так боявся, і це буде кінцем моєї дороги.

Я уявляв, як Рой кружляє по залі закусочної, обмірковуючи мої слова, зважуючи "за" і "проти". Жадібність до легких грошей зараз кипить у ньому, пересилюючи розум.

Минуло біля години. Поки нічого не сталося. Це була найдовша година в моєму житті. Потім я побачив світло фар. По дорозі від Уентворта рухалася вантажівка і скоро під'їхала до заправки.

Вийшов Рой, заливаючи бензин у бак вантажівки, поговорив з водієм пару хвилин. Той зразу від'їхав.

Рой постояв, дивлячись на темну дорогу, що піднімалася на пагорб у сторону Уентворта. Збігло три хвилини. Дорога була пустельна.

І раптом він швидко направився до бунгало.

Непідконтрольна розуму жадібність до грошей керувала тепер його діями – він збирався відкрити сейф!

Біля дверей в бунгало він затримався. Проте, явно підготувався завчасно, оскільки вже за пару хвилин відкрив двері і зник всередині. Та майже відразу об'явився знову,

поглянув на порожню дорогу. Очевидно, мої слова не пропали даром – Рой був насторожі.

У вітальні запалилося світло.

Йому знадобиться всього кілька хвилин, щоб відкрити сейф і забрати гроші. Я нічого не міг змінити. Я розкрив свої карти, і вони були биті.

І тут я побачив її.

Вона, певне, з'їхала з пагорба з темними фарами, поки він був у закусочній. Проробила це майстерно. Навіть я не помітив її наближення, хоч весь час слідкував за дорогою.

Але вона була тут і тепер швидко йшла до бунгало.

Місячне сяйво висвітило зелену сукню, коли вона перетнула освітлений майданчик. Потім знову зникла у пітьмі.

Пастка захлопнулась. Рой був усередині.

Я уявив, як він сидить навпочипки перед сейфом. Йому, звісно, не склало зусиль його відкрити. Йому несила відірватися від видовища, яке відкрилося – пачки грошей заворожили його так, що він не чує, як відкрилися двері. Зараз вона уб'є його. Я так і припускав. Вірогідно, вона в кількох ярдах від Роя.

Я відкинув простирадло і ліжник. Піднявся важко, проковиляв до дверей і схопився за дверну ручку, щоб не впасти.

Біль спалахнув з новою силою у грудях, та я старався про нього не думати. Тільки б добратися до бунгало і врятувати Роя.

Якимось чином я примудрився відкрити двері. Перетнув передпокій і став возитися з вхідними дверима.

Вологе тепло розлилося на грудях, і я зрозумів, що рана відкрилася. Я цього чекав і не злякався.

Відкрив двері.

Лоли не було видно.

Я з неймовірним зусиллям став просуватися до бунгало. Кров тепер струмувала по грудях, череві і ногах, та я продовжував іти.

Я був уже біля дверей бунгало, коли пролунав різкий хлопок пострілу.

Серце моє обірвалося. Почувся звук упавшого тіла.

Вже не остерігаючись, знаючи, що в будь-якому разі кінець моєї дороги близький, я розчахнув двері і зайшов до вітальні.

Рой стояв біля стіни, в руці мав пістолет 45-го калібра. Дверця сейфа розчахнута, і видно його вміст – дві полиці щільно заставлені пачками грошей. Біля ніг Роя лежала Лола. Я побачив на її чолі діру чорно-синього кольору.

Ніхто не зміг би вижити після такого поранення. Одного погляду було досить. щоб зрозуміти, що вона мертва.

Ми з Роєм мовчки дивилися один на одного. Лице його було зжовта-білим, блискучим від поту.

– Ти був правий, – тихо мовив він, – якби ти не попередив мене, вона б мене застрелила.

Сили покидали мене. Я ледве дотягся до крісла і впав на нього. На піжамі розпливалася величезна темно-червона пляма.

Рой, не відриваючись, дивився на Лолу.

– Треба негайно забиратися звідси. – Я поклав руку на пов'язку на рані, притискаючи вологу теплу масу. – Швидко підгони машину! Візьми гроші! Ми ще зможемо вибратися.

Він повернув голову, дивлячись на щільні пачки грошей:

– Я вибив з її рук пістолет, коли вона увійшла. Я не хотів її убивати.

– Нужбо, підгони машину! Треба мерщій забиратися звідси! – Я чув свій голос здалеку , а швидкість, з якою витікала кров, злякала мене.

– Зараз.

Він стягнув зі столу скатертину і почав кидати в неї пачки грошей.

– Я стікаю кров'ю. Зупини кров, Рой, і принеси мені піджак. Я справлюся.

Він повернув голову і поглянув на мене. Мені ніколи не доводилося бачити такого виразу на його обличчі. На мене дивився незнайомець.

– І як далеко, ти думаєш, ми заїдемо? З тобою покінчено! – Голос його тремтів від жадоби. – З таким багатством я зможу почати нове життя – таке, про яке мріяв усі ці роки! Для тебе в машині немає місця. І не дивися на мене так! Чи ж не думаєш ти, що вартий більше ста тисяч доларів? Жодна людина не варта! – Він потряс вузлом з грошима переді мною. – Ми вже були квиті! Ти сам так сказав, вірно? Я йду.

Мені раптом стало все байдуже. Я не заважав йому піти. За хвилину запрацював двигун, у вікно я бачив, як побіг промінь від фар "меркурія", він розвернувся і помчав геть, в сторону Тропіка Спрінгс.

Я подивився на лежавшу на підлозі Лолу. Обличчя її було залите кров'ю, рот ощірений в гримасі жаху. Вона виглядала моторошно. Я вразився, як міг так закохатися в неї? Як Дженсон міг від неї втратити голову?

Я стиснув поручні крісла, щоб не звалитися з нього. Темнота обволікала мене. Рано чи пізно хтось приїде на "Останню зупинку" і побачить світло у вікні бунгало. Загляне у вікно і побачить нас.

Якщо я до того часу буду мертвий, це вже не матиме значення. Але якщо я не встигну померти, вони можуть врятувати мені життя. Ніхто не повірить, що я не вбивав її. А коли знайдуть тіло Дженсона, сумнівів не буде, що я винний і в його смерті.

Я сидів і чекав, сподіваючись, що прийде смерть і позбавить мене від цього.

Більше надіятися було ні на що.